

Lời nói đầu

Năm nay 2017 là lần Hợp thứ 18 cũng là năm có dấu ấn đặc biệt, chúng ta Kỷ niệm 50 năm ngày thành lập trường 1967- 2017.

Nhằm để lưu giữ lại những hoạt động, những kỷ niệm, những hình ảnh ...dưới mái trường thân thương của chúng ta Ban Điều Hành NLS Tây Ninh đã có ý tưởng xuất bản một Đặc san để lưu niệm .

Qua bao cuộc bàn bạc, được nhiều thầy cô cùng nhiều bạn đồng tình. Đến nay ý tưởng đó đã trở thành sự thật,

Trên tay chúng ta đã có cuốn Đặc san với chủ đề:

50 năm Tâm tình Nông Lâm Súc Tây Ninh .

Đây là thành quả chung của Gia đình Nông Lâm Súc Tây Ninh, với quyển Đặc san này xem như người bạn người đồng hành với chúng ta trong cuộc sống, mà qua đó sẽ làm sống lại những kỷ niệm, những hình bóng trường xưa thoáng hiện trong tâm tưởng, màu áo nâu thân thương không bao giờ phai...

Xin chân thành cảm ơn Quý thầy Cô, các bạn đã cộng tác bài vở và ủng hộ tài chánh để có cuốn Đặc san thành hình.

Rất mong được sự thông cảm vì những sai sót trong quá trình thực hiện

Đầu năm mới, Kính chúc quý thầy cô và các bạn Vạn Sự Cát Tường.

Ban Biên Tập

Lịch Sử *Trường Trung học Nông* *Lâm Súc* *Tây Ninh*

Trường Nông Lâm Súc Tây Ninh được thành lập do nghị định số 2011-GD/PC/NĐ ngày 6 – 9 – 1967 Bộ Văn Hóa Giáo Dục Thanh Niên và được biến cải thành Trường Trung Học Nông Lâm Súc đệ nhị cấp vào năm 1972, tọa lạc cạnh quốc lộ 22 trên cây số 91 dẫn từ Sài

Gòn đến Tây Ninh, thuộc Ấp Long Yên, Xã Long Thành, Quận Phú Khương Tỉnh Tây Ninh. Địa danh là Bến Kéo- Nhưng thật ra ngành Nông Lâm Súc Tây Ninh thi tuyển chiêu sinh vào lớp 6 từ niên khóa 1965-1966 (Trường phổ thông gọi là lớp đệ thất) theo hệ đào tạo cộng đồng nên ghép vào và tọa lạc tại Trường Tiểu Học Cộng Đồng Long Hoa mãi cho đến khi có cơ sở trường tại Bến Kéo thì tất cả các học sinh từ lớp đệ ngũ trở lên đều dời ra cơ sở trường mới. Bước đầu do thiếu cơ sở nên có lúc học sinh phải học ở khu Tầm tang cạnh quốc lộ 22.

Trường có diện tích gần 5 mẫu, có văn phòng điều hành, 14 phòng học, 1 phòng giáo sư, 1 hội quán, 1 phòng sinh hoạt gia đình, 1 phòng y tế học đường và khu nông trại gồm khu canh tác hoa màu phụ, cây ăn trái, 1 nông xưởng, 1 vườn ương, 1 vườn sưu tập cỏ, 1 nhà kho, nhà để nông cụ cơ giới, 1 trại heo, 1 trại gà, 1 chuồng nuôi thỏ, bò. Ngoài ra trường còn có 1 sân bóng đá, 1 sân bóng chuyền, sân nhảy dài, nhà mát, nhà để xe. Đến niên khóa 1973-1974 trường có một ban điều hành gồm 14 người, một ban giảng huấn gồm 35 giáo sư, 15 lớp với 632 học sinh bao gồm 4 lớp tám, 4 lớp chín, 3 lớp mười, 2 lớp mười một và 2 lớp mười hai. Thành quả của trường tính đến năm 1974 như sau:

- 506 học sinh đậu văn bằng trung học đệ nhất cấp.
- 147 học sinh đậu văn bằng tú tài Nông Lâm Súc
- 11 học sinh tốt nghiệp lớp chuyên viên trung đẳng.

Ban Chấp Hành Hội Phụ Huynh Học Sinh được thành lập vào năm 1970 gồm các vị sau - Bà Nguyễn Thị Sen là Hội Trưởng

- Ông Nguyễn Văn Cánh - Ủy viên kiêm thủ quỹ
- Ông Phan Công Thi - Ủy viên kinh tế
- Cô Trần Thị Hoàng - Ủy Viên
- Thầy Trần Văn Gòn - Ủy Viên.
- Thầy Lý Văn Rỡ - Ủy Viên Là những người có nhiều tâm huyết đã đóng góp với Trường trong công tác xã hội và phát triển giáo dục ngành Nông Lâm Súc tại Tỉnh Tây Ninh.

Thầy Nguyễn Thanh Vân là người đi đầu vừa xây dựng thành lập trường và điều hành trường cho đến năm 1968 .Tiếp theo là Cô Thân Thị Đồi kỹ sư súc khoa làm Hiệu Trưởng cho đến ngày 30-04-1975.

Trường có 6 chi đoàn Nông Gia Tương Lai với các tên là: BÔNG LÚA MỚI, HỢP LỰC, ĐẤT NÂU, HÙNG VIỆT, NÔNG TIỀN VÀ NGUỒN SỐNG đã qui tụ được 150 đoàn viên Nông Gia Tương Lai Việt Nam. Ngoài ra các phong trào Văn Hóa, Xã Hội, Thể Thao, Văn Nghệ cũng phát triển có tiếng vang và thành tích trong tỉnh.

Sơ nét quá trình thành lập, hình thành và phát triển nhanh chóng của trường để các bạn tham khảo và nhớ đến công ơn của quý thầy cô, những người tiên phong và những nhà mạnh thường quân đã gắn bó với nhà trường trong việc đào tạo và phát triển ngành giáo dục Nông Lâm Súc Tây Ninh.

BDH

Người điều hành
Trường Trung học Nông Lâm Súc Tây
Ninh đầu tiên :
NGUYỄN NGỌC QUÂN
Phan Minh Đầu

Trước năm 1963, cả miền Nam có 3 trường đào tạo về nông nghiệp: Trường Quốc gia Nông Lâm Mục Bảo Lộc, Trường Canh Nông thực hành Cần Thơ và Trường Canh Nông thực hành Huế.

Đến năm 1963, cả 3 trường chuyển thành Trường Trung học Nông Lâm Súc. Năm 1965, Nha Học vụ Nông Lâm Súc mở thí điểm 2 lớp đệ thất Nông Lâm Súc: một đặt tại Trường Cộng đồng Búng (Bình Dương) và một đặt tại Trường Cộng đồng Long Hoa (Tây Ninh).

Năm 1967 Trường Trung học Nông Lâm Súc Tây Ninh được thành lập. Buổi lễ công bố thành lập trường được

tổ chức rất trọng thể. Đến dự có Bác sĩ Đặng Quan Điện, Giám đốc Nha Học Vụ Nông Lâm Súc, Tỉnh trưởng Tây Ninh, Trưởng ty Nông vụ, Trưởng ty Thủy Lâm, Trưởng ty Mực súc và các quan khách của tỉnh. Sau lễ công bố quyết định thành lập, phái đoàn đã đi đến nhà em Danh (Rê) để tham quan nông trại tại gia. Tôi cũng được tháp tùng phái đoàn đến đó. Trong dịp đó, Bác sĩ Đặng Quan Điện cũng có trò chuyện với tôi và nhắc đến công lao của tôi và thầy Tài trong việc giúp Nha mở thí điểm lớp 6, 7 Nông Lâm Súc.

Năm 1967, Trường Trung học Nông Lâm Súc Tây Ninh đã thành lập nhưng trụ sở còn đặt tại trường Cộng đồng Long Hoa (dãy phòng học gần Quận Phú Khương). Để điều hành nhà trường khi mới thành lập, Nha học vụ Nông Lâm Súc đã cử thầy Nguyễn Ngọc Quân về xử lý thường vụ. Thầy Quân người miền Bắc, sống tại Chợ Lớn, tốt nghiệp Trường Quốc gia Nông Lâm Mực . Khi về trường thầy ở chung với tôi tại Long Hoa. Trong những ngày đầu thành lập trường, thầy phải thường xuyên đi về Saigon để nhận trang thiết bị cho nhà trường. Tôi cũng đã có dịp về Saigon và ngủ tại nhà thầy. Thời đó, nhà thầy Quân đã có xe hơi riêng. Tính tình thầy vui vẻ, lành lợi, hoạt bát và rất dễ gần gũi. Công việc ban đầu của nhà trường thầy thường bàn bạc với tôi (vì ở chung nhà) trong đó có 2 ý kiến tôi đã đưa ra để thầy đề xuất với Nha Học vụ Nông Lâm Súc.

Một là về đồng phục Nông Lâm Súc. Hồi đó, học sinh Nông Lâm Súc không có đồng phục riêng . Học sinh kỹ thuật thì có đồng phục màu xanh. Tôi nghĩ ra rằng: nông nghiệp là nông dân mà nông dân thì gần gũi

với màu nâu của đất nên đã bàn với thầy Quân đề nghị Nha lấy màu nâu làm đồng phục cho Nông Lâm Súc. Đến năm 1970 học sinh Nông Lâm Súc có đồng phục là áo nâu. Không biết đó là quyết định của ai, nhưng tôi và thầy Quân có góp ý. Hai là về tấm bản đồ sau cuốn thực hành nông trại tại gia. Hồi đó, học sinh Nông Lâm Súc phải có phần nông trại tại gia. Đó là một mảnh vườn để trồng rau, cải... một chuồng nuôi thỏ, một ao nuôi cá... đặt tại nhà mình và học sinh phải ghi nhật ký doanh vụ, sau mỗi lần thu hoạch có tính toán lời, lỗ. Giáo viên phụ trách thực hành nông trại thường xuyên đến kiểm tra khu nông trại tại gia của học sinh. Nhưng mỗi lần kiểm tra phải hỏi học sinh để biết nhà. Tôi đã góp ý với thầy Quân là sau cuốn thực hành nông trại nên bắt học sinh vẽ một bản đồ khu nông trại tại gia. Sau đó, Nha Học vụ Nông Lâm Súc đã cho in phía sau cuốn thực hành nông trại phần bản đồ này. Không biết đây là ý kiến của ai nhưng tôi và thầy Quân có đề xuất ý kiến này.

Thầy Quân làm việc tại Trường Trung học Nông Lâm Súc Tây Ninh khoảng hơn 4 tháng, sau đó thầy bị động viên và không lần nào trở về trường nữa.

Thầy Quân bây giờ ở đâu ?

Phan Minh Đầu

KS THÂN THỊ ĐỒI
Hiệu Trưởng
Trường Trung Học Nông Lâm Súc Tây Ninh
1968 – 1975

Một thời Sinh Viên - Một thời Hiệu Trưởng

NGÔI NHÀ NÔNG LÂM SÚC Tây Ninh

Nguyễn Thanh Minh – khóa II

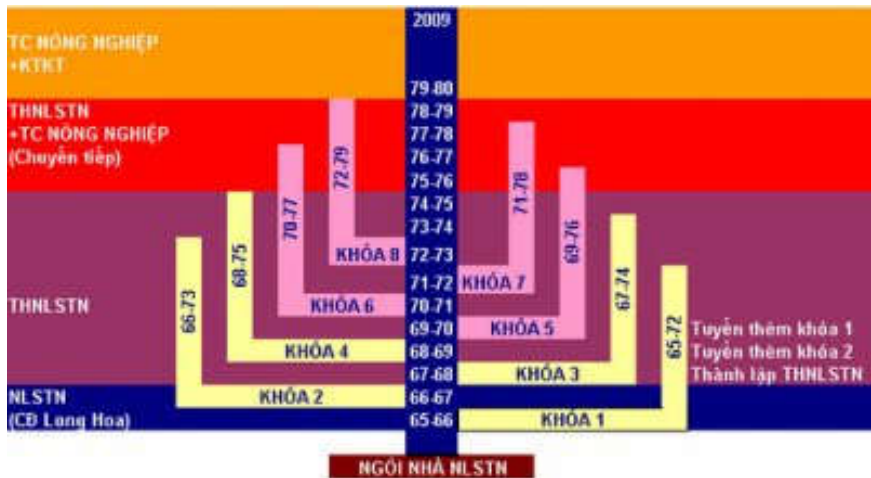
Đề đơn giản cách gọi tôi vẫn thấy cách gọi theo khóa hợp lý hơn bởi các lý do sau:

Trường NLS Tây Ninh có 3 thời kỳ:

- Trường Tiểu Học Cộng đồng Long Hoa) (1965...
- TH Nông Lâm Súc TN (1967-1975)
- Trung cấp Nông Nghiệp Tây Ninh và Kinh Tế Kỹ Thuật (1975-2009)

Khóa 1 NLSTN (Từ trường CD Long Hoa) chuyển sang THNLSTN cũng là khóa 1 là các học sinh đủ điểm cuối năm học lớp đệ lục (Lớp 7 bây giờ).

Khóa 2 NLSTN cũng là khóa 2 của THNLSTN đủ điểm

chuyển sang cộng với số học sinh tuyển thêm từ trường phổ thông và các học sinh từ NLSTN không đủ điểm (Niên khóa 68 – 69). Như vậy học sinh tuyển thêm được xếp vào khóa 2

Khóa 3 khóa 4... cũng tương tự

Ngoài ra niên khóa 69-70 có tuyển thêm học sinh lớp đệ tam từ các học sinh phổ thông vào học cùng với học sinh thuộc khóa 1 như vậy cũng thuộc khóa 1 (Cũng ra trường vào năm 1972).

Các khóa 2, 3, 4 ra trường lần lượt vào các năm 1973 1974 và 1975. Như vậy 4 khóa đầu trọn vẹn từ THNLSTN.

Các khóa còn lại (Từ khóa 5-8) thì tốt nghiệp năm 1975 trở đi từ trường Trung cấp Nông nghiệp (Chuyển tiếp giữa 2 trường). Đến niên khóa 79-80 mới hoàn toàn là từ trường Trung Cấp Nông nghiệp đó sau đó là trường KTKT.

Như vậy ta có hai trường hợp:

- Tính theo đầu vào ta có 8 khóa
- Tính theo đầu ra ta có 4 khóa

Theo tôi nên tính theo đầu vào như vậy có 8 khóa tất cả vì lẽ:

- Có những trường hợp học sinh học hết lớp đệ lục hoặc hết lớp đệ tứ rồi nghỉ thì vẫn là cựu học sinh NLS.
- Còn nếu chỉ tính đầu ra thì những học sinh không có điều kiện tiếp tục được hoặc chuyển sang trường khác mà không gọi là cựu học sinh NLS thì thật đáng buồn.
- Thực tế trong các lần họp vẫn có các học sinh từ khóa 5 6...vẫn về dự.

Các bạn có thể tham khảo sơ đồ Ngôi nhà NLS và góp ý thêm.

Nguyễn Thanh Minh

QUA NHỮNG LẦN HỌP MẶT

Hà Thế Mạnh

Trước năm 1998 cựu học sinh NÔNG LÂM SÚC TÂY NINH các khoá đều có tổ chức họp mặt nhưng riêng rẽ từng lớp với những nhóm nhỏ bạn bè gần gũi ở tại nhà riêng của một bạn nào đó.

Sau năm 1975 trường Nông Lâm Súc Tây Ninh đổi tên là trường Trung cấp Nông nghiệp khuôn viên ngôi trường vẫn như cũ. Tôi nảy sinh ý định tại sao mình không cùng họp mặt tại ngôi trường ngày xưa mình đã học nhất là nơi đó có nhiều bạn bè đã từng dạy học sau giải phóng và lại còn thầy Nguyễn Văn Sỹ hiện đang là hiệu phó của trường này. Tôi bèn tìm gặp anh em khóa I như : Nguyễn Quốc Nam, Nguyễn Ai Quốc, Nguyễn

Văn Tạo...bàn bạc ý định tổ chức họp mặt cựu học sinh Nông Lâm Súc Tây Ninh tại trường xưa cho đầy đủ ý nghĩa. Chúng tôi đến nhà thầy Lý Văn Rỡ trao đổi thầy Rỡ hoàn toàn nhất trí và đồng viên nên làm. Sau đó, chúng tôi xuống trường trung cấp Nông Nghiệp gặp thầy Nguyễn Văn Sỹ, thầy ủng hộ dẫn chúng tôi đến gặp và trao đổi với thầy hiệu trưởng Trần Quốc Ân thầy Ân vui vẻ nhận lời và hứa ủng hộ phần trang trí hội trường hệ thống âm thanh ánh sáng.

Thế là chúng tôi tiến hành ngay sau khi liên lạc và bàn bạc với Nguyễn Văn Tạo, nhạc sỹ Trương Quang Lộc về kinh phí tổ chức và buổi tiệc tất niên. Nói thật lúc đó anh em cũng còn khổ lắm không có tiền nhưng rồi đi đến thống nhất nếu ngày họp mặt kêu gọi anh em đóng góp tự nguyện thiếu bao nhiêu thì bốn anh em mình chia đều nhau gánh. Nhưng thú thật với các bạn thời điểm đó sợ không đủ tiền nên anh em thống nhất thông báo chỉ mời 2 khoá gồm khoá 1 và khoá 2 để rút kinh nghiệm rồi năm sau sẽ mời thêm các khoá khác

Vài ngày sau chúng tôi cho đăng thông báo trên Đài truyền hình Tây Ninh. Thế là cuộc họp mặt đầu tiên diễn ra đầu năm 1999 với sự góp mặt của các thầy cô và cựu học sinh trên dưới 70 người. Cô Thân Thị Đời nguyên Hiệu trưởng trường Nông Lâm Súc Tây Ninh là người được mời phát biểu đầu tiên trong lần họp mặt đầu tiên ấy và trong buổi họp mặt ấy nhiều bạn đã rơi nước mắt có bạn gặp bạn bè thầy cô lại khóc nức nở thật là cảm động.

Sau lần tổ chức thành công đó anh em mở rộng mời họp mặt tất cả các khoá và phải nói sau này cũng nhờ

sự hỗ trợ tài chính của thầy Nguyễn Văn Nhơn, thầy Nguyễn Văn Hệ, thầy Lý Văn Rõ, bạn Nguyễn Văn Huynh, Trần Minh Trọng, Trương Quang Lộc, Nguyễn Văn Tạo, Võ Công Lý. ...v.v.. và tất cả thầy cô cùng toàn thể cựu học sinh Nông Lâm Súc đều ủng hộ kẻ góp công người đóng góp của mà chúng ta có được một số tiền quỹ nho nhỏ để duy trì hoạt động cho đến hôm nay.

Nhờ có chút tiền quỹ nên Ban điều hành đã tổ chức thăm viếng bệnh đau tang tể sự trong gia đình cựu học sinh và các thầy cô hỗ trợ cho những cựu học sinh có hoàn cảnh khó khăn.

Những năm qua chúng ta đã thăm viếng rất nhiều nhưng tạm nêu ra một số trường hợp như: Thăm viếng và phân ưu thân mẫu thầy Lý Văn Rõ, tang lễ thầy Lê Minh Đức và đưa đến nơi an nghỉ cuối cùng trên đất quê nhà ở Bến Cầu Chia buồn phân ưu nhạc mẫu thầy Nguyễn Văn Sỹ mãn phần, cô Trần Thị Hoàng về cõi vĩnh hằng nhạc phụ của thầy Nguyễn Tấn Tài... Thăm viếng và tham dự ngày mất của Trần Thanh Danh Nguyễn Văn Định thân mẫu của Ngô Thị Hứa hỗ trợ thăm viếng bạn Nguyễn Tiến Chung bị tai biến và nhiều bạn khác...

Ngoài ra mỗi năm Cựu học sinh chúng ta cũng tặng cho trường Trung Cấp Nông Nghiệp (nay đổi tên là trường Kinh tế- kỹ thuật) 5 phần thưởng bằng hiện kim cho những học sinh có hoàn cảnh khó khăn học giỏi . Chính nhờ những hoạt động này làm cho các thầy cô cựu học sinh và nhà trường hiện nay ngày càng gần gũi và thâm tình hơn.Từ những ban đầu khó khăn như thế,

đến nay các kỳ họp đã đi vào bài bản quy củ và lớn rộng ra, tập họp khá đông cựu học sinh.

Trong những năm qua mặc dù xa xôi nhưng các thầy cô cũng có về dự họp mặt sau Tết Nguyên đán như Thầy Bùi Văn Tho ở Blao, Phan Minh Đầu, Nguyễn Trọng Hiền ở Cần Thơ, thầy Nguyễn Trung Trực- Cao Lãnh- Đồng Tháp, cô Nguyễn Ngọc Hạnh ở Sa Đéc, cô Nguyễn Kim Nguyệt, Quách Muối, Ngô Anh Thuận ,Thầy Hồ Kim Muôn, Lê Quan Ngay ,Nguyễn Văn An, Nguyễn Văn Hệ, Nguyễn Văn Sơn, Phạm Văn Nê - TPHCM ,Thầy Huỳnh Văn Sên - Long An....Cho đến nay, chúng ta tự hào gia đình NLS Tây Ninh đã có một truyền thống họp mặt đầu năm thật vui tươi và đậm tình anh em, nghĩa thầy trò.

HÀ THẾ MẠNH

Không bao giờ quên...

PHAN MINH ĐẦU

Năm 1965 Nha Học vụ Nông Lâm Súc mở lớp đệ thất Nông Lâm Súc tại hai trường .

Một tại Trường Tiểu học Cộng đồng Búng (tiền thân của Trường TH NLS Bình Dương) và một tại Trường Tiểu Học Cộng đồng Long Hoa (tiền thân của Trường TH NLS Tây Ninh.

Tôi và anh Nguyễn Tấn Tài được Bộ Giáo dục bổ nhiệm làm giáo viên giảng dạy chuyên môn của lớp đệ thất Nông Lâm Súc Long Hoa . Chăm Sự Vụ Lệnh trên tay bạn bè người thân khuyên tôi không nên đi vì Tây Ninh quá xa so với Huế.

Mở tấm bản đồ Việt Nam ra tôi thấy Tây Ninh cũng gần Saigon chưa tới một trăm cây số. Tôi lại mê nghề dạy học từ thuở bé mà mình lại không vào được Sư phạm. Thế là tôi quyết định mua vé máy bay vào Saigon và đến Long Hoa Tây Ninh.

Mười giờ sáng 19-11-1965 tôi đến Long Hoa ngồi xe lô đi đến Trường Cộng Đồng Long Hoa.

Long Hoa trong những năm 60 chỉ là một thị trấn nhỏ trầm lặng với những con đường bằng đất đỏ bụi bay mù trời. Nhà cửa đơn sơ không có nhà cao tầng như bây giờ chỉ có chợ Long Hoa là đông đúc hơn cả. Con

đường chính là con đường từ Giang Tân đi Long Hoa rồi đi Mít Một để ra thị xã Tây Ninh. Hồi đó con đường đi qua Ao Hồ là một con đường nhỏ ,đường đất đỏ có những chiếc xe bò kéo cây kê lộc cộc...

Học trò của tôi đa số là ở Long Hoa cũng có nhiều em từ Gò Dầu lên. Tuổi tác chênh lệch nhau có em đã 16 ,17 tuổi nhưng cũng có em chỉ 11, 12. Đây là những học sinh đầu tiên của tôi nên không bao giờ tôi quên được. Khi đi dạy tôi chỉ 21 tuổi đến nay đã 66 tuổi nhưng tôi còn nhớ như in những khuôn mặt ngây thơ và tính tình của từng em. Những em lớn tuổi như Danh (U-rê đỏ) Hạnh, Gấm ,Cúc (gọi là Cúc gà vì trên áo có thêu con gà) Đặng Bạch Huệ, Dung (Gò Dầu) Huyền, Khuyến, Mỹ Khanh, Trần Hai, Thủy..... Những em nhỏ tuổi hơn như Ngọc, Săng, Mum, Quán, Thất, Hạnh ,Lộc, Tạo ,Mai Hương, Trâm Thị Vân (nghỉ học giữa chừng) Nam (Mạc Hàn Vi Linh) Điệp A, B ,C... Và những em khác như: Sáng ,Tuyết, Ngọc Điệp, Diệu, Huệ, Diệp.....Em Đặng Bạch Huệ thông minh nhưng vì hoàn cảnh gia đình nghỉ học giữa chừng Kim Huyền ,Kim Dung vui vẻ - hoạt bát Quốc Nam ,Văn Điệp hay làm thơ viết văn. Mỹ Ngọc ,Thất học giỏi Trong số những học sinh cũ nhiều em tôi còn gặp lại trong lần họp mặt Nông Lâm Súc cách đây mấy năm nhưng vẫn còn nhiều em khác đã gần 40 năm chưa hề gặp lại nhưng tôi luôn luôn nhớ về các em những người học trò đầu tiên trong cuộc đời đi dạy học của tôi.

Ngoài những học sinh thân yêu trong những ngày đầu ở Trường Cộng đồng Long Hoa tôi lại có những đồng nghiệp chân tình. Những thầy giáo đầu tiên giảng dạy lớp đệ thất Nông Lâm Súc có thầy Trần Văn Gòn dạy Việt văn (đã mất) thầy Trần Minh Thấu dạy Toán, thầy Nguyễn Văn Đồi dạy Lý Hóa, cô Phạm Thị Hòa dạy Anh văn...và người mà với tôi như cặp bài trùng đó là thầy Nguyễn Tấn Tài. Ngoài các giáo viên chính thức trường còn có những giáo viên thỉnh giảng đó là thầy Hảo Trưởng ty Nông nghiệp, thầy Nguyễn Văn Tài-Trưởng ty Mực Súc và một thầy Trưởng ty Thủy Lâm mà tôi không còn nhớ tên. Sau hai ba năm sau nhiều thầy cô giáo mới đã được tăng cường như thầy Quân (bị động viên khi mới về trường chừng 3 tháng) cô Hoàng thầy Vân (Hiệu trưởng) thầy Sanh, thầy Tho, thầy Bành Văn Sinh.... và nhiều thầy cô khác đã giảng dạy lâu dài với nhà trường.

Học trò thời đó ngoan ngoãn và lễ phép hơn học trò bây giờ rất nhiều. Tôi làm nghề dạy học nay đã 44 năm (1965-2009) và hiện nay cũng đang đứng trên bục giảng các Trường Đại học Cao đẳng Trung cấp chuyên nghiệp tại các tỉnh Đồng bằng sông Cửu Long nhưng những học trò mà tôi dành nhiều cảm tình nhất vẫn là các em Nông Lâm Súc Tây Ninh. Làm sao tôi quên được những ngày thầy trò đạp xe đạp về nông trại ở Bến Kéo để thực hành thực tập những ngày cắm trại ở Rừng Cao su (gần Trường Nữ Trung học trước đây) và những ngày thầy trò đi dã ngoại tại Gò Chùa cạnh sông Vàm Cỏ Đông...Tôi ở trọ gần trường buồn nhất là những ngày Tết khi mọi người sum họp với gia đình thì

tôi chỉ đơn độc một mình, thầy Tài đã mời tôi về nhà ăn Tết nhờ đó cũng vui đi nỗi nhớ nhà. Có những hôm bị bệnh những học trò thân yêu của tôi đã đến nhà chăm sóc thầy nhiều em đã đem cháo cho tôi ...

Các em ơi! Thầy không bao giờ quên được những tình cảm mà các em đã dành cho thầy trong những ngày ở Long Hoa Tây Ninh....

Khi vào Tây Ninh tôi dự kiến ở chừng một hai năm rồi về Huế nhưng tôi đã ở đến 7 năm thật đúng như câu:

Tây Ninh đi dễ khó về

Trai đi có vợ...khi về 3 con !

Năm 1972 do hoàn cảnh gia đình tôi về giảng dạy tại Trường Trung học Nông Lâm Súc Huế và năm 1981 lại vào Nam một lần nữa và lần này về tận Cần Thơ vì:

Cần Thơ gạo trắng nước trong

Ai đi đến đó lòng không muốn về.

Đúng như thế tôi không muốn về Huế nữa vì Huế là cố đô còn Cần Thơ là Tây Đô thành phố trung tâm đồng bằng sông Cửu Long.Khi tôi viết dòng này thì sáng mai 04-01-2009 sân bay quốc tế Cần Thơ sẽ khánh thành và sang năm cầu Cần Thơ cũng sẽ nối hai bờ sông Hậu.

Viết vội mấy dòng này theo yêu cầu của "Nông Lâm Súc Tây Ninh" như là một lời tâm sự chân tình nhất.

Cần Thơ 03-01-2009

Phan Minh Đầu

**Hoài niệm NLS Tây Ninh
(Thơ ghép tên quý thầy cô)**

*Kim*Nguyệt *Ánh*Tuyết Vân Xuyên Hiện
Tây Sơn An Thuần Ngay De Hiện
Ẩn Thấu Ba Sinh Nê Kỷ Tỷ
Thảo Hoa Đôi Hề Thìa Mai Liên.
Tho Chứ Gòn Sên Tra Sang Liễu
Hùng Sỹ Muôn Đời Hoàng Đầu Duyên.
Thục Muối Nhơn Sanh Thành Hòa Nghĩa
Khả Tài Rỡ Diện Quân Trục Hiện.

Châu Kim Lang

金月映雪雲串現
西山安瞬正弥顯
隱湊三生泥己子
草花兩係匙梅蓮
荻蕩棉縱查鎗柳
雄士萬世煌斗緣
淑妹人生誠和義
可才燿面君直賢
周金琅

Chuyển thơ:

Mây xuyên ánh tuyết bóng trắng vàng
Núi Tây yên tĩnh dáng hiên ngang
Ẩn mình bao thuở theo năm tháng
Hoa cô đôi thời tỏa hân hoan.
Cây cối vươn cao khoe hương sắc
Muôn đời hùng dũng đẹp huy hoàng.
Con người sống thật đầy hòa nghĩa
Rõ mặt anh tài đáng hiển trang.

Châu Kim Lang

Những kỷ niệm không quên với thầy Nguyễn Thanh Vân

NGUYỄN VĂN ĐIỆP

Sau khi về Tây-Ninh thành lập ngôi trường NLS Tây-Ninh năm 1965 ,dù tất bật trong công tác quản lý và giảng dạy nhưng với bản tính bình dị ,gần gũi với đồng nghiệp và học trò , thầy Vân đã được mọi người hết lòng cảm mến .

Còn nhớ có một ngày chủ nhật đẹp trời , thầy Vân bàn với học trò sẽ tổ chức dã ngoại tại nhà của bạn "Danh

rê" , đó là một địa điểm lý thú rợp bóng dừa ,chung quanh là cánh đồng Long Trung bát ngát hương lúa mới và một con kênh thoát nước thật nên thơ ...

Sau khi tập trung , chúng tôi chia nhau nhóm bạn trai và vài bạn gái dưới sự hướng dẫn của "Danh Rê" đem lưới đi dọc bờ kênh lưới Tép và cá con . Một số bạn nữ ra đám ruộng tìm rau ...Thầy Vân cũng tháp tùng cùng chúng tôi , lội dọc theo mé kênh , chúng tôi thay phiên nhau xuống dòng kênh kéo lưới , cứ hai người một cặp , đi một đoạn thì tấp vào ,đem mẻ lưới lên bờ cùng nhau hốt ra thau nhôm , vừa lựa rác và hốt những con

tép, cá con nhảy soi sỏi... Cứ thế mà thay phiên suốt gần hết buổi sáng thì cá con và tép cũng đã đầy thau và cũng vừa ra tới Quốc Lộ 22 thấy thăm một thầy "ra lệnh" tạm ngưng để quay về nhà...Chúng tôi dù ai nấy mồ hôi thấm ướt cả áo nhưng đều thấy hể hả ,vui cười thoải mái , đi bên thầy vừa trò chuyện vừa đùa giỡn thật hồn nhiên và vui vẻ , nhìn thấy thầy chân tay mặt mũi dính đầy bùn cũng như chúng tôi mà miệng thì luôn trêu ghẹo làm chúng tôi quên cả con mệt vì đường xa ...

Trở lại nhà "Danh Rê" chúng tôi cùng nhau làm cá tép , phụ lật rau ...sau đó giao lại cho các bạn nữ " um " một chảo cá con ước chừng "cả" vài ký để cuốn bánh tráng và rau sống chấm nước nắm tỏi chanh.

Hôm đó ngoài những đứa học trò thân yêu thầy còn mời vài thầy giáo trẻ cùng tham gia , nên sau khi chúng tôi trải tắm đêm dưới bóng cây rợp mát , món ăn nóng hổi được dọn ra cùng rổ rau mới hái tươi ngon , thầy trò cùng nhau quây quần thưởng thức " món bánh tráng cuốn cá con chấm nước mắm " vừa nghe thầy khê khà chung rượu vừa kể biết bao câu chuyện thật lý thú ...

Khi tiệc tàn thì trời cũng về chiều , chúng tôi chào thầy lần lượt ra về nhưng trong lòng vẫn còn dư âm lâng lâng một niềm vui khôn tả và đây cũng là một trong những kỷ niệm mà chúng tôi luôn nhớ mãi ...

Mùa Hè năm 1972 , sau khi hoàn thành chương trình lớp 12 ,lấy bằng Tú Tài II (Tốt nghiệp phổ thông trung học) Chúng tôi chia tay mái trường yêu dấu , một nhóm xuống Saigon để thi tuyển vào các trường số còn lại tiếp tục học ở Tây-Ninh , Tôi còn nhớ Trường Tây Ninh lúc đó có hai người đậu Đại Học NLS là

C.T.Nguyên khóa Kỹ sư và V.T. Mỹ Ngọc khoa Sư phạm , còn khoảng 10 người được tuyển vào trường CĐSP NLS hệ 2 năm ,Chúng tôi gặp lại thầy Vân lúc đó cũng đang giảng dạy trường Sư Phạm...Dù biết rằng thầy đã từng làm Hiệu Trưởng nhiều trường NLS nhưng khi gần gũi mới biết thầy rất có tình cảm với Trường Nông Lâm Súc Tây-Ninh ,tôi học ban mục súc nên có nhiều dịp gần gũi bên thầy trong những giờ lý thuyết trong giảng đường hay thực tập trong phòng thí nghiệm ...lúc đó mới hiểu được thầy có chuyên môn rất sâu rộng , ngoài ra thầy còn hướng dẫn tham gia mọi sinh hoạt trong nhà trường ,giao lưu, kết nghĩa, văn nghệ, báo chí ... với các trường rất chu đáo ...Những ngày nghỉ thầy thường gọi tôi đi thăm các mảnh đất trồng hoa màu của Thầy ở Biên Hòa hay sát chân núi ở Bà Rịa Vũng Tàu ...cùng lao động hay thu hoạch hoa màu mới thấy thầy rất yêu thích công việc đồng áng , tự tay mình trồng tỉa và rất vui khi gặt hái những thành quả do chính mình làm ra ...

Mùa hè năm 1974 , chuẩn bị thi tốt nghiệp , tôi có dịp đến thăm thầy ở Mỹ Tho (Tiền-Giang) lúc đó thầy đang là hiệu trưởng trường Nông Lâm Súc ở đây.Đây là một ngôi trường có khuôn viên khá rộng , nằm giữa một cánh đồng bạt ngàn trên đường qua Gò Công , ở đây thầy rất được đồng nghiệp và học trò kính mến , lúc đó thầy đã tạo điều kiện cho tôi thực tập giảng dạy môn Vạn vật (Sinh học) cho học sinh lớp 10 để rút kinh nghiệm khi ra trường , trong buổi dạy , thầy trực tiếp dự giờ và mời nhiều thầy cô của trường cùng góp ý trong

tin thần xây dựng, cởi mở , đây là một kỷ niệm đáng nhớ tôi còn giữ mãi đến suốt cuộc đời...

Còn nhớ , buổi trưa hôm đó nhà trường tổ chức liên hoan cùng thầy cô , tôi cũng tham gia kết chặt tình nghĩa đồng nghiệp , đến khi tiệc tan vào khoảng xế , tôi đang thiu thiu ngủ trưa bỗng nghe bom pháo mịt trời , thầy chạy đến gọi tôi nhanh chân rời khỏi trường trở về Mỹ Tho vì lúc đó kẻ bên trường (chừng 2 km) đang xảy ra chiến sự ...

Khi rời trường trên chiếc Jeep do thầy lái tôi vẫn thấy một vùng quê gần đó đang ì ầm tiếng đạn pháo và hình ảnh những chiếc máy bay đang ném bom , một cuộc chiến tranh khốc liệt nhưng thầy trò ở Mỹ Tho vẫn bám trường và sau đó mỗi ngày vẫn thấp thoáng bóng những chiếc áo nâu đạp xe đến trường hay lao động trong khu thực hành nông trại...

.....

Sau ngày đất nước Giải phóng , bạn bè tôi mỗi đứa một phương , tôi về lại Tây Ninh sinh sống cùng gia đình và tham gia công tác địa phương ...bằng đi một dạo , có một buổi chiều tôi nghe tin thầy về thăm Tây Ninh và đang gặp gỡ một số học trò ở chợ cũ Long Hoa...tôi thu xếp đến ngay ...gặp nhau , mừng mừng - tủi tủi , Thầy vẫn như thế ,vóc dáng gầy gầy , nói chuyện chậm rãi nhưng lúc nào cũng chen vài câu bông đùa ..Nói chuyện đến súp tối , tôi mời thầy về nhà dùng

com chiều và hàn huyên tiếp ...Thầy vẫn nhớ rõ con đường quen thuộc, nhớ căn-phòng-trở-cửa-hông thầy đã ở trọ tại nhà cha mẹ tôi lúc còn ở Tây Ninh, thầy vào thăm căn phòng rồi trở ra trò chuyện thân mật, thăm hỏi từng người trong gia đình tôi như người thân lâu lắm mới trở về nhà ...

Sáng hôm sau tôi đưa thầy ra xe trở về Saigon , lúc chia tay thầy cẩn thận cho địa chỉ ,động viên tôi phấn đấu vì cuộc sống và hẹn một ngày tôi về Saigon gặp lại...

Loay hoay với cuộc sống,công việc ở tỉnh lẻ ,nhiều khi tôi cũng ao ước một lần trở lại Sài gòn thăm thầy nhưng lúc đó hoàn cảnh kinh tế eo hẹp , lo miếng ăn hàng ngày còn vất vả nên hàng ngày vẫn canh cánh lời hứa với thầy ...

Trong một dịp xuống Saigon ,tôi thu xếp nhanh công việc và tìm đến nhà Thầy . lúc đó Thầy có một căn hộ trong Khu F cư xá Thanh-Đa ..leo lên mấy lần cầu thang tới cửa nhà thầy tôi gõ cửa ...

trong lòng hồi hộp chờ phút giây gặp lại, người ra tiếp tôi là cô Dung (vợ của Thầy) thật ra khi tôi xuống Sài gòn học thì lúc đó cô đang học đại học Văn Khoa và tôi có gặp nhau vài lần...nhưng giờ thì vất vả với cuộc sống nên nét mặt tôi " khắc khổ " hơn xưa nên cô không nhận ra , tôi tự giới thiệu và cô "À!" lên một tiếng, mời tôi vào nhà . căn hộ rộng , trợn vẹn diện tích phòng

khách cô dành kê mấy chiếc bàn để dạy thêm lớp sinh ngữ , khi hỏi thăm về thầy : cô bảo là sức khỏe thầy gần đây yếu đi phải vài lần vào nằm bệnh viện ...chờ một lát , không thấy thầy về , cô hướng dẫn tôi xuống một vườn hoa trong khu dân cư và gặp thầy ở đó....

Hai thầy trò ngồi trên thảm cỏ , một bàn tiệc đã bày sẵn , thầy vẫn như xưa, sau khi giới thiệu với mọi người thầy quay sang bảo tôi cứ tự nhiên trò chuyện vì mọi người là bạn của Thầy ...

Sau khi thăm hỏi gia đình tôi và thầy trò ở Tây Ninh , bỗng nhiên thầy quay sang hỏi tôi :

- Các trường NLS trong toàn quốc đã có Hội ái hữu cựu học sinh , sao trường Tây Ninh chưa thấy hoạt động gì hết ...thầy giải thích nên tổ chức họp mặt thường xuyên để thăm hỏi, động viên và giúp đỡ nhau ..cứ đứng ra vận động thành lập ,có gì thầy sẽ hỗ trợ...

Tôi cảm ơn thầy đã quan tâm đến thầy trò ở Tây-Ninh và hứa trở về sẽ gặp lại bạn bè bàn về vấn đề này ...Sau đó , tôi được biết phát xuất từ nguyện vọng của các khóa , lúc đầu tổ chức gặp gỡ theo nhóm, sau đó họp mặt theo lớp và đến khi ban vận động gồm các bạn : Hà Thế Mạnh ,Nguyễn Quốc Nam,Trương Văn Lộc, Nguyễn Văn Tao...đứng ra vận động các lớp họp toàn trường , lấy địa điểm tại trường xưa , mỗi năm một lần gặp nhau cho đến khi dời theo trường Kinh tế kỹ thuật Tây-Ninh về địa điểm mới đến nay chúng tôi đã họp

mặt 17 lần thật ảm cúng và đoàn kết chung một đại gia đình Nông Lâm-Súc...

Thầy Vân đã qua đời - nhưng chúng tôi , lớp học viên đầu tiên trường NLS Tây Ninh vẫn mãi mãi nhớ đến thầy và khi nhắc lại những kỷ niệm bên thầy ngày xưa chúng tôi vẫn còn nguyên một niềm kính trọng một người thầy gần gũi và bình dị của chúng tôi !
Nguyễn Văn Diệp

Quá trình hình thành Trang Nhà

Trần Chu Ngọc

Sau khi ra mắt Ban điều hành Cựu học sinh NLS Tây Ninh, hàng năm sau Tết Nguyên đán đều có tổ chức họp mặt tại cơ sở trường (Bến Kéo - Tây-Ninh) mãi đến kỳ họp lần thứ tư tôi mới hay tin và tham dự , buổi họp tập trung rất đông thầy cô và bạn bè trong hội trường với nghi thức vừa trang trọng vừa ấm cúng ,chúng tôi đã gặp lại nhau sau mấy mươi năm rời xa mái trường , mỗi kỳ họp đều có in danh sách thầy cô và học sinh các khóa để phát tặng bạn bè , có ghi đầy đủ số điện thoại, địa chỉ của mỗi người ,

Cho đến lần họp thứ mười ,nhu cầu cần có một trang web để giao lưu và họp mặt thường xuyên trên mạng trở nên bức bách , lúc đó tôi đang về Tây Ninh công tác trong thời gian mấy tháng , nơi làm việc trước mặt một ngôi trường phổ thông , nên tình cờ gặp Nguyễn Quốc Đông lúc đó cũng đang dạy học ở trường này , anh em gặp nhau và thường ngồi uống cafe ở một quán cafe nhỏ trong những giờ Quốc Đông rảnh tiết dạy ...

Chúng tôi thường nhắc những sinh hoạt của hội và cùng bàn bạc tìm cách để trường có một phương tiện để thường xuyên giao lưu - thông báo tin tức và các hoạt động văn hóa nghệ thuật cho hoạt động của hội cựu học sinh chứ nếu mỗi năm chỉ gặp nhau một lần thì chưa đủ để thông tin cho toàn thể mọi người trong suốt năm , từ đó hai anh em cùng có sáng kiến tạo thành một trang Web cho trường ...

Tuy nhiên , bước đầu khi đi vào kế hoạch xây dựng một trang web gặp phải nhiều vấn đề khó khăn về pháp nhân, tư liệu kinh phí...nên chúng tôi cùng thống nhất kế hoạch như sau :

- Tham mưu với Ban điều hành về lợi ích và tầm quan trọng của trang Web , tranh thủ ý kiến ủng hộ của thầy cô và bạn bè .

- Tập trung sưu tầm tư liệu, hình ảnh,danh sách thầy cô,cựu học sinh ...

- Vận động cộng tác viên gửi bài thường xuyên ...

Sau đó khi trở về Saigon bàn bạc với Nguyễn-Quốc Nam (Ban điều hành) được sự ủng hộ hết mình và chúng tôi nhanh chóng được ý kiến phản hồi từ ban điều hành cựu học sinh về sự hình thành của trang Web

, và sau đó chính Quốc Nam sẽ phụ trách trang web này nên bước đầu đã có nhiều thuận lợi ...

Đi vào thực hiện , chúng tôi thống nhất để tiến tới trang web hoàn chỉnh cần phải có nhiều tư liệu,hình ảnh , nên theo sáng kiến của Quốc Đông là sử dụng trang blog : vnweblogs.com để thu thập tài liệu và hình thành nhóm công tác viên

Trong lần họp thứ 11,Ban điều hành Cựu HSNLSTN đã thông báo trong buổi họp mặt về sự ra đời của trang web này và mong được thầy cô, bạn bè cộng tác .

Kỳ họp thứ 12 Ban điều hành chấp thuận cho ra mắt Trang Web với giao diện và địa chỉ rất gần gũi với mọi người, trong kỳ họp lần thứ 12, Trang Web đã nhận được sự giúp đỡ kinh phí của cô Cao Thị Xuân Liễu và thầy Nguyễn Văn Nhơn để đi vào hoạt động .

Tiến đến kỳ họp thứ 13 Trang Web đã đi vào hoạt động nề nếp ,được sự cộng tác của thầy cô, bạn bè ở khắp nơi và trở thành nơi giao lưu gặp gỡ của mọi người dưới mái trường Nông-lâm súc Tây Ninh .Trong kỳ họp này trang Web tiếp tục nhận được sự giúp đỡ kinh phí hoạt động của thầy Nguyễn Văn Nhơn và bạn Nguyễn Văn Huỳnh K.1 Canh Nông .

Đến nay, Trang Web Nông Lâm Súc Tây Ninh đã hình thành và hoạt động được hơn 4 năm với số lượng truy cập khá lớn đã trên 3 triệu lượt .Đây là một thành quả của tập thể thầy cô và cựu HSNLS TN , tuy còn nhiều hạn chế về nội dung , nhưng đã duy trì được hoạt động thường xuyên và cung cấp những thông tin bổ ích hỗ trợ hoạt động cho Cựu học sinh, chúng tôi tin tưởng

rằng trong thời gian tới sẽ tiếp tục nhận được sự cộng tác nhiệt tình để Trang web ngày càng phát triển

Trần Chu Ngọc

Hình ảnh - Tâm tình - Tin Tức

Xưa và nay

Trường Trung Học Nông Lâm Súc Tây Ninh

HÃY TRUY CẬP :

www.nonglamsuctayninh.com

Quê hương và chim sáo

Nhạc và Lời: Trương Quang Lộc

Chậm vừa

Con chim sáo chiều nay sáo về Lồng xao
 Tây Minh núi đồng xanh sáo lượn Sỏi to
 Con chim sáo cánh xanh sáo đầu Tuổi nhân

đồng tình yêu đồng quê Anh lâu lắm không về núi
 hồng tình se nhân duyên Em nghiêng nón qua cầu mùa
 lồng ngày xưa xa xa Đêm Trường Mít mưa lấy gót

Điện Rừng có còn nhớ dấu chân qua Mảnh mộng
 ha Vạt do là chút nắng thanh Cho anh
 mẹ Cánh Giang chiều vàng bóng ai qua Em hong

nắng quê mình mùa ha Đường qua trường em có nắng
 thấy quê mình đẹp la Lồng buồm em mấy nắng
 tóc trên dòng Vàm Cỏ Đường ngồi xưa đã rỏ bên

che tóc ơ ơ thẻ Tang tình tang tang
 nhịp ơ ơ ơ cầu Tang tình tang tang
 sống ơ ơ ơ nào Tráng lẽ loi tang anh

tình tang tình tình tang tình tang tình tang tang
 tình tang tình tình tang tình tang tang tang tang
 về anh về lòng bao nhớ thương thương

tình tang tình tình tang tình tang tang tang tang
 tình tang tình tình tang tình tang tang tang tang
 về anh về lòng bao nhớ thương thương

THƠ

NGUYỄN QUỐC NAM

MỘT MỐI TÌNH

*Xưa anh sống ở Tây Ninh
Quen nhìn núi đã như in trong lòng
Tuổi thơ ra tắm ven sông
Nước xanh Vàm Cỏ mang dòng phù sa--
Hương thơm lúa mới đậm đà
Lời ru của mẹ bài ca trưởng thành.
Lên rừng ôm ấp mùa xuân
Suối reo, hoa nở, chim mừng hót vang
Tình: - Sông - Núi - Đất - Suối - Ngàn
Như hình với bóng vương mang mối tình...*

NGUYỄN QUỐC NAM

Trở lại Dinh Ông

Chiều nay trở lại Dinh Ông

Tiếng ve ngày cũ trong lòng ngân vang

Rẽ cây thông như vồng đàn

Ta đông đưa giữa chiều vàng năm xưa

Bạn bè nhấm lại dân thừa...

Chợt nghe văng vẳng chuông chùa ngân nga

Ta ngồi nhìn đá, nhìn hoa...

Nhìn đồng lúa chín bao la bạt ngàn

Đẹp sao một cánh đồng vàng

Đàn cò xoải cánh nhịp nhàn bay ngang

Bỗng dưng lòng luống ngờ ngàng

Lá đa rơi bóng chiều tàn quanh ta...

Người xưa giờ ở phương xa

Còn ta với gốc cây đa ...Chợt buồn.. !

Nguyễn Quốc Nam

Ông GIÁM ĐỐC NHA HỌC VỤ NÔNG LÂM SÚC

*Xin trân trọng giới
thiệu bài
viết đầy chân tình
rất cảm động của
Thầy Châu Kim
Lang, tưởng nhớ về
một vị giáo sư,
người thầy tài đức
vẹn toàn. Một tấm
gương sư phạm
mãi mãi trong gia*

*đình Nông Lâm Súc chúng ta noi theo và vô
cùng kính trọng (BBT)*

Buổi họp mặt NLS Bảo Lộc năm nay, ngày 1-1- 2013
tại Sài Gòn, Ban Tổ Chức có thông báo lễ giỗ Thầy Hà
Văn Thân tại chùa Lâm

Tế lúc 9 giờ sáng ngày 10-1- 2013. Tin này cũng được
thông báo trên Trang Nhà nlsbaoloc.net. Tôi mong đến
sớm để gặp lại đồng nghiệp có dịp trò chuyện, mặc dù
đã gặp nhau trong ngày 1-1-2013 vừa qua. Lần này tôi

hy vọng sẽ gặp vài đồng nghiệp từng làm việc chung ở Nha Học Vụ NLS Sài Gòn.

Đến nơi tôi đã thấy có mặt ban tổ chức lễ cầu siêu: chị Bùi Thị Lợi và vài anh chị tôi đã gặp trong buổi họp mặt đầu năm vừa rồi. Được biết Anh Nguyễn Khỏe đứng ra tổ chức lễ cầu siêu, nhưng vì bệnh đột ngột phải nằm bệnh viện. Ở sân chùa có Cô Võ Thị Vân, Thầy Nguyễn Tấn Phúc, chị Đặng Thị Chín. Về phía học sinh NLS Bảo Lộc có chị Ngô Anh Thuần, chị Ngọc Diệp, anh Lợi Chí Vũ, anh Chí Tiên..., vài anh chị ở Trường NLS Cần Thơ, NLS Bình Dương.

Trong buổi lễ cầu siêu, qua tiếng tụng kinh và tiếng mõ đều đều đưa tôi nhớ về quá khứ bốn mươi năm...

Năm 1971, Thầy Hà Văn Thân được cử làm Giám Đốc Nha Học Vụ NLS thay thế BS Đặng Quan Điện, Ông Hứa Văn Túc giữ chức Chánh sự vụ thay thế Ông Trần Hiệp Nam chuẩn bị du học tiến sĩ. Nhân dịp này tôi được rút về Nha Học vụ NLS phụ trách Phòng Học Vụ và Khảo Thí. Hằng ngày tôi được tiếp xúc thường xuyên với ông Giám Đốc và ông Chánh Sự Vụ, hoặc trực tiếp gặp mặt hoặc qua báo cáo... Thật tình lúc ấy công việc hành chánh, báo cáo văn thư, tôi chưa rành. Nhiều khi một vấn đề trình lên, đưa xuống nhiều lần mà không xong, cuối cùng phải xếp xó, chùng nào có khiếu nại thì giải quyết tiếp. Nhớ lại, thấy ngượng làm sao! Nhưng ông Giám Đốc rất hiền từ, không la rầy tiếng nào cả. Ông Giám Đốc cho tôi theo học lớp hành chánh văn thư tại Học Viện Quốc Gia Hành Chánh, nhân dịp này tôi được theo khóa phân tích viên quản trị lần đầu tiên tổ chức tại Sài Gòn.

Thuyên chuyển về Nha Học Vụ NLS, cùng lúc đó tôi học cao học giáo dục ở Trường Đại Học Sư Phạm Sài Gòn. Ông Giám Đốc khuyến khích tôi theo học, khuyên đừng bỏ các buổi học. Rất may, các buổi học chỉ tổ chức vào chiều thứ bảy và chủ nhật. Tôi lại được ông Giám Đốc cho phép dạy thêm để có thêm thu nhập phụ giúp gia đình. Trường NLS Bình Dương xếp giờ dạy cho tôi một ngày trong tuần. Nhớ lại, nếu không có dịp về Nha Học Vụ NLS, tôi chưa bao giờ có điều kiện theo học cao học để sau này đủ kiến thức dạy đại học!

Một buổi sáng, ông Giám Đốc thấy tôi đi bộ đến Nha, hỏi ra mới biết tôi bị trộm vào nhà lấy mất xe Honda. Ông kêu gọi quyên góp giúp tôi mua xe khác để đi làm. Năm 1974 Nha Học Vụ NLS giải thể, mỗi người một nơi... Ba chục năm sau, nhân dịp Tết, được tin Thầy Hà Văn Thân về Việt Nam chơi, nghỉ ở tại nhà của Anh Nguyễn Khỏe ở Giồng Ông Tố. Tôi đến thăm Thầy, nói chuyện khá lâu, Thầy nói về lẽ sống hướng theo Phật Giáo... Lúc Thầy nằm bệnh viện, tôi đến thăm, Thầy vui vẻ nhắc quy luật sanh lão bệnh tử, rồi cười nhẹ nhàng...

Không ngờ hôm ấy là buổi gặp vĩnh biệt Thầy Hà Văn Thân.

Bài kinh trong lễ cầu siêu bằng tiếng Phạn: "... nam mô tu rị, ma ha tu rị, ta bà ha..." Một thời kinh có lẽ hơn 45 phút cho tôi sống lại khoảng thời gian làm việc ba năm ở Nha Học Vụ NLS mà tôi được hưởng trong tình tương thân tương trợ.

Tiếp theo lễ cầu siêu ở Phật đài, lễ cúng trước bàn thờ Thầy Hà Văn Thân. Lúc Sư đọc đến "trà châm", Anh

Phạm Đình Long đứng lên rót nước, rồi tiếp đó gấp thức ăn, cung kính quỳ xuống, nâng bát đĩa ngang đầu để dâng cho Thầy. Cử chỉ này làm vui lòng nhiều người.

Ông Giám Đốc ơi, chúng tôi luôn luôn ghi nhớ Ông, người Anh, người Thầy hiền từ, đức độ.

Châu Kim Lang

GẶP LẠI CÔ GIÁO CŨ...

Nguyễn Quốc Đông – khóa 4 MS

Ngày ấy, chúng tôi học lớp 12 Mục súc niên khóa 1974-1975 thì cô Cao Thị Xuân Liễu từ trường Nông Lâm Súc Bảo Lộc được bổ nhiệm về trường Nông Lâm Súc Tây Ninh dạy năm 1971 và cô đã làm giáo sư hướng dẫn lớp chúng tôi (nay gọi là gv chủ nhiệm). Tôi nhớ cô dáng người nhỏ nhắn ,nước da bánh mật , cô dạy môn sinh học và nông học, thời gian sau cô có bầu, đã đi dạy bằng chiếc Mazda thật sang (thời đó ngoài cô có thầy Nhơn là đi dạy bằng chiếc xe Ford rất oách). Chúng tôi tập làm báo đặc san , khi phát hành báo cô đã lấy xe con chở anh em đi bán các

trường. Khi lớp 12 Mục súc làm tờ nội san Hoa học trò thì cô là người cho giấy stancel để in, lúc đi nông trại thật vui, ai trồng được một cây gì thì nâng niu vô cùng...hồi đó chúng tôi khoảng 17,18 tuổi nghe mang máng chồng cô là một phi công nên rất mê...ra chơi khi thấy chiếc máy bay nào lượn trên bầu trời thì ngược lên xem nghĩ rằng đó là chồng cô đang bay...tuổi trẻ là vậy cứ ước mơ và nghĩ đại đùa thế thôi.!

Sau năm 75, chúng tôi còn học thêm vài tháng nữa thì thầy trò chia tay...mỗi người một ngã, tôi chọn nghề Sư phạm rồi lên vùng biên giới dạy học,thời đó khó khăn quá...,ba năm dạy học tôi

nghỉ dạy và vào ngành mía đường làm cho đúng nghề mình.Sau này vào khoảng năm 1987 tôi chuyển về làm Xí nghiệp Cồn rượu ngoài Mít Một, công việc cũng bấp bênh ,lúc rảnh rang thường hay qua nhà hàng xóm chơi với anh em,có khi làm vài xị thì không ngờ người tôi hay trà dư hậu tửu lại là chồng cô Liễu, tôi thường gọi là anh Cương (người một thời chúng tôi say mê những anh phi công trên bầu trời) thời đó gian khổ lắm! lương bổng không có là bao, buồn buồn qua nhà ,anh đãi vài xị rượu với trái cây,đôi khi có một trái bưởi là quý rồi,khi ngặt nghèo làm cỗ hũ dưa xào lên rất thơm,tôi có chiếc kawasaki tàng tàng, có khi hứng hai anh em một vòng Thị xã ghé vào các *chiến hữu* xưa của anh năm xưa làm vài xị cho vui ,khi về đã quá nửa đêm.. Lúc đó tôi muốn gặp lại cô giáo cũ nhưng cô đang buôn bán ngoài Thị xã nên ít gặp.Khoảng vài năm sau thì gia đình cô đi Mỹ...

Sau này ,Ban điều hành làm một cái blogs Nông Lâm Súc để có điều kiện giao lưu cùng Cựu học sinh mà tôi là người thực hiện, trong một dịp tình cờ trên mạng tôi đã bắt liên lạc với cô, qua cô mới biết tin tức một số thầy cô,bạn bè cũ...

Thầy trò liên lạc một thời gian, đến kì họp mặt thường niên ,tôi có email nhắn cô nếu Tết Tân Mão này về Việt Nam thì mời cô đến dự họp mặt NLS TN thứ 12, cô nhận lời và ngày 20/2/2011 cô đã đến dự thật bất ngờ,tôi có báo một số anh em cựu học sinh khóa 4 tham dự nhưng ít quá chỉ được 5,6 người trong lớp,cũng tiếc quá nhưng không biết làm sao vì mỗi người đều có những mảnh đời khác nhau không dễ gì gặp lại hết...

Gần 40 năm thầy trò xa cách ,gặp lại nhau không biết nói gì cô ôm tôi vào lòng như đứa trẻ thơ, nắm tay nhìn ngó kỉ niệm thì nhiều quá, tâm sự biết chừng nào xong, cô vẫn như xưa, nay cô trắng hơn, đẹp hơn , Thầy trò chụp nhau một bức ảnh kỉ niệm...tiệc tan ,nhưng lòng chưa tan, chúng tôi cùng thầy cô và một số thầy khác đến nhà thầy Nhơn hàn huyên tiếp,....tiếng nói ,tiếng cười râm ran, kỉ niệm xưa tràn về....Nhưng rồi đến lúc phải chia tay, cô nói ngày 25/2/2011 cô sang Mỹ, thời gian gấp quá không thể gặp lại hết các em...Xin chúc cô về nơi xa ấy bình an và dồi dào sức khỏe

Nguyễn Quốc Đông

NHỚ THẦY

Tháng rồi tôi có về Tây Ninh thăm gia đình và gặp Nguyễn Thị Diệu khóa 3 em báo cho biết ngày mừng 10 tháng 06 âm lịch là ngày giỗ của Thầy Lê Minh Đức. Tôi bận việc nên đề nghị em báo cho anh Hà Thế Mạnh và các bạn ở Tây Ninh đến dự. Riêng anh sẽ đến thăm cô trước khi trở về Sài Gòn.

Đúng như dự định tôi đến thăm đúng lúc cô đang tập vật lý trị liệu mặc dù sức khỏe chưa khả quan lắm nhưng cô nói chuyện rõ ràng và mạch lạc. Cô cũng báo cho tôi biết một số học trò cũ đến thăm. Tôi cũng báo cho cô là em biết ngày giỗ của thầy rồi nhưng do bận một số việc gia đình nên phải về Sài Gòn và có báo anh em cố gắng đến dự ngày giỗ của thầy.

Nhớ thầy Lê Minh Đức thì không chỉ riêng tôi. Có lẽ mỗi học sinh có kỷ niệm và nỗi nhớ khác nhau. Riêng tôi và một số bạn ở Thành phố cứ mỗi lần sau tết về Tây Ninh họp mặt đều nhín thời gian đến thăm thầy. Những ngày đó thầy Đức ngồi xe lăn nhưng rất vui vẻ bắt nắm lấy tay từng người. Thầy mừng vì sau bao năm và bao nỗi thăng trầm trong cuộc sống mà các em vẫn còn gắn bó với nhau như anh em một nhà không phân biệt nghèo giàu sang hèn địa vị cùng ngồi lại với nhau sau mỗi năm là rất quý. Mặc dù do sức khỏe thầy không

dự được nhưng được nghe tường thuật lại đầy đủ. Thầy rất sung sướng và cảm động lần nào các em cũng dành ít thời gian đến thăm thầy...

Những lời nói đó giờ chỉ là những âm vang đọng lại trong lòng mỗi chúng ta bởi vì thầy đã mất. Ngày đó ngay khi nhận được tin tôi và nhạc sỹ Trương Quang Lộc tức tốc lên đường và ở lại Tây Ninh một đêm để sáng hôm sau đưa linh cữu của thầy về quê nhà huyện Bến Cầu để chôn cất. Hôm ấy cũng có nhiều bạn vừa lo xe nước uống để phục vụ như: Võ Thị Mỹ Ngọc, Phan Thị Mai Hương, Nguyễn Ngọc Diệp, Phan Thị Ngọc Huệ...v.v.. Ôi cuộc đời là vô hạn mà đời người thì hữu hạn tưởng sẽ dài và lâu nhưng thật ra rất phù du và ngắn ngủi...!!!

Phải nói tôi học khá khá môn toán là phần nào nhờ thầy Đức. Năm lớp 9 vào mùa hè thầy thấy đám học trò Nông Lâm Súc hơi yếu toán nên mở lớp dạy kèm tại nhà. Học phí chỉ là tượng trưng thầy có khiếu sư phạm nên giải toán rất dễ hiểu. Sau đó thầy cho bài tập về nhà làm na ná bài giải chỉ khác những con số nên đứa nào làm bài cũng được và hăng chí lên nên học hành mau tiến bộ. Cứ mỗi ngày thầy cho thêm một bài khó và nâng dần trình độ giải toán lên mà đứa nào cũng theo kịp nên năm lên lớp 10 tức lớp đệ tam thời đó bạn nào cũng có căn bản và học hành tiến bộ.

Riêng tôi có một kỷ niệm nhỏ với thầy mà trong đời không thể nào quên được. Vào một buổi chuẩn bị trình diễn văn nghệ tổ chức tại trường có mời quan khách ở ty tỉnh và phụ huynh học sinh. Do đó mà bọn tôi cố gắng tập dợt cho nhịp nhàng

nhuần nhuyễn. Tôi làm trưởng ban văn nghệ kiêm nhạc công tập dợt và đàn cho anh em hát. Lúc đó có anh Nguyễn Văn Mười, Trương Anh Vũ (đã mất) Ngô thị Hứa (đã mất) Tô Kim Lang... Thì thầy Lê Minh Đức đứng ngoài hành lang xem chúng tôi hát tập dợt một lúc sau thầy bước vào phòng nắm tay tôi và bảo:- Em ra ngoài lên văn phòng hiệu trưởng với thầy một chút. Tôi bước theo thầy đi dọc hành lang của dãy lớp dài mà lòng buâng khuâng không biết việc gì sẽ xảy ra cho mình. Bị quở trách hay bị khuyết điểm gì đây.

Đến văn phòng hiệu trưởng không có ai cả vì thầy cô đang lo tiếp khách vì buổi lễ sắp bắt đầu. Thầy Đức tháo sợi dây nịt thầy đang mang ra và bảo. Em lên sân khấu trình diễn phải mang dây nịt đảng hoàng cho lịch sự. Thầy lấy sợi dây nịt đeo vào cho tôi nhưng eo ơi ! bụng của thầy lớn hơn của tôi nhiều nên khi gài dây thì lỏng le lỏng lét. Thầy vội tháo ra đi tìm cái búa và cây đinh đo ny vòng bụng của tôi và đục lỗ vừa đúng ny nhờ vậy tôi có sợi dây nịt da ngon lành. Thầy bảo tôi quay qua quay lại và phán một câu: Được rồi đó chuẩn bị trình diễn đi thầy tặng em sợi dây nịt luôn đó. Tôi bước ra khỏi văn phòng của hiệu trưởng mà lòng lâng lâng như bay lên tận mây xanh. Có lẽ nhờ thế mà hôm đó bọn tôi trình diễn rất thành công và vô cùng phấn khởi.

Nay Thầy đã yên nghỉ ở một thế giới khác ngày giỗ của thầy học trò năm xưa vẫn nhớ và ghi khắc trong lòng. Em không về dự được nhưng ngồi đây nhớ lại bỗng dưng nỗi buồn ập đến tràn ngập cõi lòng. Cầu nguyện cho thầy an vui trong miền cực lạc.

TÂY NINH ĐI DỄ KHÓ VỀ....

*Đây là
một bài ký
của anh
Bùi Trung
- Cựu học
viên NLS
Bảo Lộc -
Công tác*

*viên của Trường Nhà NLS TN và anh đã nhiều lần
tham dự Họp mặt với NLS TN. Anh đã mất năm
2013, bài này anh kể về những ngày đầu vào Tây
Ninh lập nghiệp, vùng đất đã tạo nhiều dấu ấn
cho cuộc đời anh... Đúng như câu thơ : Tây Ninh
đi dễ khó về...*

Cuối năm 1993, nhân một chuyến thăm gia đình tôi ở Bảo Lộc, vợ chồng cô em gái thứ bảy - cả hai cũng từng công tác tại trường Trung cấp Nông Nghiệp và Dạy Nghề Bảo Lộc tức Trường Trung Học Nông Lâm Súc Bảo Lộc trước 1975 đề nghị tôi về Tây Ninh thực

hiện một hợp đồng chạy máy cày chăm sóc cao su
Nông trường Bến Củi.

Đang không thuận lợi về phát triển kinh tế gia đình dù
đã xoay nhiều hướng bằng cái sở học Canh nông như:
Canh tác cà-phê chưa có hoa lợi, nhân giống cà phê
con, giâm trà cành giống TB-11, TB-14; sản xuất trứng
tằm giống đa, lưỡng hệ. Mọi việc cứ xập xình không
suông sẻ dù được ông anh Cả - anh Tho quan tâm và hỗ
trợ, dĩ nhiên chỉ tinh thần là chính vì hoàn cảnh gia
đình của ông cũng còn gian nan lắm.

Từng sử dụng thành thạo các loại máy cày, kéo trên
vùng cao nguyên toàn đồi nương đầy dốc đứng quá
nguy hiểm nay chuyển về vùng đồng bằng thì ngon ăn
rồi, hơn nữa đã 45 năm gắn liền với cao nguyên và
duyên hải miền Trung nên đôi lúc cũng muốn “dzô
Nam dà địa Miền Tây” cho biết. Muốn nhưng cứ phân
vân nhiều lẽ: Một, ở Bảo Lộc từ nhỏ đến giờ quen
rồi, không hiểu tới xứ người lạ hoắc ra sao?; Hai, bà xã
và hai con còn quá nhỏ lại ở trong vùng đồi nương heo
hút; Ba, vườn tược bỏ bê mà tha phương cầu thực rồi sẽ
ra sao? Vấn đề ông Cả, Anh Tho quyết “cái rết”: Có
thay đổi biết đâu là cơ hội!?! Cứ đi trước xuống đó làm
và thâm nhập thực tế, nếu thấy được thì bán trên này
chuyển hết về Tây Ninh lập nghiệp. Cho cái mốc là 3
tháng rồi quyết định. Tạm thời vợ con ở lại, đại gia đình
Bảo Lộc sẽ quan tâm và hỗ trợ. Vậy là yên tâm khăn gói
quả mướp đón xe đò đi Tây Ninh (chính xác là quá
giang đoàn xe chở công nhân đi du lịch Đà-lạt tháng
9/1993).

Những ngày tháng đầu tiên nơi xứ lạ quê người tưởng chừng không kham nổi cái nắng “cháy da người”.Lạ lẫm với các thao tác chăm sóc vườn cao su-khác hẳn với canh tác trà,cà-phê,dâu tằm ở vùng cao Bảo Lộc - Vào luống xong là “đánh” ngược cần thủy lực để hạ giàn cây 7 chảo và nhấn chân ga sát ta-pi (tốc độ tối đa) lao về phía trước tạo thành một rãnh cây thẳng như kẻ chỉ từ đầu đến cuối lô dài năm trăm mét tấp vào gốc hay bới ra theo mùa mưa nắng.Nếu chỉnh bánh lái không chuẩn hoặc không tự tin thì “đổ nợ”liền vì cây cao su 1,2 năm tuổi sẽ gãy ngang hay tróc gốc ngay lập tức và ...nghỉ khỏe!.

Tiếp xúc với công nhân và bà con gần chỗ làm lúc đầu cảm thấy hơi khó chịu vì những tiếng chửi thề xả láng;hoi churong churong khi thấy dân bản xứ “tự nhiên”quá đáng (đi ngang vườn cây ăn trái hay rò đậu vừa già tới thì tỉnh rụi vít cành hái vài chùm nhãn,mận hay khum mình tỉnh bơ nhỏ mấy bụi đậu phụng rồi tách hạt ăn sống.Lỡ bị chủ phản ứng thì “cự”lại ngay “- Chút đỉnh mà làm dữ dzậy !”.Dần dần rồi cũng quen mắt,bản thân thì không bao giờ!.

Dễ thương nhất là bà con sống với nhau tình nghĩa lắm,đám giỗ thì “rùm beng” ngang đám cưới, ma chay thì xúm lại đờn ca, thức trắng với tang gia , ẩm cúng và xôm tụ vô cùng,cũng là dịp các “chiến hữu” hội ve chai, cò tương, tiến lên tụ tập sinh hoạt ì xèo, nhờ vậy, đêm buồn như ngăn lại.Đám cưới thì “hiện đại hóa” chẳng chịu thua các nơi khác, nổi bật là chương trình nhạc sống miễn phí hai đêm với giàn âm thanh mở volumn cực đại bùng tai xóm làng ,”Dzậy mới dzui”!.

Sự giao tế, gắn kết rất bình dân trong cộng đồng xóm làng hay cơ quan, xí nghiệp, chỉ cần ra mắt trong buổi sơ giao vài trái cóc, ổi, sang hơn là đĩa gỏi cá đồng hay con rô nướng trui làm mời, kèm vài xì để vui vẻ có nghĩa là trở thành “chiến hữu” “tình thương mến thương” luôn nhớ mời nhau mỗi khi có “độ”. Khoản này cánh lái máy cày chúng tôi thời đó rất ủng hộ nên mỗi chiều thường tụm lại khề khà vài ly cho giãn gân cốt.

Dần dà bỗng thấy khoái cái hiền hòa, chân chất của người địa phương. Hơn nữa, giá sinh hoạt so với Bảo Lộc thì khỏi chê, ở Bến Củi năm 93 còn thông dụng tiền giấy 100, 200 đồng, hủ tiếu, mì, phở chỉ 500 -1000 đồng một tô, củi không tốn tiền, không cần vốn cũng kiếm sống được như vào lô cao su xin móc củi đem bán, lượm hột kê cả vỏ trái cao su bán cũng có tiền, cá đồng thì sẵn, rẻ như cho; thổ nhượng thích hợp hầu hết các loại cây giá trị cao, chỗ này là cơ hội cho tôi góp phần xây dựng kinh tế địa phương bằng vốn kiến thức gặt hái được trong những năm tháng miệt mài dưới mái trường Trung học Nông Lâm Súc Bảo Lộc ngày nào.

Sau 3 tháng thực tế, tôi nghiệm ra rằng
Tây Ninh gạo trắng nước trong
Phải về đây sống mới mong đổi đời !
...và gia đình tôi đã trở thành dân Tây Ninh từ những ngày tháng ấy.

Bến Củi 11/8/2011-Một ngày nắng đẹp.

BÙI TRUNG

KHÔNG CÓ GÌ LÀ MÃI MÃI...

Không gian tĩnh dậm dài chưa tỉnh
Có chạnh lòng trời đã bình minh
Gì khi chưa trọn chữ ân tình
Là đến lúc bóng mình chợt tắt

Mãi yêu thương đến khi đã khuất
Mãi vẫn vương đến hết cuộc đời

Phạm Văn Nê
10-10-2016

NGỌC HUỆ

Chuyến Đi Âm Tình Nông Lâm Súc.

Tại trường TH Nông Lâm Súc Bảo Lộc

Anh em Nông Lâm Súc có truyền thống tình thân rộng mở, có lẽ xuất phát từ một chương trình học thống nhất, giúp cho tuổi trẻ hồn nhiên trong sáng sớm nhận thức

được sự lớn lên của sinh vật do chính tay mình nuôi trồng. Có lẽ xuất phát từ tình yêu "đất" và "nước" ấp ủ cho hạt mầm vươn lên. Cây, Con được nuôi lớn bởi những cô bé, cậu bé tuổi đời không lớn, nhưng mộng thì không nhỏ!. Đa số có mơ ước trở thành "Kỹ Sư" Nông nghiệp trong tương lai (Thời đó có tấm bằng kỹ sư là rất quý và rất có giá trị không chỉ về kiến thức chuyên môn, mà còn cả về mặt đạo đức của con người). Vì nước Việt Nam là một nước nông nghiệp. Hiện nay, có rất nhiều người giữ cương vị lãnh đạo trong ngành nông nghiệp xuất thân từ các trường Nông Lâm Súc. Chiều ngày 17/10/2010, Cựu học sinh Thủy lâm NLS Bảo Lộc họp mặt lần thứ ba tại Sài gòn và cùng nhân dịp anh Chung mừng Tân gia. Đến với nhau trong buổi gặp mặt, nhóm chủ nhà (NLS Bảo Lộc) và nhóm khách (NLS Tây Ninh) các thành viên hai nhóm dù chưa biết nhau, nhưng gặp nhau tay bắt mặt mừng như gặp lại người thân ... Thầy Tho đã giới thiệu đầy đủ, nhưng là lần đầu gặp đầu tiên nên người viết bài này không nhớ hết, thôi thì cứ gọi nhau là các bạn cho thân nhé. Tất cả đều vui vẻ, sự rạng rỡ hiện diện trên khuôn mặt của mỗi người. Ai cũng gác lại những nhọc nhằn, lo lắng, toan tính đời thường để còn lại đây sự tràn đầy trọn vẹn cho ký ức ngày xưa sống đây. Chuyện trò râm ran, hầu như câu chuyện nào cũng có từ "hồi đó", kể đến là "bây giờ" và "thế nào, ra sao..?"...

Những chàng trai phong độ ngày xưa, bây giờ không bị biến dạng kiểu này, cũng biến dạng kiểu khác. Dấu thời gian tàn phôi pha những đôi má phính phính non tơ,

bún vắng cả sữa ... "bây giờ" thay vào đó da dễ nắng gió đã đốt sạm da người, làm nhạt phai màu tóc, nhưng có lẽ trong lòng ai ai cũng cảm thấy mình đang xuân!. Anh Triều, gặp Quốc Nam họp gu khơi mạch thơ nên anh đọc thơ của anh liên hồi. Đọc thơ mình rồi đến đọc thơ người, anh Nguyễn Quốc Nam cũng đáp lại rất hấp dẫn và rất vui làm không khí buổi gặp mặt thêm sôi nổi sinh động.

Góp mặt, có hai cô bạn gái là Ngọc Minh và Ngọc Huệ (hai chị em ruột, cùng học chung và cùng có mặt trên từng cây số), có thể gọi là điềm nhân. Không nhân sao được vì trong bàn tiệc do anh Chung chiêu đãi chỉ có hai nàng là con gái, là "dzũng sĩ dziệt mồi", cũng là người có ý tưởng táo bạo đề nghị đưa thầy Tho về Blao bằng chiếc bốn bánh thân yêu của anh Trương Quang Lộc.

Buổi họp mặt bắt đầu từ 15g, xong phần nghi thức tuyên bố lý do, đến phần giao lưu trò chuyện anh Nguyễn Quốc Nam đại diện anh em Nông Lâm Súc Tây Ninh phát biểu chào mừng cuộc họp mặt lần 3 và trang web Thủy Lâm 72-75, bầu không khí sôi động hơn khi anh Nam tặng thầy Tho một quyển tập san, trong đó có bài thơ "Trên đồi trà Blao" do anh sáng tác từ tháng 12/1976 đến tháng 8/2010 mới đăng trên báo Văn Nghệ Thành Phố và tặng vài tập thơ cho các bạn làm kỷ niệm. Tiếp theo Anh Quang Lộc tặng các bạn Blao đĩa DVD nhạc do anh sáng tác và xuất bản, an hem hoan hỉ trong tình thân ái. Đến 16g, có một nhóm NLS.B'lao phải

chia tay về .Còn lại hơn 10 người, anh Chung mời đi nhà hàng "Dê" cách nhà anh khoảng 1km. Rượu chén voi, chén đầy, những câu chuyện kể hầu như bất tận. Bàn tiệc thiếu Nhạc sĩ Quang Lộc, vì chiếc xe anh bị cán đinh xì lốp phải tìm chỗ vá, Anh trở lại thì tiệc cũng gần tàn. Cuộc chia tay sắp đến, người ở xa cũng như gần đều có phương cách trở về tổ ấm an toàn và nhanh chóng, chỉ còn lại hai nhân vật khó lòng giải quyết: Anh Khánh cần về ngay trong đêm để sáng hôm sau làm việc, khác với thầy Tho, thầy muốn về nhà con thầy ở quận 9, chơi với cháu nội, sau đó đón xe về Blao, thầy chỉ cần anh Quang Lộc đưa đến quận 9 là xong. Nhiều ý kiến làm xôn xao hẳn lên vì thế thì cực cho thầy quá. Cuối cùng, giải quyết cách nhanh chóng khi có ý kiến nêu lên: "Vậy thôi mình đưa thầy Tho về luôn Blao đi" - Ôi trời! đoạn đường dài 186km, mà làm như 1km86 không bằng. Thế là, quyết định cuối cùng Quốc Nam, Quang Lộc, Ngọc Minh và Ngọc Huệ đưa thầy Tho về nhà thầy, trên đường về ghé cho thầy nựng cháu nội tí chút. Trong khi chờ đợi thầy vào nhà thăm cháu cả nhóm uống cà phê đêm cho tỉnh táo để trên đường đi .

Đi tất phải đến, một chuyến du ngoạn không định trước, có sự thú vị đáng nhớ. Hình như cũng giống giống như thời đi học cúp cua đi chơi, nổi hứng "Rủ là đi"...còn bây giờ! Cũng "hô là đi", tuy không phải đi vô tư như thời xưa, mà còn có thêm những mục đích để sáng tác... Vâng - U 60, U 70 rồi chứ có phải U 20 đâu..!, đúng vậy - thế nên dù đi chơi nhưng cũng là chuyến đi thực tế sáng tác để đưa vào thi ca, tác phẩm âm nhạc, viết

phóng sự..v..v . Thế mới thú vị, đáng sống và đáp ứng được những yêu cầu về đời sống tinh thần.

Xe khởi hành lúc 20g đêm chúa nhật, không định giờ phải đến, nên tà tà trên đường thiên lý, chuyện trò râm ran, bên ngoài trời tối thui, lúc này xe đang đi đến Dầu Giây. Bỗng dừng ... rúc rúc ...rúc... A ha! Bị giao thông rồi huyết còi rồi.

- Ngọc Huệ hỏi anh Lộc: Bị gì thế anh?

- Có lẽ chạy quá tốc độ, để xem sao...

Anh Lộc đem giấy đi trình, Ngọc Huệ cũng chạy theo. Đúng rồi, chạy quá tốc độ. Mọi việc cũng xong xuôi, được nhắc nhở không phải bị phạt bởi vì anh em CSGT thông cảm cho các bạn trên xe toàn là anh em văn nghệ . Thật ra xe chạy chỉ có 51km thôi mà.

Tìm chỗ ăn tối thôi, đói bụng rồi. 23giờ đêm đi ngang quán cơm cũng sạch đẹp, ghé vào cho thư thái. No rồi, tiếp tục đi, thế gian thường nói "bụng to ra thì con mắt díp lại". Anh Lộc hỏi đi luôn trong đêm hay là tìm chỗ ngủ?. có người trả lời: Phải tìm chỗ nào đó trên đường để nghỉ vì qua 0 giờ rồi an toàn là trên hết, đi không có giờ đến thì không phải vội. Trên đường đi Ngọc Minh chỉ, kìa kìa có nhà nghỉ...; Ngọc Huệ cãi không được vắng lắm, để xe dễ bị mất đồ đạc. Chạy thêm một đoạn đường nữa là thuộc địa phận Định Quán, tìm được chỗ khá đẹp có nhà để xe an toàn, thế là tạm ổn chỗ nghỉ

ngơi cho mọi người.

Sáng sớm thức dậy, không khí trong lành, hít thở thoải mái, buông bỏ được không khí ồn ào đầy tiếng động của thành phố, những trói buộc lo toan của đời thường, những xô bồ trong cuộc sống...Cảnh trí thiên nhiên, núi rừng, hoa dại bên đường như đẹp thêm, thật là thú vị...

Cuộc hành trình tiếp tục..., Xe lăn bánh Ngọc Huệ hỏi thầy Tho "Thầy có số điện thoại của Đỗ Tấn Thêm phải không thầy, thầy gọi dùm cho em ", thầy Tho gọi và đưa máy cho Ngọc Huệ nói chuyện với Thêm. Phải nói Thêm có bộ nhớ tuyệt vời, nhiều năm rồi không gặp, bỗng dưng nói chuyện qua điện thoại và số lạ mà hẳn cũng nhận ra giọng nói của Ngọc Huệ mới hay chứ. Thế là cuộc hẹn gặp mặt bạn học cũ tại Suối Tiên-Mađagui xem như đã xong.

Suối Tiên – Mađagui một phần của rừng Nam Cát Tiên dần dần hiện ra trước mắt. Xuống xe, vừa vào đã được Đỗ Tấn Thêm đang làm Giám đốc Khối cảnh quan - Nông lâm đón đoàn thật thân tình và đầm ấm, Thêm chào thầy Tho ,anh Quốc Nam, Lộc, Ngọc Minh rất vui khi gặp lại Thêm. Phải nói cảnh quan thiên nhiên ở khu du lịch Suối Tiên-Mađagui đã đẹp công thêm những bố trí, thiết kế, trưng bày cây , hoa, sinh vật cảnh hài hòa làm tôn tạo thêm vẻ đẹp vừa tự nhiên, rộng lớn, hoành tráng vừa trang trọng và đáp ứng được sự thưởng ngoạn thoải mái, thích thú, tạo được cảm hứng cho mọi giới, trong đó có phần đóng góp đầy tâm huyết và sáng tạo

của Thêm một cựu học sinh Nông Lâm Súc Tây Ninh của chúng ta.

Gặp nhau rồi đến lúc phải chia tay, cả đoàn tiếp tục cuộc hành trình để lại phía sau dãy đồi núi nhấp nhô, rừng cây xanh biếc, vườn hoa muôn sắc, những công trình nghệ thuật còn trong dự án mà Đỗ Tấn thêm sắp sửa thực hiện. Với lời hứa hẹn sẽ trở lại ở một đêm trong rừng nghe chim kêu, vượn hú, nằm trên võng cho mấy con khỉ đưa ... để thả hồn phiêu bồng trong hang động Ma-đa-gui mà sáng tác.

Đến 16g30 ngày thứ hai 18/10 mới về đến nhà thầy Tho để thầy thăm nhà sau khi vào Trường trung học Nông Lâm Súc Bảo Lộc cũ xem lại cảnh quan hôm nay sau bao năm tháng vật đổi sao dời. Vào căn phòng nơi ngày xưa thầy Bùi Văn Tho thường ngồi làm việc, nhìn cái bàn, chiếc ghế, những bằng khen treo trên tường, nhớ lại những người bạn và đồng nghiệp năm xưa, bỗng dung lòng bồi ngùi xúc động...

Đang còn để hồn bay lên mây thì Ngọc Minh "đòi" đi xem cho được thác ĐamB'ri. Ủ! Đi thì đi, chưa đi chưa biết ĐamB'ri, đi rồi mới thấy công trình của thiên nhiên hùng vĩ và kỳ bí: Thác cao khoảng 60m, nước đổ từ đầu nguồn xuống dồn dã, vùi dập những bọt nước tại chân thác, sau đó nước theo dòng suối nhỏ chảy hiền hòa, len lỏi trong khe đá và cây cối hai bên bờ... Đến thăm đầu nguồn của cái thác đẹp chết người kia là một dòng suối rộng độ hơn 7- 8m, nước chảy êm đềm,

không có gì báo trước sự hung hãn. Mà nước chỉ gào thét khi đến ngã ba... bỗng dưng gặp một hố sâu, nước chảy vào nơi thấp, đổ xuống, ào ạt, dòn dập, xối xả.. nước thét gào liên tục... thác đổ tạo ra âm thanh vẻ đẹp hoang dã và huyền bí vô cùng...

Độ 20 giờ, buổi tiệc tối của nhóm CHS NLS Bảo Lộc tiếp nhóm CHS NLS Tây Ninh trong tình thân qua câu nói của thầy Bùi Tho, cũng nhờ thế mà gặp lại thầy Vũ sau gần 40 năm, thầy vẫn khỏe mạnh, trong nụ cười rạng rỡ thầy hứa lần họp mặt thứ XII của CHS NLSTN thầy sẽ tham dự.

Hơn 22giờ, thấm mệt, dạo phố đêm và chợ Bảo Lộc cho thư thả . Đèn đường vẫn thức sáng, phố rất yên tĩnh, khí trời lạnh lạnh, mở cửa kính xe để hưởng không khí trong lành, thở no lòng ngực. Người đồng bằng lên xứ cao nguyên nhìn cảnh vật mà khâm phục tạo hóa đã dày công tạo dựng. Giọng nói thầy Tho xa xăm kéo mọi người về thực tại: "Blao bây giờ không còn lạnh như mấy mươi năm về trước do con người tàn phá đủ thứ". Chúng tôi không hiểu đủ thứ là những gì, chỉ biết rằng chuyên đi này thật là vui, để mềm hóa tâm hồn khỏi bị khói bụi đô thành bám bản, để thấy được những giá trị tình cảm tốt đẹp của thời học sinh vẫn còn tồn tại đến hôm nay và bất diệt với thời gian...

Anh Lộc muốn quay về trong đêm, có lẽ anh muốn khám phá trời đất, núi rừng về đêm thế nào để đưa những xúc cảm mạnh mẽ, nên thơ vào âm nhạc chăng?. Thầy Tho khuyên: Nếu về chắc cũng phải tìm chỗ ngủ

ở đâu đó trên đường để nghỉ như lúc đi, thôi thì ở lại nhà thầy cho vui. Thế là tất cả đều ở lại. Tối đến, anh Quốc Nam trở tài nấu cháo. Ôi! Nồi cháo nóng thơm ngon quá, Thầy trò vừa ăn vừa trò chuyện thật vui vẻ... Sáng ngày thứ ba, ăn sáng và chia tay với thầy Tho, đường về cũng thư thái. Đi đến đâu thích thì nghỉ ngơi, uống cà phê, nằm võng. Chẳng mấy khi có thời gian để nói chuyện vui, kể chuyện đời xưa, chuyện người, chuyện mình. 48 tiếng đồng hồ, với hai đêm vắng nhà, với bao nhiêu chuyện từ trước đến giờ chưa bao giờ nói, với những trận cười ngặt nghẽo, tự nhiên trong tình anh em, thân thiện như ngày xưa còn đi học. Cái lịch sự, cái khách sáo trong giao tế, nghi thức xã giao của xã hội chúng tôi khoanh lại để đó, không cho nó xuất đầu lộ diện nơi đây.

Nhiều khi tự hỏi, phải chăng chỉ có thời học trò trung học là đẹp nhất, vì tuổi đó vừa ngây thơ vừa chớm nở đủ thứ, tình yêu, mộng mơ, ước vọng tương lai... ngây thơ mà cũng vừa làm người lớn nhưng chưa đủ khôn hăn!!! Thần dân Nông Lâm Súc còn nhiều cái để nhớ đời nữa là những tấm lưng ướt đầm mồ hôi trong giờ thực hành nông trại, giúp nhau cuốc đất tưới cây. làm cỏ, đốn tre, tầm vong làm chuồng trại chăn nuôi v.v.. Còn nữa, còn việc tinh nghịch đi thu hoạch non hoa màu của bạn khác, và người khác lại thu hoạch lén hoa màu của mình... 48 tiếng đồng hồ, thực hiện chuyến du lịch không định trước đã khép lại, nhưng dư âm còn đầy trọn, và nhật ký trang nhà có thêm một câu chuyện để bạn bè nhắc nhở nhau .. Không ngờ! chuyến đi vô cùng

ích lợi, hoàn hảo cả đường đi lẫn đường về, không phải đi lông bông không mục đích mà nhạc sỹ Trương Quang Lộc có cảm hứng đã sáng tác những ca khúc mới, trẻ trung, yêu đời. Quốc Nam có những bài thơ thấm đẫm tình người để bạn bè cùng đọc cùng hát trong những lần gặp gỡ và cũng giúp Ngọc Huệ hoàn thành được bài phóng sự của mình. Thật là một chuyến đi đậm tình Nông Lâm Súc của chúng ta.

Ngọc Huệ

Nguyễn Văn Tạo

ĐÊM ĐÔNG NHỚ BẠN

(Gởi theo Võ Văn Thắt)

*Tiết sang đông thăm từng cơn gió lạnh
Quán vắng đêm khuya cô quạnh buồn tênh
Những ưu tư rót tràn ly rượu đắng
Nhớ bạn hiền dằng dặc nỗi sầu thương*

*Thời thơ dại ngày xưa cùng chung lối
Tuổi học trò năm tháng thoáng qua mau
Xếp bút nghiên ngưỡng đời còn bối rối
Kiếp phong trần tập tễnh bước lao đao*

*Cơn bão táp đầu chùn chân mỗi gỏi
Vận mạt đành vùi dập chối phong ba
Chỉ ngang dọc tã tời cơn lốc xoáy
Mộng tung hoành sóng dữ cuốn trôi xa*

*Thôi vĩnh biệt bạn sớm về nơi đó
Vết thương lòng quán nhỏ một mình tôi
Còn chẳng đó năm gò xanh ngọn cỏ
Có nhớ nhung cũng lỡ chuyến xe rồi.*

TÂY NINH QUÊ HƯƠNG YÊU DẤU...

Tây Ninh ơi ! quê hương tôi tỉnh lẻ
Cỏ bờ tre che xóm đạoTha La
Núi Điện Bà hung vĩ chốn quê cha
Sông Vàm Cỏ hiền hòa xuôi quê mẹ
Chiều Tân Biên nhìn mây trời lơ đãng
Rừng cao su bát ngát tận trời xa
Qua Gò Chai hoàng hôn phai sắc nắng
Buông khuâng nhìn đàn cò trắng bay qua
Về Long Hoa vương bao nỗi nhớ
Góc phố xưa mòn mỏi đứng chờ ai
Ghé Thị Xã dòng đời trôi hối hả
Người người qua vội vã bước chân dài
Đêm Suối Đá nhớ ai cầu Xa Cách
Ai vô tình vùi lấp dấu chân xưa
Xuôi Bàu Đồn , Truông Mít một chiều mưa
Ôi thương quá ! một miền quê cô quạnh
Bến Cầu vùng biên , ghé về Bình Thạnh
Tiếng cu kêu chạnh nhớ giấc trưa hè
Sông Vàm Trảng bao đời trôi êm ả
Phù sa bồi đồng lúa mãi tươi xanh
Đêm rừng Lịch Sử, Lò Gò , Xa Mát
Của một thời vết tích vẫn còn in
Dần về khuya rừng Thiên Nhiên tĩnh mịch
Tiếng chuông ngân Tòa Thánh đổ lòng ai
Về Lòng Hồ như biển cả chơi vơi
Buồn ray rức vàng trắng soi đáy nước
Tây Ninh ơi ! quê hương tôi đẹp lắm
Lòng dạt dào chan chứa ấm tình quê

Mọi nẻo đường từng góc phố thân quen
Ghi khắc mãi trong hồn tôi sâu thẳm
Nguyễn Văn Tạo

CÔ TRẦN THỊ HOÀNG NHỮNG LẦN GẶP LẠI

Nguyễn Quốc Nam

Sau khi hoàn thành chương trình trung học tôi vào đại học và ra đi ít khi có dịp trở lại mái trường xưa. Sau năm bảy mươi lăm người tôi còn liên lạc thường xuyên ở Sài Gòn đó là Lộc, tức nhạc sỹ Trương Quang Lộc bây giờ. Thời điểm đó rất khó khăn anh em gặp nhau uống ly cà phê đen giá năm

mươi xu là quá lắm rồi, cuộc sống thật khó khăn nhưng hại thẳng vẫn nhâm nhi cà phê nói chuyện văn nghệ văn gừng cho vui và tôi chợt nhớ mấy câu thơ của ai đó đọc cho Lộc nghe.

Nên mới yêu nhau mà cư xử rất vợ chồng.

Rất thật tình khi lựa quán bình dân...

Và nói thẳng – Anh uống cà phê đen

Bởi thiếu tiền uống cà phê đá.

Thời điểm đó nghèo đều nhau chứ không riêng gì mình, nhà nhà ăn đòn khoai mì, xe cộ đi lại khó khăn, lên được chuyến xe ca hay xe bus là cả một vấn đề. Có người sắp hàng từ 2 giờ đêm đến 8 giờ sáng chưa mua

được một vé xe ca đi đường dài về các tỉnh. Tôi và Lộc cũng gặp nhau trong chốc lát rồi mỗi người quay lại công việc của mình nhưng thỉnh thoảng cũng hẹn hò uống cà phê tâm sự thăm hỏi tin tức thầy cô và bạn bè cũ đỡ buồn.

Khoảng năm 1977 trên làng đại học Thủ Đức tôi đứng đón xe buýt Dĩ An xuống để về Sài Gòn, sau khi chờ đợi hơn một tiếng đồng hồ giữa nắng trời gay gắt thì mới lên được xe, không còn chỗ ngồi đành phải đứng nhưng có yên đầu người sau lên xe thì những người lên trước phải dồn chặt cứng chỉ còn thấy lưng nhau. Xe chạy đến đâu anh lơ xe hô to có ai xuống không thì mới biết đang ở vị trí nào. Mồ hôi mồ kê tươm ra ướt cả áo. Khi đến bến chợ Bến Thành bước xuống xe thì bất ngờ tôi nhận ra Cô Trần Thị Hoàng cũng cùng đi chung chuyến xe đó.

Trước năm 1975 Cô dạy trường Trung học Nông Lâm Súc Tây Ninh. Tôi chào cô - Cô cho biết hiện nay đang dạy ở trường nông nghiệp thành phố ở Cát Lái – Thủ Đức. Từ xa lộ đi vào khoảng 3-4 km. Do vội vã lên cho kịp chuyến xe về Bà Hom nên cô chia tay tôi mà chưa kịp nói được gì nhiều... Tôi tiễn cô và trong khi cô đang bước lên xe tôi vội nói - Em sẽ đến thăm cô tại trường vào một ngày gần đây và tôi đã thực hiện trong tháng sau.

Một buổi sáng khoảng 10 giờ tôi mượn một chiếc xe đạp cà tàng, đi từng làng đại học qua Cát Lái giữa cái nắng oi bức, những lúc lên dốc mệt tôi dừng lại nghỉ. Đến ngã ba Cát Lái men theo con đường đá đỏ vào khoảng 3-4 cây số thì đến ngôi trường cô đang dạy.

Khu vực này là khu giãn dân thuộc Thủ Đức. Tôi dùng xe ngoài đường nhìn ngôi trường trên một gò đất đỏ cao không một bóng cây, có lẽ trường mới xây dựng nên chỉ có hai dãy trệt quay ra mặt đường với khoảng sân rất rộng. Toàn bộ khu đất đỏ với đá phún lam nhám trên mặt. Tôi đẩy xe đến bậc thềm thì tình cờ cô cũng vừa từ văn phòng bước ra, cô vẫy tay gọi, chỉ cho tôi chỗ để xe và hướng dẫn tôi lên văn phòng có lẽ là phòng khách của ban giám hiệu. Cô rót nước mời và hỏi thăm nơi ở và công việc của tôi như thế nào. Cô mặc bộ đồ tây đẹp, gọn gàng và lịch thiệp chứ không như ở những nơi khác mà tôi thường thấy. Sau giải phóng không còn ai mặc áo dài đi dạy nữa có lẽ vì như thế bị đánh giá là phi lao động, biểu hiện của tính tiểu tư sản trí thức? hay là vì sao không biết nhưng toàn quốc kể cả các trường đại học, tất cả mọi người đều ăn mặc giản dị, thậm chí ở tỉnh lẻ mặc cả đồ bà ba đến lớp là chuyện bình thường. Tôi ngồi tâm sự thăm hỏi cô khoảng hơn một tiếng đồng hồ thì đã 12 giờ 30 phút. Chung quanh ngôi trường không thấy một tiệm quán ăn nào cả nên muốn mời cô cũng chẳng được, tôi đành xin chào cô ra về vì nhà ăn tập thể mọi người đang ăn sắp xong, để cô còn cơm nước và chuẩn bị lên lớp buổi chiều. Cô đứng trên bậc thềm chào và chúc tôi thành đạt trong cuộc sống..

Tôi đạp chiếc xe cà tàng đôi khi sút dây sên giữa trưa nắng gắt vừa đói nhưng cảm thấy vui vì mình đã thực hiện được một điều nho nhỏ là thăm cô và thấy cô vẫn khỏe mạnh, tiếp tục với nghề dạy học. Niềm vui và hạnh phúc thật giản dị, tôi vừa đạp xe bụng đói và khát nhưng nhận ra được bài học: Hạnh phúc thật đơn sơ, dù

giàu hay nghèo , dù no hay đói , ai cũng có một tấm lòng, một tình cảm tốt đẹp, một niềm tin trong tâm hồn để sống.

Hai mươi mấy năm sau lần thăm cô ở Cát Lái - Thủ Đức, tôi nhận được tin cô bị bệnh qua một người bạn ở Sài Gòn và hẹn nhau để đi thăm. Địa chỉ nhà ngày xưa bây giờ đã thay đổi nhưng người bạn tin chắc rằng cứ đến Bà Hom đi thẳng tỉnh lộ 10 rồi dò hỏi sẽ tìm được vì còn nhớ nhớ vài khung cảnh ở đây. Tôi liên lạc với Quang Lộc và đúng hẹn chúng tôi cùng vài người bạn lên đường đi tìm nhà cô. Dù tìm được hay không chúng tôi cũng ghé chợ mua một vài hộp bánh và vài loại trái cây để làm quà thăm viếng.

Thật may mắn đến nơi hỏi thăm thì có người biết và chỉ dẫn tận tình thì ra người ấy là cháu của Cô.- Các anh đi qua một dãy cửa hàng sẽ thấy một cái cổng nhỏ, đi vào trong một đoạn quẹo sang phải sẽ thấy nhà cô. Chúng tôi đi theo sự hướng dẫn, đường vào nhà cô rất tối vì đất rộng mà không có đèn . Thế rồi chúng tôi cũng đứng trước cửa một ngôi nhà cổ mái ngói âm dương, các song cửa bằng gỗ có thể nhìn vào bên trong. Ngôi nhà thấp một bóng đèn đỏ như đèn ngủ nên trông có vẻ âm u. Chúng tôi quyết định gõ cửa và gọi chủ nhà. Chờ một lúc lâu thì đèn neon rực sáng. Qua song cửa chúng tôi nhận ra cô mập mạp, chậm rãi bước những bước chân nặng nề ra mở cửa.

Thật điểm phúc người đầu tiên cô nhận ra là tôi. Sau khi vào nhà tôi giới thiệu tên từng bạn cho cô nhớ lại. Cô phân trần nhà không có ai, người cháu giúp việc chỉ

làm ban ngày , ban đêm chỉ có mình Cô, việc di chuyển đi lại của Cô cũng là khó khăn vì chân bị đau nhức..

Cô ở ngôi nhà cổ lợp ngói âm dương cũng là nhà hương quả, cột gỗ to tròn có gắn những câu liễn, bên trên bàn thờ có những chữ Nho to và dát vàng, hai bên có những bức hoành phi trông nghiêm trang cổ kính và rất đẹp...

Cô mừng rỡ mời các em dùng nước và kể những kỷ niệm, những câu chuyện thời cô còn đi học ở Bảo Lộc. Cô vui vẻ kể lại những cảm giác và rung động đầu đời của mình một cách tự nhiên khiến chúng tôi cười thỏa thích. Cô nói về tình yêu, quan niệm tình yêu của riêng mình một cách nghiêm túc và chúng tôi cũng biết Cô rất nghiêm túc trong cuộc sống. Cô nói về những kỷ niệm thời dạy học ở Tây Ninh... Cô kể có những lúc xem phim truyền hình cô thấy một cậu đóng vai thầy giáo sống với đồng lương ít ỏi của mình ở ngoại thành và phải chăn nuôi heo thêm để cải thiện trong khi cô vợ đang se sua bươi chải trên thương trường. Cô nhận ra người đóng vai ấy là học trò mình nhưng không nhớ tên gì... Tôi và Quang Lộc nhắc cho cô nhớ đó Văn Thên hiện nay là một đạo diễn. Cô à thật to và cười thật hạnh phúc khi nhận ra tên người học trò năm xưa của mình.

Sau những giây phút vui tươi cô lại trầm giọng khi nói về bản thân mình. Cô bị đau và sưng khớp tay chân kể cả giãn các tĩnh mạch chủ. Cô đã điều trị hầu hết các bệnh viện nổi tiếng ở Sài Gòn kể cả các người bạn là bác sỹ từ Hoa Kỳ về khám chữa trị cho cô nhưng đều không có kết quả. Đôi lúc Cô cảm thấy đồng tiền vô

nghĩa... Cô có gần mười cửa hàng cho thuê , thu nhập hằng tháng khoảng trên 20 triệu đồng vào thời điểm mà cán bộ công nhân viên nhà nước lương bình quân mỗi tháng khoảng 300.000 đồng.. Cô bảo tiền rất cần thiết cho cuộc sống nhưng không là tất cả, như cô có đất đai ở thành phố này nhiều, tiền hằng tháng thừa chi xài nhưng bệnh tật làm cô đau đớn, lực bất tòng tâm và đôi khi cảm thấy cô đơn trong cuộc sống. Cô ít đi đâu cứ quần quanh trong nhà dù biết tin các em có tổ chức họp mặt hằng năm. Hiện Cô chỉ biết đến bệnh viện khám bệnh rồi về nhà....

Những câu chuyện, những kỷ niệm xưa và nay cứ đang xen tiếp nối khi nhìn chiếc đồng hồ cổ treo trên tường thì đã hơn 22 giờ đêm. Chúng tôi xin phép ra về để Cô còn nghỉ ngơi. Cô quyến luyến chúc các em vui khỏe trong cuộc sống và gửi lời thăm các em học trò ngày xưa... Cô hy vọng năm sau nếu khỏe mạnh đi lại tốt cô sẽ đến Tây Ninh tham dự họp mặt và gặp gỡ các em.

Một buổi trưa khoảng 13 giờ 30 tôi nhận được điện thoại của một người chị đang nuôi mẹ bị tai biến mạch máu não nằm ở bệnh viện 115 : - Alô phải em không? – Dạ chào chị, em nghe đây.- Em có biết cô Trần Thị Hoàng trước dạy học ở Trường Trung Học Nông Lâm Sóc Tây Ninh không? – Dạ, là Cô dạy học của em.. – Vậy em đến bệnh viện 115 phòng cấp cứu dãy sau ở trên lầu 2 thăm cô Hoàng đi, Cô yếu lắm và đang nằm cạnh giường của mẹ chị. Tôi vội mặc quần áo, lấy xe đi ngay và thăm nghĩ thật là cơ duyên xui khiến cho mình biết tin Cô.. .. Từ thang máy bước ra tôi vội vào phòng

cô đang nằm thì gặp Vinh và Thu (vợ chồng em trai của Cô) đang bên cạnh giường Cô. Tôi chào hỏi người chị thân mến và bà mẹ đang nằm cạnh giường cô Hoàng xong và quay sang nắm bàn tay Cô. Tôi nói lớn : - Cô nhớ em không? Cô từ từ quay mặt về phía tôi, đôi mắt lơ lơ... Cô nhìn tôi một lúc lâu rồi chớp mắt như hàm ý nhận ra tôi. Tôi nắm bàn tay cô và cô cử động nhẹ nhẹ trong lòng bàn tay tôi và tôi cảm nhận được Cô đã nhận biết mình. Tôi nhìn thấy Cô ốm rất nhiều so với lần tôi gặp trước đây. Thu (em dâu của Cô cũng là cựu học viên Nông Lâm Súc Tây Ninh) vừa soạn đồ đạc bỏ vào giỏ vừa nói với tôi là chuẩn bị xuất viện về nhà, anh Vinh đã gọi và đang chờ xe đến để đưa cô về, chỉ chờ cô y tá đến chích một mũi thuốc nữa là đưa ra xe. Đúng lúc đó cô y tá đến, cô rút nước thuốc vào ống tiêm, nắm bàn tay no tròn của cô cẩn thận lụi vào nhưng không đúng tĩnh mạch, cô lại rút ra và đâm kim một lần nữa lại không kết quả. Cô y tá nói mạch chìm khó chích quá thôi bỏ mũi thuốc này nhé. Tôi lên tiếng : Nhứt quá tam một lần nữa không xong thì đành chịu... Tôi nắm bàn tay cô co gập lại một tay nắm chặt trên bắp tay, còn một tay từ từ kéo tay cô ra cho nổi tĩnh mạch , vừa làm tôi thầm cầu nguyện mọi sự tốt lành đến với Cô. Cô y tá đâm kim lần cuối và cô thốt to mừng rỡ – Được rồi ! Cô bơm thuốc từ từ nhưng chỉ được nửa ống thì không thể bơm được nữa và đành phải rút ra bỏ phần còn lại...

Cô y tá và vài người giúp tôi và Vinh rinh cô lên xe đẩy, chúng tôi đẩy Cô ra thang máy. Vinh vào trong để kéo xe, tôi bên ngoài sửa và đẩy cho xe lọt vào thang máy ngay ngắn. Trước khi cửa thang đóng lại tôi nắm

nhẹ bàn tay và nhìn thẳng vào đôi mắt Cô . Những ngón tay cô cử động nhẹ nhàng trong tay tôi, đôi mắt Cô lơ đãng vẫn mở và nhìn tôi trong ánh nhìn yếu ớt , lòng tôi bỗng rung động và thương cảm lạ thường vì tôi biết đây là lần cuối tôi gặp Cô và lúc đó cửa thang máy từ từ đóng lại

Hơn hai tuần lễ sau tôi nhận được tin Cô đã qua đời. Chúng tôi những cựu học sinh Nông Lâm Súc Tây Ninh hiện cư ngụ tại Thành Phố hẹn nhau vào chiều tối đến dự tang lễ của Cô. Tại tang lễ chúng tôi gặp các thầy cô năm xưa như: Thầy Phạm Văn Nê, Cô Thân Thị Đồi, Cô Nguyễn Thị XuyênChúng tôi vào cúng bái Cô một mâm tế và một tấm liễn với dòng chữ: Thầy, Cô và cựu học viên Trường Trung học Nông Lâm Súc Tây Ninh đồng kính điều.

Những nén nhang hương thơm thoang thoảng trước bàn vong, bài vị và ảnh chân dung của cô. Chúng tôi cầu nguyện cho hương hồn cô được siêu thăng tịnh độ trong cõi vĩnh hằng – Vĩnh biệt Cô.

Nguyễn Quốc Nam

Trương Quang Lộc

nhạc sĩ của tình yêu

Trương Như Bá

Quê hương chính ở Tây Ninh nhưng anh lại chọn Sài Gòn làm nơi học tập và làm ăn sinh sống. Nghiệp chính của anh là kinh doanh, sản xuất nhưng việc làm anh suy nghĩ, thao thức, trăn trở hằng đêm lại là những nốt nhạc, những giai điệu để kết thành những ca khúc một thời làm rung động lòng người. Hơn ba mươi năm sáng tác anh đã để có trong tay gần cả trăm ca khúc. Trong đó có những ca khúc đi vào Topten Làn Sóng Xanh được các bạn trẻ yêu thích. Anh là Trương Quang Lộc. Một cái tên nghe rất thân thương đối với bạn bè văn nghệ sĩ ở thành phố Hồ Chí Minh và đối với những người trẻ tuổi từng yêu mến nhạc anh...

Trương Quang Lộc sinh ra và lớn lên tại Tây Ninh. Sau khi tốt nghiệp Tú tài anh về Sài Gòn học đại học Văn khoa, ban Triết học Đông phương, được nửa chừng thì đất nước giải phóng. Thời đi học, anh là một học sinh, sinh viên chuyên cần học tập, trong đó có bộ môn âm nhạc mà anh yêu thích. Lộc biết đàn guitar khá sớm, biết hát những ca khúc đấu tranh của Tôn Thất Lập, Trần Long Ẩn, Trương Quốc Khánh... một cách nhuần nhuyễn nên thường xuyên tham gia các phong trào văn nghệ ở trường.

Sau năm
1975,
Trương
Quang Lộc
sinh hoạt
trong Ban
văn nghệ
của Đại học
Văn khoa
(tiền thân
của Câu lạc
bộ Sáng tác
Trẻ Thành
Đoàn

TNCSHCM) cùng với các nhạc sĩ Từ Huy, Nguyễn Tôn Nghiêm, Nguyễn Văn Hiên, Huy Liêm... và bắt đầu mày mò sáng tác. Ca khúc “Mưa trên đồng lúa xanh” được anh sáng tác trong thời gian này nhưng chưa có gì đặc sắc nên chưa gây được tiếng vang.

Khi trường Văn khoa bắt đầu hoạt động trở lại, Trương Quang Lộc tiếp tục theo học, nhưng lần này anh không học ban Triết mà học môn Ngữ văn. Và vì bận việc học hành nên Lộc không tham gia trong Ban văn nghệ của trường nữa. Lúc này Ban văn nghệ trường đại học Văn khoa đã chuyển đổi thành CLB Sáng tác Trẻ Thành Đoàn. Và trong một lần tình cờ gặp gỡ nhạc sĩ Trần Lợi ở Nhà Văn hóa Thanh Niên, Trần Lợi khuyên Lộc nên trở lại tham gia CLB Sáng tác Trẻ Thành Đoàn. Lộc nói

: “Khoảng năm 1981-1982, tôi gặp lại nhạc sĩ Trần Lợi (lúc này đã khá nổi tiếng), Trần Lợi nói tôi có năng khiếu sáng tác, nên tham gia CLB Sáng tác để trau dồi kỹ năng, kiến thức sáng tác. Và thế là từ đó tôi có tên trong CLB Sáng tác Trẻ Thành Đoàn.

Ca khúc thứ hai nhưng được Lộc xem như ca khúc đầu tay vì ca khúc này được Đài Phát thanh TP Hồ Chí Minh chọn thu âm và phát sóng. Đó là ca khúc “Con đường mở về phía biển” do ca sĩ Thiên Nga, một ca sĩ nổi tiếng thời bấy giờ thể hiện. Đây là bước ngoặt lớn trong cuộc đời sáng tác của nhạc sĩ Trương Quang Lộc. Từ đó, anh say mê sáng tác, nhưng tất cả đều trong âm thầm, lặng lẽ... Để rồi, năm nào anh cũng đều đặn cho ra đời và đem trình làng những ca khúc mới của mình. Trong đó có những ca khúc trữ tình, lãng mạn được giới trẻ yêu chuộng như : Tình mệnh mang (ca sĩ Đan Trường thể hiện), Chim sáo xa rồi (Quang Linh), Sắc màu con gái (Cẩm Ly), Đưa em về (Thanh Lan, Phương Thanh), Thơ ấu (Lam Trường)... Những ca khúc này được đưa vào chương trình Làn Sóng Xanh của Đài FM nhiều năm liền.

Nhạc của Lộc có giai điệu mượt mà, trữ tình, đầm thắm nhưng sở trường chính của anh lại là những giai điệu trẻ trung, sôi nổi. Nhiều ca khúc anh viết có tiết tấu nhanh, vui nhộn. Ca từ anh dùng lời lẽ trong sáng, dễ nghe, dễ hiểu : “Thác Trị An, Mây mùa thu, Mùa thu đến...”

Dòng nhạc trẻ anh thể hiện, hàm chứa sâu đậm tình cảm, tình yêu con người, tình yêu quê hương đất nước. Ở đó, người nghe dễ dàng cảm nhận được có những dòng sông lặng lẽ, hiền hòa, êm đềm chảy qua đời

mình, có những màu xanh mát dịu của trời mây, và màu xanh yêu thương của cỏ cây hoa lá ươm mầm cho tình yêu đôi lứa... Tất cả đều được Trương Quang Lộc thể hiện bằng những nét nhạc dịu dàng, uyển chuyển qua các ca khúc Quê hương và chim sáo, Phố xưa, Mùa hạ, Mẹ, Biển...

Anh đến với âm nhạc khá sớm, duyên nợ nào thế?

Thuở nhỏ tôi không nghĩ lớn lên mình sẽ trở thành nhạc sĩ. Mơ ước của tôi là trở thành kỹ sư nông nghiệp, để rồi lên Cao nguyên lập nghiệp bằng những đồn điền cà phê, trà... hay những nông trường trồng cải bắp, cải bông, khoai tây, cà rốt... Không ngờ sự đời nhiều khi trái khoáy. Bây giờ cũng nông trường, công trường... nhưng tất cả đều nằm trên nốt nhạc mà thôi. Từ đó đến nay anh sáng tác khá nhiều. Thế những ca khúc anh sáng tác gần đây và mới nhất?

Tôi viết nhiều thể loại, tình ca, âm hưởng dân ca, nhạc trẻ, nhạc thiếu nhi... đã được nhiều ca sĩ nổi tiếng trong nước trình bày.

Những ca khúc tôi viết gần đây nhất gồm : Yêu rất nhiều nhưng vẫn sợ, Tình hay mong manh con thuyền giấy, Đẹp những phút giây bên người, Anh đã có em trong đời, Một lần yêu...

Nội dung những ca khúc ấy nói gì? Ví dụ như Tình hay mong manh con thuyền giấy ? Nghe có vẻ khó hiểu.

Tình hay mong manh con thuyền giấy , nói về một cô gái mới lớn cảm nhận tình yêu là một cái gì đó mong manh rất dễ vỡ. Có điều, bài hát này hiện vẫn còn ở trong ngăn kéo chưa công bố. Bài mới nhất của tôi là

bài Tôi ở Sài Gòn , viết theo yêu cầu của Hội Âm Nhạc TP. HCM mà tôi là Hội viên .

Tôi ở Sài Gòn ?

Bài này có nội dung nói về những kỷ niệm mà tôi từng một thời và hiện nay gắn bó với TP Hồ Chí Minh : “

Sài Gòn đẹp phố muôn màu, sắc hoa vàng thắm mai đào. Sài Gòn chợ xuân vui sao, mến khách em tôi ngọt lời chào. Đường vua Lê Thánh Tôn, hàng me xanh bóng cây. Về nơi đây lũ trẻ chúng tôi hay đùa vui...

Là người gốc gác ở Tây Ninh nên anh muốn...?

Vâng, đây là ca khúc tôi viết về vùng đất không phải là nơi “chôn nhau cắt rốn” của tôi nhưng tôi vô cùng thương mến. Tôi có quá nhiều kỷ niệm với Sài Gòn.

Hết hai phần ba số tuổi của tôi hiện nay là sống, học tập và làm việc ở Sài Gòn, làm sao tôi không thương mến vùng đất này được. Vì vậy, tôi đã viết Tôi ở Sài Gòn để dâng tặng cho người Sài Gòn, tặng những con đường, góc phố, hàng cây...ở đây mà thường ngày tôi vẫn qua lại.

Hoàn thành một ca khúc hay một đoạn nhạc nào đó, anh có cảm tưởng như thế nào?

Thật hạnh phúc, thật vui sướng không có bút mực nào tả xiết khi mình hoàn thành một ca khúc, hát thử cho anh em bạn bè cùng nghe và được mọi người khen ngợi.

Còn những khó khăn trong sáng tác?

Đến với âm nhạc, tôi đã trải qua nhiều thử thách. Chặng đường âm nhạc tôi đi qua khá dài so với các nhạc sĩ khác, hầu như phải đi đường vòng chứ không đi được đường thẳng như người ta. Nhiều khi tôi cảm thấy chán

chương, mệt mỏi...muốn nghỉ ngơi không cầm viết, thôi nhìn vào nốt nhạc. Nhưng rồi, tình yêu của âm nhạc đối với tôi quá mãnh liệt nên tôi lại ngồi vào bàn viết, cầm cây đàn ghê-nga, lại ký âm, xướng âm...và khuông nhạc, những dòng kẻ lại bắt đầu hiện lên những nốt do, re, mi, fa sol...

Anh đã gắn bó với âm nhạc trên ba mươi năm. Điều gì đã khiến anh say mê như vậy?

Đã gần bốn mươi năm tôi đến với âm nhạc. Nó như có một sức hút lạ lùng với tôi. Vất vả, mệt mỏi với âm nhạc cũng nhiều, nhưng ngược lại âm nhạc đã cho tôi nhiều điều bổ ích. Từ tình cảm quý mến của bạn bè thân thiết đến những tình cảm ái mộ của khán thính giả và nhất là sự lôi cuốn không biên giới của thế giới âm thanh, của giai điệu, cung bậc...của âm nhạc đã làm cho tôi như đi đến với vùng trời bình yên nhất, say đắm nhất... không làm sao thoát ra được.

Ly cà phê trên bàn đã cạn. Chúng tôi chia tay nhau trong niềm luyến tiếc. Bước chân ra khỏi căn tin Hội Văn Nghệ - 81 Trần Quốc Thảo lúc đường phố đã lên đèn. Giai điệu và ca từ ca khúc Tôi ở Sài Gòn của Lộc đậm đà hơi hướm sắc xuân vẫn còn văng vẳng đâu đây : *“Sài Gòn đẹp phố muôn màu, sắc hoa vàng thắm mai đào. Sài Gòn chợ xuân vui sao, mến khách em tôi ngọt lời chào...”* Ngồi trên yên xe lòng nghe mơ hồ, dường như con đường trước mặt tôi cứ nhảy múa theo điệu nhạc Rock-ballade dồn dập, tươi tắn của chàng nhạc sĩ họ Trương...

Trương Như Bá

NHỚ NHUNG CHIỀU MƯA

Thần mến tặng hai bạn Tạo, Thất

Thơ : NGUYỄN QUỐC NAM
Nhạc : TRƯƠNG QUANG LỘC

Vùng đất ấy có ngày xưa tuổi nhỏ Bên mái
trường vùng đất mới hoang sơ Anh yêu nhạc em yêu hoa
tím Áo xanh màu lá cỏ non tơ Người xa
vắng có mơ về phương ấy Hoa bằng lăng nở tím khu rừng
xưa Có yêu nhiều màu hoa nào gọi nhớ Khói lâm
trường chiều giăng tơ Qua những cánh rừng biên giới chiều mây về giăng
lối Lâm mưa buồn thương nhớ Nơi bàn chân người đi
qua Đồi hoang thành xanh lá Vườn xuân hồng say quả Nhớ nhưng
gì chiều mưa

Bùi Tho

Chuyện Bây Giờ mới kể

Sau khi chọn nhiệm sở tại Nha Học Vụ Nông Lâm Súc, tôi trở lại Bảo Lộc để chuẩn bị cho cuộc "Tây tiến", cuộc đi mà lúc ấy trong tôi có khá nhiều lo lắng, bởi lẽ đó là một địa danh tôi chỉ nghe là thủ phủ của Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ có Tòa Thánh rất uy nghi, nhưng là vùng có chiến sự ác liệt. Mẹ tôi đã khóc khi nghe tin này, ba tôi

không dấu nổi ít nhiều lo sợ nhưng vẫn trấn an *"ở đó là vùng đạo đức, người ta sống được thì con mình sống được!"*

Tôi vốn là một đoàn sinh Gia Đình Phật Tử, nên Ban Hướng Dẫn GD PT Lâm Đồng đã tổ chức tiệc chia tay và tìm địa chỉ anh em cùng lý tưởng trong danh sách đại hội Gia Đình Phật Tử VN để giới thiệu cho tôi, thì thấy ở Tây Ninh có tên Tâm Đan Phan Minh Đầu và Kamila. Như vậy là tôi đã có 2 người bạn nơi vùng trời xa lạ ấy rồi. chắc chắn sẽ tìm cho được

Khi tới Tây Ninh, được sự đón tiếp và chăm sóc như vai trò của người chị là cô Trần Thị Hoàng, chúng tôi chỉ có 3 người lên giảng dạy NLS Tây Ninh là tôi, cô Ngọc Hạnh và anh Sơn thuộc khóa đầu tiên ngành sư phạm NLS.

Ngày nghỉ đầu tiên có một cuộc đi chơi đến Sở Dương Ngư Tây Ninh (vì tôi dạy Ngư nghiệp) do nhóm Cô Hoàng, thầy Đầu, thầy Tài và cô Diệp cùng hai thành viên mới là tôi và cô Ngọc Hạnh, rõ ràng là tôi đã gặp người muốn tìm ngay mấy ngày đầu tiên trên đất lạ, thế mà không hiểu tại sao quên bẵng đi? Có thể vì công việc? có thể vì đã yên thân vì sự lo lắng chăm sóc của bà chị Trần Thị Hoàng ? có thể vì sự vây quanh của các học sinh mến mộ mình? Có thể là sự thân tình không thể ngờ được của anh chị em giáo sư thời ấy, dù rằng chúng tôi có sự phân cách của 2 ngôi trường là Tiểu Học Cộng Đồng Long Hoa và Trung Học Nông Lâm Súc Tây Ninh. Những thân tình đến rất nhanh với Cô Hoà, cô Liên, cô Diệp, thầy Thấu , thầy Gòn, thầy Tài, thầy Sanh....rồi sự vây quanh của đám học sinh Danh, Hưng, Tạo, Thái, Thắt, Nam, Ánh....đã đánh bật đi cái lo lắng khởi nguyên khi đi vào xứ lạ.? Đó là chưa kể đến cái khung cảnh tuyệt vời của một xứ sở được mệnh danh là thủ đô của một tôn giáo đang thịnh bấy giờ

Mấy tháng sau, vào giờ học cuối của ngày, tôi đang giờ dạy thì anh Đầu gặp và nhờ tôi coi giúp anh ta lớp bên cạnh đang giờ dạy vẽ "vì mình phải bận đi sinh hoạt, hôm nay ngày lễ! .Nghe hai chữ sinh hoạt tôi vội hỏi ngay "*Sinh Hoạt gì?* Anh ta đáp "*Gia Đình Phật Tử* ! -Tôi la lên " *Trời ơi ,người tôi muốn tìm là đây hả*

,ngay trước mắt mình bấy lâu nay ,Tâm Đan Phan Minh Đầu .

Từ đó chúng tôi gần nhau hơn, để rồi cứ sáng chủ nhật anh em chúng tôi gặp nhau tại một ngôi chùa Phật giáo tại Tây Ninh, được gặp Kamila vốn là chị của một cô học sinh lớp đệ Ngũ NLS Tây Ninh có tên là Đỗ Thị Chung người Bắc kỳ be bé hình như bạn thân với Tô Kim Lang? được biết thêm Đào một huynh trưởng ngành nữ cùng một số đoàn sinh ít ỏi tại đây, sáng chủ nhật nào Đào cũng dẫn một đàn Oanh vũ về chùa hình như đoàn sinh là các cháu của cô ấy.Và một người đặc biệt nữa đó là ông T, ông là cư sĩ phụ trách cho ngôi chùa và làm đại diện cho Phật tử xứ này.

Nhớ trong việc hôn nhân của tôi, qua các thủ tục chỉ còn một phần quan trọng nữa, là ông trưởng tộc bên họ nội sẽ có ý kiến không biết có đồng ý cho cái anh Bắc kỳ xa lạ này *làm rể không đây* (vì giọng nói và vì tôi ở

một địa phương ít được nghe tên nên nhiều người cho tôi là dân Bắc kỳ), nghe đâu ông ta là bố của ông phó tỉnh trưởng Tây Ninh đương thời, gai góc đây. Tôi cũng hồi hộp chờ cái ngày ấy, hôm đó tôi xuống Phước Thạnh thuộc Gò Dầu nhìn thấy chiếc xe Traction màu đen đậu bên sân nhà "chắc là xe ông trưởng tộc họ nội đây! ", và được gọi vào để ra mắt các ông các bà. tôi nghe bố vợ tương lai nói *"Thưa chú Tư, cháu nó đây..."* thì tôi bỗng nghe tiếng cười khà khà giòn giã *"trông là đứa nào chứ thằng này thì xa lạ gì đâu, tốt lắm tao cũng chấm nó đó!"* câu nói đó chính là ông T, người giữ ngôi chùa Phật giáo ở Tây Ninh.

Trở lại chuyện Tâm Đan Phan Minh Đầu, người bạn dạy Nông Lâm Súc, người cùng tổ chức Gia Đình Phật Tử với tôi chúng tôi luôn gần gũi nhau từ đó; chúng tôi ngoài sinh hoạt tại chùa, có hai lần cắm trại một ở ngôi cổ tự trên đường vào núi Bà Đen, một tại Gò Chùa và một lần cắm trại tập trung dành cho các đoàn thể tại khu rừng cao su gần trường nữ do Ty Thanh niên Tây Ninh tổ chức (lúc bấy giờ trường Nữ mới xây dựng xong chưa sử dụng, ban đêm các trại sinh nữ và nhỏ tuổi đều vào ngủ ở trong trường, tôi không quên lúc đó tôi đang bị đau nhức phải treo tay vì bị té xe tại chợ Bến Kéo với Nguyễn Hoàng Thái vì cái tội cán nhầm con heo ! Và một lần đáng nhớ nữa là anh em tôi tham dự Đại Hội Huynh Trưởng G Đ P T tại Đức Hòa (thuộc miền Khánh Hoà) lần đó chúng tôi đi Honda gặp một trận mưa to và anh em dù có áo đi mưa nhưng ướt vẫn cứ ướt. và ướt trọn vẹn.

Sau đó, anh nhờ có tài vẽ, nên mở cửa hiệu vẽ Nhật Quang trên đường ra Mít Một. Không quên sự giúp đỡ của anh, theo thông lệ vì trường Cộng Đồng Long Hoa lãnh lương trước nên lãnh xong anh ta giao cho tôi mượn 5.000 đồng sau đó đến kỳ lương trường Nông Lâm Súc tôi lại trả nợ, cứ tiếp tục như thế cho đến cuối năm 1970 tôi chuyển về Bảo Lộc,

Sau đó, nghe tin anh về Huế, cho đến khoảng 1982,83 lại được tin anh và gia đình trở lại Miền Nam, anh không trở lại Miền Đông để hưởng cái nông nung người đất lửa Tây Ninh, mà lần xuôi Nam này anh vào tận thủ phủ miền Tây, xứ gạo trắng nước trong vẫn tiếp tục nghe dạy học và rất nhiều thăng tiến.

Tại Bảo Lộc chúng tôi đã có dịp đón gặp anh vài lần, và tôi chỉ có được một lần ghé lại Cần Thơ ngày 30 – 4 - 2010 với hi vọng đến với anh như anh đã từng bất ngờ ghé thăm tôi, nhưng không gặp. Tiếc thật!

*****(Anh Đầu ơi ! anh có biết rằng trong thời gian anh quay trở lại miền Nam thì tôi đã ôm hồ sơ về xin việc ở Tây Ninh (chuyện này có thể Quốc Nam biết), nghiệm lại như một trùng hợp phải không? Riêng anh, về Huế lúc nào? Tại sao lại chọn trở lại miền Nam? Sao không trở lại Tây Ninh mà lại chọn Cần Thơ? Đừng trả lời cho riêng tôi. Hãy có một bài tâm sự trên Trang nhà NLS Tây Ninh nhé)*

Cùng các em NLS Tây Ninh thương mến, qua phần tự sự này các em chắc thấy được cái chất tính của hai chúng tôi có phần giống nhau phải không?

TÌNH MÌNH NÔNG LÂM SÚC

Rán nắng hồng bình minh vờn cây lá
Gió xô xao man mác gọi mây trời
Em đến trường, sân trường xanh xanh
quá

Lòng băng khuâng mơ đến cõi xa vời
Xôn xao lòng em, miên man trào dâng
Tương lai hồng tươi, ngát thơm hương đời
Má môi hồng áo nâu tung tăng bước
Nhẹ gót chân nghe cây lá thầm thì
Vườn thực hành long lanh màn sương sớm
Khu chăn nuôi heo ủ ỉn, thỏ im lìm
Chiếc máy cày màu xanh màu mây biếc
Luống nấm rơm mùi rạ cũ góp hương đời
Tương lai hồng tươi, mon man lòng em
Đôi môi hồng xinh, hát ca cho người
Bước xuống đời mắt em nhìn muôn lối
Bước chân đi nghe sỏi đá thì thầm
Tìm hướng đi vào tương lai tươi mới
Em làm chi thì nên nghĩ xa vời
Hôm nay ngày mai, làm trong tầm tay
Duyên xưa là đây, sống vui sum vầy

NGOC HUÊ - DIỆP LUC TỔ

Ai còn nhớ không !?
Nguyễn Văn Hoa – Khóa II

*Tưởng chừng một năm thôi...
Mà bốn mươi lăm năm rồi
Những tưởng còn đâu đây
Đẹp như một vần thơ...
Nhớ nhiều và rất nhớ...
Mái trường Nông Lâm Súc
Và tình bạn thiết tha...
Với những bạn đang còn
Cùng những người đã khuất...
Lòng tôi luôn vẫn nhớ...!*

*Trường trung học Nông Lâm Súc Tây Ninh.
Nơi nuôi tôi khôn lớn...*

*Và dạy dỗ nên người...như hôm nay
Có ai nhớ được không...!!!
“Ấn, Châu, Chơì,
Dũ, Dũng,
Hận, Huy, Hà...
Loan ,Lộc, Long...
Mến, Minh, Kha”
Còn biết bao đứa nữa...Ai còn ai mất..?
Ai còn nhớ không..?*

NGUYỄN VĂN HOA
(Khóa 2 Nông Lâm Súc Tây Ninh)

Nhớ những người thầy của tôi ..

NGUYỄN QUỐC ĐÔNG – khóa 4 MS

Năm 1969 chúng tôi vào học NLS tại trường Tiểu học Cộng đồng Long Hoa được xếp học lớp 6B .Dạy Canh nông là thầy Phan Minh Đẩu, dạy Mực sùc là thầy Nguyễn Tấn Tài, thầy Đẩu người Huế nhưng giỏi văn chương nên giảng bài rất hay thầy trọ ở gần trường có mở tiệm vẽ nên chúng tôi hay qua đó chơi vì có người cháu thầy tên Quang (hay Minh? Vì lâu quá không nhớ rõ) cũng học chung với tôi.

Gần đó là nhà cô Hoàng cô dạy rất vui vẻ tuy khó tánh nhưng học sinh rất thích cô rất thương học sinh chính cô là người tập cho bạn Hải bớt nói ngọng lại.Tthời gian cách biệt mới hay cô già yếu về sống tại Cây Gõ Quận 6 – TP HCM sau này mới biết cô bệnh và mất (một nén nhang xin tạ lỗi cô !).

Hồi đó thầy Đẩu hay nói đùa :- Các em biết 6B là cái gì không?- học sinh im lặng thầy tự trả lời:-B là bê bối đó....phải ráng lên. Vào lớp sắp hàng thì thầy Tài đứng tại cửa đưa nào bê bối không đồng phục thì thầy néo

cho một cái...Tôi còn nhớ lúc thi vấn đáp thầy đưa tấm hình con thỏ ra hỏi :- Đây là thỏ đực hay thỏ cái ? Tôi chịu thua vô phương trả lời...

Cô Phan dạy Pháp văn vài năm trước có về dự họp mặt tôi lại chào :-Cô còn nhớ em không?nhắc một hồi cô cười nói còn nhớ cái miệng em...(chắc hồi đi học tui hay nói chuyện nhiều đó...?) .Lúc đó cô Phan hay đi chiếc Honda dame thường ngoài ThịXã vào khi xe cô chạy ngoài đường ngang hàng rào trường chúng tôi la lên:-bả vào bả vào....cô vào bắt phạt cả bọn đứng lên hỏi:-bả nào bả trâu hay bả cau....coi chừng chết nghen? Đến giờ tôi còn nhớ danh sách lớp (sắp theo alphabet):- Bản, Cảnh.,Cường ,Công ,Đề, Đạt ,Đạo Đông, Hưng.... (Cường đã chết , Đạt là em vợ thầy Sỹ , Lê Văn Bản hiện ở Mỹ...).

Tới giờ thầy Tho thì xôm tụ chúng tôi chạy vô rừng Thiên nhiên xem cây rất vui (Năm Phích người lớn con (đi học tên Hồng) là người phụ trách chở Thầy Tho đi) vậy mà tôi còn nhớ mãi thầy nói cây sao tàng nó hình nón tháp nhìn vỏ cây thấy chỗ nào tươi là phía Đông vì nó thường tiếp xúc ánh nắng mặt trời...thầy là một cây vănnghệ của trường thời đó, ngoài ra chúng tôi còn học thầy Rõ thầy thường dẫn ra cột cờ tâm sự giảng bài

Sau đó chúng tôi
chuyển về Bến
Kéo trường xây
dựng chưa xong
phải ra ngoài khu
Tâm Tang học
thầy cô dạy là cô
Thu Thảo (giọng
Bắc rất hay) Cô
Luu Ngọc Mai (
vợ thầy Thừa -
dạy văn) tôi chỉ

nhớ cô Thảo dạy bài Văn tế nghĩa sỹ Cần Giuộc còn cô
Mai dạy bài Con gà gù cô đọc, rồi có thầy Đặng Lê
Hùng, cô Tý...lúc đó thường công vova Mỹ chạy ngang
quốc lộ 22 hằng giờ là chúng tôi nghỉ học vì quá ồn ào
nhớ đang học giờ cô Tý thì thầy Hùng đi ngang lớp
cười cười nói cho đi nhờ nhé...cả lớp cười ồ lên...(năm
rồi họp mặt gặp lại thầy Sên cho biết thầy Hùng đang ở
Pháp) thầy là một nhạc sỹ có những bài hát được nhà
xuất bản Minh Phát (SaiGon) phát hành. Còn cô Thảo
nghe nói đã mất ?!!

Lúc vào trường mới chúng tôi học dãy trệt tới giờ nông
trại thì ra đồng trồng trọt lúc đó nhiều chuyện cười bẽ
bụng thầy kêu đem giống ớt vào trồng mà tôi và Hồ
Tiết Quý (đã mất) cũng đem vào trồng vài ngày sau nó
ra cây cà

chua? thầy cô cười nói:- học sinh NLS thế này thì chết
rồi... (vì hạt cà, ớt na ná nhau đâu biết!??)

Sau dãy lớp là khu chăn nuôi gà chúng tôi rình mãi để bắt gà tới đợt trực vào cho gà ăn tôi tóm một con chạy ra cánh đồng nông trại giao cho Nguyễn Văn Bé về làm một châu đã đời (lúc đó không biết nhậu - Sau này tôi về Trảng Bàng có giang một chiếc xe cải tiến ai ngờ nhìn lại bác tài là Nguyễn Văn Bé nhắc chuyện cũ cười ra nước mắt...).Một bữa chủ nhật tôi cùng Phan Văn Đăng (đã mất)vào trường. Đăng chơi đèn Bích hồ du tường leo vào Hội quán chôm mấy chai nước ngọt ra uống chơi (Đăng mất sau khi bị tai biến mạch máu não chở vào bệnh viện thì qua đời).Hồi đó thầy Nguyễn Trường Hy dạy Văn, Sử địa rất hay thầy hay nói chuyện thời sự nghe mê mết...thầy chỉ cần vẽ một đường cong trên bảng là ra các nước vùng Đông Nam Á . Ở trường có sân banh khi chúng tôi đá banh thắng thầy chạy đến tặng cho một gói con mèo (không hiểu sao thầy tặng Con mèo ? vì tụi tôi còn học sinh).Thầy trọ ở gần nhà nên chúng tôi thường hay đến chơi nhớ mãi thầy nói các con sông miền Bắc em khó nhớ thì thầy tặng cho các em hai câu thơ thì dễ nhớ ngay :

- Đà- Hồng -Chảy với sông Lô

- Gầm- Cầu- Thương- nhớ con đò Lục Nam

(40 năm qua chúng tôi vẫn còn nhớ) .

Còn phong cách dạy công dân của thầy Nguyễn Văn Hiện đến giờ tôi còn nhớ mãi và ảnh hưởng đến cả cuộc đời dạy học của tôi:khi hết giờ keng vừa đánh là thầy vừa ra khỏi lớp không nán ná một giây nào (vào lớp và ra lớp đều đúng như vậy)một phong cách đặc biệt ấn tượng còn ai mất trật tự thì thầy mời ra băng đá ngồi như bạn Hưng (ở chợ Cũ Long Hoa) đang giờ học lấy

kéo cắt móng tay cũng bị thầy mời ra. Sau 75 thầy còn ở Long Hoa bán cơm cùng gia đình sau đó thời gian cách biệt mới hay thầy đã về Cần Thơ định cư. Có một bữa vào giờ ra chơi chúng tôi hay ra nhà mát ngoài cổng đùa giỡn thì bỗng thấy hai người đồ đặc bảnh bao chững chạc đi vào hỏi đây có phải là trường NLS Tây Ninh không? Đó là hai thầy từ Sài Gòn được bổ nhiệm về và các thầy dạy chúng tôi toán và hóa học lớp 12 đó là thầy Nhân và thầy Lê Quang Ngay.(thầy Nhân thì có kỉ niệm vui: thầy dạy hay hút thuốc lại thường để gói thuốc ở bàn đầu trong lúc thầy say mê giảng bài một số cậu lấy thuốc chuyền ra phía sau khi thầy xem lại gói thuốc chỉ còn hai ba điếu liền hỏi:- Đứa nào lấy thuốc vậy? chúng tôi sợ quá ngồi im re...) thầy Ngay là Cao học Hóa có bộ râu đẹp như tài tử điện ảnh những giờ thầy dạy rất sinh động. Thầy Nguyễn Văn Nhơn thì dạy nông học lúc đó nhà trường được cấp chiếc máy cày Ford thầy vào lấy chỉ bọn tôi thực tập thầy lái không biết sao trượt thẳng ủa vào cổng nhà kho sụp xuống chúng tôi lật đật dựng lên liền sợ cô hiệu trưởng la. Còn một thầy nữa là thầy Đồng Minh Nghĩa dạy thực hành nông trại chúng tôi hay xuống chợ Long Hải chơi vì thầy có hai người cháu tên Thu và Tiên học chung với tôi rất thân và cũng rất mê văn nghệ sau này thầy cùng hai đứa cháu lên Long Hoa ở. Lâu nay hỏi nhiều người nhưng không biết tin tức về thầy ?!

Kỉ niệm thì quá nhiều....một thời vui tươi dưới mái trường Nông Lâm Súc áo nâu không sao kể xiết....nay nhìn lại thầy trò đều bạc đầu cả... kẻ còn người mất...mà chúng tôi đã họp mặt được thường xuyên quả là kỳ

công. Thật tình thì ai cũng muốn về Trường xưa họp
nhưng nay đã dời lên cơ sở mới ở Thái Bình - Trảng
Lớn nên đành phải vậy thôi

Thời gian quả cay nghiệt, nhưng nhớ lại vẫn đậm đà
tuổi học sinh hoa mộng. Qua TrangNha tôi cũng nhờ
Quý vị có thông tin mới nào về bạn bè thầy cô cũ báo
cho TrangNha biết để liên lạc (nói thêm còn về bức
hình cô gái mặc áo nâu trên giao diện web NLS TN mà
nhiều người hay hỏi là ai vậy? chính là chị Sen - khóa 3
đó - nhà ở khu phố 4 thị trấn Hòa Thành)

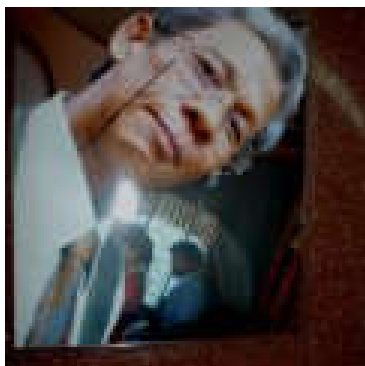
NGUYỄN QUỐC ĐÔNG

Thành lập Hội PHHS NLS Tây Ninh

GỎI NGƯỜI BẠN GÁI ÁO NÂU NĂM XƯA ...

Diệp Văn Tào - khóa 2

Hỡi người bạn gái ÁO NÂU
của tuổi học trò nhiều ước mơ
và hy vọng...

Bạn biết không có một gã thư
sinh ngây ngô khờ khạo suốt
ba mươi mấy năm rồi vẫn còn
mang nặng một nỗi buồn canh
cánh bên lòng khi lời ngỏ đầu
đời đầy rung cảm e dè ngập

ngừng lo lắng và bối rối của một tình yêu bị từ chối.

Hỡi người bạn gái áo nâu duyên dáng xa xưa ấy...

Bạn biết không từng ngày rồi từng ngày suốt ba mươi
mấy năm người con trai ấy ra đi biệt vẫn còn ôm
nặng nỗi buồn trải dài theo năm tháng gian truân thăng
trầm cho đến hôm nay.

Hỡi người bạn gái có mái tóc búp bê của những ngày xa
xưa thơ mộng ấy... Bạn có nhớ không mấy năm dài học
chung một lớp ngồi chung một dãy bàn gần nhau lắm
chỉ cách một lối đi thôi. Có những lần không thuộc bài
nàng nhép môi nhắc khéo. Những buổi chiều vàng cùng
nhau tưới lang tainung 57...tươi bắp...Khoai lang ơi!
bắp ơi! Ôi những ngày tươi đẹp của tuổi học trò sao bây
giờ xa xôi ngàn dặm thế?

Hỡi người bạn gái! có nụ cười tươi như hoa nở trên đôi môi hồng duyên dáng và đôi má phúng phính đồng tiền ngày xa xưa ấy...

Ngàn lần xin lỗi những gì đã làm bạn giận hờn không vừa ý và xin bạn hãy chọc thủng nỗi buồn ba mươi mấy năm ấy trong tôi bằng một lời chào thân ái và nụ cười tha thứ để mình sáng mắt nhận ra rằng cuộc đời vẫn còn đáng yêu và còn đáng sống.

DVT

Sưu Tầm.... Sưu Tầm

CUỪ MANG LOÀI VẬT (ghi theo lời thầy Nguyễn Tấn Tài)

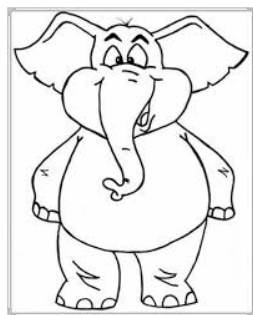
Lời rằng mang nặng đẻ đau.
Mười hôm mười tháng thì trâu
lâm bồn.

Dê cừu tuy bé mà khôn.
Tròn năm tháng chẵn có hơn ngày nào.
Hai lần nguyệt đôi dờn sao.
Chó ra đời chịu mèo cao hai ngày.
Bò người cùng nợ xưa nay.

Ngựa hơn hai tháng Lừa rày hai bốn
hôm.(24ngày)
Một trăng tỏ hiện đầu thôn.
Con heo ì ạch trăm hơn hai tuần (115ngày)
Chi gà ba bảy gian truân (21 ngày)
Nằm trên ổ trứng đêm dài lo âu.
Mười tám ngày chú Bò Câu.
Một sương hai nắng dải dầu chẳng than.
Vịt xiêm cùng loài Ngỗng Ngan
Ba hai ngày ấy võ vàng lăm thay.
Vịt ta hai tám hôm rày.
Nàng gà Lôi cũng dạn dày thế thôi.
Ngắm muôn loài vật trên đời.
Cưu mang mỗi giống một thời gian riêng.

Ghi chú:

(con Voi 2 năm. Nhưng có tài liệu cho rằng con voi mang thai 22 tháng ...)

VỖ CỔ TRUYỀN VIỆT NAM

Nhạc và lời: Võ sư Đặng Lê Hùng

Disco Seal - Marche chậm

Từ muốn nơi xa xôi ta về đây sum họp một nhà,

Nhà Việt Nam ông cha ta xây bao ngàn năm đông giống Rồng

Tiên Lạc Long Quân Âu Cơ Anh hùng áo nâu Vàng

Trung dũng danh dưng bước giết thù. Giữ gìn nơi sông thần

yêu. Đã một lần thống nhất Việt Nam. Ôi quê hương

ta. Quê hương Việt Nam kiêu hùng! Ôi nhân dân

ta nhân dân Việt Nam anh hùng. Một lòng chí trai nam

nhi. Hào hùng nữ nhi oai nghi. Rèn luyện võ công oai

danh. Đó chính là Vũ Cổ Truyền, Cổ Truyền Việt Nam.

Từ Năm Châu muôn phương ta về đây xây dựng cơ đồ.

Lâm rạng danh què lượng ông cha. Tổ bồng thêm dòng máu Việt

Nam. Dòng sử xanh Lam Sơn Anh hùng nữ nhi Trưng

Vương đã vì dân vì nước diệt thù. Bảo tồn võ công oai

danh Vũ Cổ Truyền tổ quốc Việt Nam

ĐÊM TÂM SỰ BÊN BỜ SÔNG HƯƠNG

Nguyễn Quốc Nam

Tôi đến Thành Phố Huế vào chiều ngày 6 tháng 7 năm 2009 sau khi nhận phòng xong thì mặt trời đã lặn. Tôi ở tại Trường Giang Hotel đường Đội Cung đối diện với khu cư xá sinh viên của trường Đại Học Sư Phạm Huế. Đêm đầu tiên đi một vòng qua cầu Trường Tiền đến siêu thị mua vài vật dụng cần thiết xong đến quán cơm Bờ Đền bên bờ sông Hương ăn nhẹ rồi trở về khách sạn nghỉ ngơi sau một ngày dài ngồi trên xe mệt mỏi.

Hôm sau tôi dậy sớm lúc 5 giờ sáng và xuống phòng tiếp tân của khách sạn lên internet mở trang weblogs của Nông Lâm Súc Tây Ninh để tìm số điện thoại của

thầy Nguyễn Văn Kỷ mà thầy Phan Minh Đẩu hiện đang ở Cần Thơ đã cung cấp. Sau khi ghi cẩn thận số điện thoại của thầy Kỷ tôi ra khỏi khách sạn tìm một quán để

uống cà phê buổi sáng và gọi điện liên lạc với thầy Kỷ. Sự lạc hoan của tôi bị cụt hứng khi gọi gần chục lần rồi chuông điện thoại reo nhưng không có ai bắt máy. Tôi bèn điện cho Thầy Đẩu ở Cần Thơ xin số di động của thầy Kỷ thì được trả lời không biết số di động của thầy

Kỷ nhưng thầy Đầu có hướng dẫn chỗ tôi đang ở rất gần trường thầy Kỷ cách chỉ khoảng một cây số có thể đi bộ đến được nhưng khổ nỗi tôi không rành đường nên thôi đành gát lại đi tham quan Thành Phố Huế trước cái đã rồi tìm thầy Kỷ sau.

Khi đến chùa Thiên Mụ tôi cầu may gọi lại số điện thoại độc nhất vô nhị bỗng dưng có người bắt máy.

- Alô xin cho tôi được gặp thầy Kỷ.

- Tôi là thầy Kỷ đây

Thật là may mắn sau khi trao đổi thầy cho biết đây là số máy của nhà trường nay lại nghỉ hè nhưng thầy đang làm công tác tuyển sinh nên có mặt phải sau 16 giờ thầy mới về nhà và tôi xin ngay số điện thoại nhà riêng của thầy để chiều sẽ liên lạc lại. Thật là một dịp may cho thầy trò chúng tôi...

Đúng hẹn khoảng 19 giờ thầy đến khách sạn tìm tôi và hai thầy trò đến một quán thoáng rộng bên bờ sông Hương. Tôi đề nghị uống bia nhưng thầy Kỷ từ chối vì đã qua một lần tai biến nên thầy kiêng cử chỉ uống cà phê thôi. Lúc đó tôi quan sát kỹ đúng là những di chứng vẫn còn

trên khuôn mặt và đôi mắt của thầy. Đêm nay lại là rằm tháng năm nhuận âm lịch nên trăng tròn sáng lồng lộng in bóng trên dòng Hương Giang êm đềm

với những con sóng nhỏ gợn li ti lấp lánh ánh trăng và ánh đèn vàng bên bờ sông. Nơi tôi và thầy ngồi có thể nhìn thấy rõ cầu Phú Xuân và cầu Trường Tiền. Thầy chột thốt thê mà đã 37 năm rồi bây giờ ngồi đây thầy mới nhớ rõ em chứ lúc gọi điện thầy chưa hình dung

được. Hồi ở trường em hoạt động văn nghệ và có trình diễn trong chương trình ca nhạc cứu trợ nạn lụt miền trung ở rạp Thanh Sơn. Thật sự đến bây giờ tôi cũng không còn nhớ mình đã hát bài gì trong chương trình năm 1970 hay 1971 đó...Thầy Kỷ hỏi thăm từng thầy cô như: Thầy Ngô Thiếu Sơn, Nguyễn Văn Sơn, Nguyễn Văn Nhơn, Lý Văn Rỡ ,Trần Văn Thành, Dương Lưu Ba ,Lê Minh Đức ,Nguyễn Tấn Tài, Trần Minh Thấu Nguyễn Văn Đồi, Bành Văn Sinh ,Nguyễn Văn Sỹ... Cô Ngô Anh Thuần ,Thân Thị Đời ,Trần Thị Hoàng, Cao Thị Xuân Liễu ,Nguyễn Ngọc Hạnh.v.v... Tôi báo cho thầy biết cô Trần Thị Hoàng đã mất khoảng năm 2006 và thầy Đức đã mất trước cô Hoàng hơn 1 năm và bọn em đều có dự tang lễ. Cô Đời hiện nay bị tai biến và đang tập vật lý trị liệu đã hơn nửa năm nay rồi còn thầy Sỹ bị tai nạn giao thông bẻ đầu chóp xương hong đã phẫu thuật nay đã có thể đi đứng được rồi riêng thầy Lý văn Rỡ bị tai nạn bẻ xương ống chân đã phẫu thuật nay cũng bình phục. Thầy Kỷ đắm chiêu nhìn dòng sông Hương lấp lánh ánh trăng và đôi mắt thoáng buồn. Thầy bảo mình rời Tây Ninh năm 1972 đến nay là 37 năm rồi ít có dịp gặp lại đồng nghiệp và học trò cũ biết bao nhiều đổi thay trong cuộc đời...

Tôi hỏi thăm cuộc sống của thầy bây giờ. Thầy cho biết cũng sống được qua ngày. Hiện thầy đang làm việc ở trường trung học Nguyễn Trường Tộ số 3 đường Lý Thường Kiệt. Thầy có 3 người con đã lập gia đình một trai hai gái. Con trai của thầy cũng theo nghiệp giáo đang sống với thầy ở Thành phố Huế Một nữ đang làm việc tại Đà Nẵng và một người con có chồng hiện đang

sống và làm việc ở Thành phố Hồ Chí Minh. Thầy bảo gia đình rất đơn chiếc thường chỉ có một mình cô ở nhà trong những ngày làm việc hết giờ hành chính thầy mới có mặt tại nhà.

Thành phố Huế đêm nay đầy trăng sáng và xôn xao xe cộ người dạo chơi qua lại công viên đầy ắp kẻ đứng người ngồi chỉ có riêng thầy trò tôi ngồi tâm sự với nhiều nỗi niềm buồn vui lẫn lộn. Thầy Kỷ nhắc đi nhắc lại nhiều lần cho thầy gửi lời thăm chúc sức khỏe lẫn chia buồn đến các thầy cô đồng nghiệp. Tôi nhận lời và viết các dòng chữ này gửi đến các thầy cô vì biết rằng không thể nào tôi gặp được đủ mặt trong cùng một lúc. Mong các thầy cô thông cảm và nhận lời chuyển thăm chân thành của thầy Kỷ.

Đêm ở Thành Phố Huế trăng đã lên cao tỏa ánh sáng dịu dàng nước sông Hương nhấp nhô lấp lánh cầu Trường Tiền cầu Phú Xuân cũng thừa thớt người qua lại. Trên đường thầy Kỷ đưa tôi về khách sạn tôi báo với thầy sáng sớm mai em rời thành phố Huế lúc 5 giờ nên có lẽ không uống được cà phê sáng với thầy lần nữa và xin chúc gia đình thầy được nhiều sức khỏe và hạnh phúc. Thầy vui vẻ nhận lời và căn dặn tôi một lần nữa nhớ chuyển lời thăm đến các đồng nghiệp cũ. Về đến khách sạn tôi xin chụp một tấm ảnh lưu niệm cùng thầy trước khi chia tay và hôm nay đưa lên Trang nhà Nông Lâm Súc Tây Ninh để các bạn có thể nhìn chân dung của thầy sau 37 năm xa cách.

Nguyễn Quốc Nam

TRẦN CHU NGỌC

TRỞ LẠI CHÓN XƯA

*Một lần về đất Trà Vông
Ghé thăm trang trại mênh mông bạt
ngàn
Rừng cao su thay lá vàng*

*Giữa trưa nắng vông dọc ngang tâm tình
Cùng nhau vui thú điền viên
Về thăm trang trại muôn phần xa bầy
Bạn bè tình cảm vui đây
Vui ngày gặp lại còn đây nghĩa tình
Một thời tuổi nhớ Tây Ninh
Những ngày xưa ấy chúng mình bên nhau
Giờ đây người cũng bạc đầu
Chia nhau ly rượu tình sâu nghĩa đầy
Mong sao có dịp sum vầy
Tình xưa vẫn nhớ có ngày đoàn viên*

Trần Chu Ngọc

VÔ TƯ.....NHƯ HỌC TRÒ Ép lá cây rừng ... chấm điểm

*****Ngọc Huệ - khóa 3**

Nhân đọc bài Cây phượng vàng ở Tòa Thánh Tây Ninh của thầy Bùi Tho rồi thầy lại nhắc đến cụm từ "Rừng thiên nhiên" làm trong tôi "sôi sục" tính cách của một cô bé ở tuổi đôi sáu đôi tám thuở xa xưa. Tính nghịch là một phần không thể thiếu trong bản tánh của tuổi nhỏ nhất là học trò nhất là nhờ vào "sức mạnh của tập thể"

và "lệnh truyền" thôi thúc bởi nỗi ám ảnh của những con số ... "Điểm - điểm - điểm" thế là lũ chúng tôi kéo bè đi "tàn sát".

Giờ Lâm học học các loại cây rừng phân biệt các loại cây bởi lá tán cây vỏ cây ... Ngoài giờ học lý thuyết còn có giờ thực hành điều hạnh phúc này các bạn học trường Phổ thông không bao giờ có. Lâm học thầy dẫn các em đi vào "Rừng thiên nhiên" nằm trong khuôn viên Tòa Thánh Tây Ninh để cho các em nhìn tận mắt sờ tận tay. Vì chỉ có nơi đây là gần nhất an ninh nhất và tương đối đầy đủ các loại sắc mộc đáp ứng đúng yêu cầu cho việc thực tập. Và sau đó còn có phần "ép lá cây rừng chấm điểm"!

Lũ con gái không leo trèo được nên lãnh phần đứng ở dưới đất chỉ lên lá cây nào đẹp hình dạng già đủ độ để ép ra sản phẩm đẹp mục đích là nhận được điểm cao mấy đứa con trai trèo lên cây hái. Trước khi leo nó cũng ngắm nghía kỹ càng cành nào lá nằm ở đâu. Nhưng khi leo lên cây thì thấy khác hẳn nó hái quăng xuống trật lất. Thế là hái lá khác đứa đứng dưới đất chỉ lá này thì đứa ở trên cây hái lá khác lá rơi không dùng được bỏ xanh cả gốc cây. Đến lúc đứa ngược lên thì mỗi cổ đứa trèo hái thì vịn mỗi tay. Thế là nó vận nội công... rắc rắc r ắc r ắc ... cành cây đổ xuống ...cái đùng! (tiếng động âm vang trong rừng rất to). Đứa ở dưới đất lật lầy lật đề. Đứa ở trên cây nhảy xuống té cái ạch chưa lấy lại được hơi thở... bỗng có tiếng la "Bảo thể tụi bây ơi!" ... cả bọn thôn chiến lợi phẩm vào cặp cùng chạy ... thoát.

Oan cho kẻ đi "hôi"

Cả bọn chúng tôi chạy rồi đi xa xa và đứng lại nhìn tiếc rẻ những chiếc lá đẹp chưa kịp lặt. Mấy chú bảo thể lại không chop được thủ phạm nên đi chỗ khác khi đó có hai cô bé thùng thảng đến hái lá (bạn cùng lớp nhưng là nhóm khác) Thế là các chú quay lại "bắt quả tang thủ phạm" bẻ cành cây!!!. Thời đó ai vi phạm điều gì trong khuôn viên của Chùa thì bị dẫn độ vào "Hòa viện" để lãnh hình phạt "quì hương" (là quì gối cầm cây nhang chờ cho cháy đến tàn tùy tội phạm mà quì mấy cây nhang nhang là cây hương ấy mà".)

Oan ơi! Là oan ... thế là hai cô bé khóc như mưa năn nỉ chú bảo thể lâu lắm đứng xa xa nhìn thấy thương bạn quá thế là mấy đứa con trai ra tay nghĩa hiệp trước khi hành hiệp tụi nó đưa cặp táp cho mấy đứa con gái cầm (có đại gì mà cầm theo hén! Vì bên trong đây là cây chứ có cuốn tập nào đâu). Đi năn nỉ phụ mà có kết quả nhìn cành cây nằm ngổn ngang biết được mục đích hái lá cây để làm gì nên các chú bảo thể cho chúng tôi nhặt lá thế là hai nhóm bạn ung dung cười nói ríu rít. Chúng tôi chỉ nhặt lá đẹp có đứa nêu sáng kiến lựa thêm đi đem về đổi lá cây khác với bạn nào chưa có loại chúng tôi đã có.

Sự vô tư của chúng tôi chưa dừng ở những cây lớn. Nhiều nhóm đi "oanh tạc" cây rừng nên bảo thể cảnh giác hơn với đám học trò áo xanh (khi đó chưa mặc áo màu nâu) và lũ chúng tôi cũng kháo nhau về hai đứa con gái xem bị bắt quì hương hôm trước nên đề tránh nguy hiểm xảy ra chúng tôi đi khùng bỏ các cây nào vừa tầm hái chúng tôi đem theo sào móc (như là đi thọc kiến vàng) móc thì không gây kinh động trong

rừng chúng tôi móc "đầu nó" xuống đũa nắm ngọn đũa khác lật lá cười khúc khích không dám cười to. Tụi tôi thoát cách an toàn.

Tính đến nay cũng có ngoài 40 năm cây rừng bị chúng tôi gọt đầu gọt cổ nay đã cao lớn thành cây đại thụ cả rồi giờ đi ngang cánh rừng thiên nhiên ngày ấy không khỏi bồi ngùi nhớ nhung. Thầy Bùi Tho nói đúng sở dĩ có tên gọi là "Rừng thiên nhiên" vì là cây mọc lên từ thưở vùng đất này còn là rừng thâm sâu cây lớn cây nhỏ cây bụi đủ cả khi khai phá xây dựng số cây này được qui hoạch để lại.

NGỌC HUỆ K3

Ký ức về Trường Tôi

Điệp Liên

Trường tôi ! hai tiếng thật ngọt ngào mà mỗi khi nói đến không khỏi bồi hồi cho những ngày còn thật hồn nhiên -trong trắng ngày hai buổi đến trường với thầy cô và bao bè bạn ...

Tôi nhớ như in vào khoảng 1965-1966 có nhiều nguồn tin thật phấn khởi là quê hương Tây Ninh của tôi sẽ ra đời một trường Trung học rất mới mẻ .nhằm phục vụ cho nhu cầu phát triển của một xứ sở mà hơn 80 % dân số chuyên sống về ngành nông nghiệp trường T.H Nông Lâm Súc Tây Ninh ra đời với một hệ thống giáo dục tiếp nối từ sau khi tốt nghiệp Tiểu học chúng tôi sẽ nhập học chuyên ngành nông nghiệp cùng lúc với các môn học như trường phổ thông do đó mỗi học sinh sẽ đi học ngày hai buổi thời gian còn lại sẽ dành cho chương trình học thực hành nông trại tại nhà hay tại trường nhằm áp dụng những lý thuyết đã học vào thực tế trên ruộng đồng hay trong chăn nuôi .

Khi khai giảng khoá đầu tiên trường chiêu sinh khoảng 200 em và chia đều 4 lớp A.B.C.D mỗi lớp có cả nam lẫn nữ và theo Sinh ngữ (Anh hoặc Pháp) mỗi học sinh phải qua kỳ thi tuyển gắt gao và khi đã trúng tuyển thì có thể yên tâm theo học một chương trình chuyên nghiệp dài đến 7 năm ở bậc Trung học...

Trường tôi lúc mới thành lập chưa có cơ sở nên phải tạm mượn một dãy trường của Trường Tiểu học Cộng Đồng Long Hoa sau đó khi hết năm học đầu tiên tiếp tục mượn thêm một dãy nữa theo hình chữ L và cùng khuôn viên với các lớp Tiểu học trung học phổ thông Phú Khương do cơ sở tạm mượn nên ngoại trừ thiếu thốn phòng ốc chúng tôi còn rất khó khăn cho các buổi học thực hành hầu như các lớp khi trồng rau đều phải khai phá những phần đất bỏ hoang sau dãy trường đầy cỏ dại và căn cối ...Dù qua những môn học mới mẻ và bao điều kiện khó khăn như thế nhưng Khoá đầu tiên chúng tôi giữ vai trò tiên phong với sức trẻ và ý chí theo đuổi ngành học mới nên chẳng bao lâu chung quanh khuôn viên trường đầy những liếp rau xanh và những bóng dáng học trò lúc nào cũng say mê chăm sóc...

Trong những ngày đầu tiên mới thành lập chúng tôi đã chào đón Thầy Hiệu trưởng : Kỹ sư Nguyễn Thanh Vân và một đội ngũ thầy cô giáo dù rất trẻ nhưng giàu tính năng động và rất yêu thương học trò và cùng chung tay đoàn kết xây dựng trường tôi từng bước phát triển vững mạnh !

Mỗi một niên khoá số lượng học sinh cứ tiếp tục tăng dần nên sau đó trường đã có kế hoạch xây dựng một cơ sở mới tại Ấp Long Yên (Bến Kéo) để vừa đủ để xây dựng trường lớp vừa có đất đủ để thực tập về chuyên môn...Bước đầu trường xây dựng dãy đầu tiên : gồm 4 phòng thí nghiệm và một nhà kho để chứa các vật dụng thực tập ..

Dù đã có trường mới nhưng chúng tôi vẫn gặp khó khăn về cơ sở nên các khoá lần lượt chuyển ra vẫn phải học tạm tại các phòng của Khu Tầm Tang vào những buổi trưa oi bức trời nắng như đổ lửa tận dụng các phòng thí nghiệm làm phòng học...Trong lúc này chúng tôi đã có một cô Hiệu Trưởng mới : Cô Thân Thị Đồi (kỹ sư súc khoa) được bổ nhiệm về để thay thế thầy Vân (Là một chuyên viên chỉ chuyên đi thành lập trường mới !) và từ đây cô Hiệu trưởng đã lãnh đạo và dẫn dắt ngôi trường mới của chúng tôi từng bước phát triển cho đến năm 1975 ..

Điệp Liên

TUỞNG NHỚ NGƯỜI THẦY KÍNH YÊU

(Kính dâng hương hồn thầy Huỳnh Văn Nhọt)
Nguyễn Văn

Tôi đã trải qua suốt thời kỳ đi học ở Tây Ninh và được sự dạy dỗ của rất nhiều thầy cô giáo đáng kính , hình ảnh một "nhà mô phạm" với những đức tính mẫu mực và luôn hết lòng truyền đạt kiến thức và thương yêu học trò để lại trong tôi sự kính trọng và những kỷ niệm khó quên .

Tôi theo học một trường chuyên nghiệp nhưng vẫn được học đầy đủ các môn phổ thông như toán, lý hóa, văn, sinh ngữ...Bước vào năm lớp 10 tôi được học

thêm môn mới : đó là Triết học , do một thầy giáo trẻ đảm nhận : đó là thầy Huỳnh Văn Nhọt , môn học này vừa mới vừa khô khan nên nhiều bạn cùng lớp đã than là "khó nuốt" vì mỗi bài giảng , từ lý thuyết trong sách vở ta phải tư duy và vận dụng vào thực tế ...Tôi có khiếu môn văn , nên từ đầu đã tập trung chú ý bài giảng và yêu thích môn này , sau đó, những kiến thức thu nhập được trong tôi hình thành tính logic để vận dụng vào cuộc sống, mặt khác môn này cũng hỗ trợ cho tôi kiến thức để sáng tác sau này....

Điều tôi kính trọng nhất là thầy dạy triết luôn gần gũi , tận tâm với học trò , lúc đó nhà thầy đang ở tận Gò Dầu , nhưng mỗi tuần có tiết dạy Thầy cùng một người đồng nghiệp , chạy xe gần bốn mươi cây số để mang những kiến thức mới lạ đến cho những đứa học trò thân thương , lúc trường tổ chức in báo xuân hay những ấn phẩm (tập thơ văn) thầy đã nhiệt tình làm cố vấn để sửa bài hay góp ý về cách trình bày sao cho đẹp , kỷ niệm tôi còn nhớ nhất là ngày lễ cưới của thầy, cùng với các thầy cô giáo cùng trường, tôi cũng được đến dự để chia vui cùng thầy

Sau khi chúng tôi tốt nghiệp mỗi đứa chọn một con đường , sinh sống ở một nơi và cũng không biết gì về tin tức của thầy, cho đến lúc trường tổ chức họp mặt hàng năm , qua bạn bè chúng tôi biết được thầy sau này về dạy học và sinh sống ở Thới Tam Thôn ,huyện Hóc Môn (TP Hồ Chí Minh), nên có một dịp chúng tôi gồm : Nguyễn Quốc Nam,Trương Văn Lộc ,Trần Tân Hưng , Nguyễn Văn Điệp (nguyên là cựu học sinh khóa 1 trường THNLS Tây-Ninh) đã hẹn nhau đến thăm thầy

vào trưa ngày 11/07/2009 .Hôm đó, chúng tôi được sự hướng dẫn của Trần Tấn Hưng là một " thổ địa " vì đã nhiều năm sinh sống ở Hóc Môn , nên không phải vất vả tìm kiếm , khi đứng trước cổng căn nhà cổ với miếng đất thật rộng mà lòng thật bồi hồi xúc động , chúng tôi chờ một chút thì có người cháu của thầy ra mở cửa và mời chúng tôi vào phòng khách chờ thầy

Đây là một căn nhà cổ ở vùng nông thôn , khu này giờ đã đô thị hóa nhưng vẫn có không khí yên tĩnh , gia đình thầy sử dụng gian trước căn nhà gỗ xưa làm phòng dạy thêm vừa là phòng khách với bộ tràng kỷ kê ở một góc phòng , chúng tôi ngồi uống nước thì thầy bước ra và tươi cười trò chuyện cùng chúng tôi, thầy vẫn với tác phong giản dị với chiếc áo sơ mi ,dáng hơi gầy nhưng khuôn mặt vẫn giống như xưa , thầy nhìn ra những đứa học trò bé nhỏ ngày xưa , giờ tóc đã điểm bạc , ngồi ôn lại những kỷ niệm và thăm hỏi về cuộc sống hiện nay , vẫn nụ cười hiền hòa thầy lạc quan cho biết về cuộc sống hiện nay , thầy cô cũng tạm ổn vì vẫn giữ nghề cũ , sức khỏe dù suy yếu nhưng chẳng hề gì...Khi chúng tôi ngỏ ý mời thầy về tham dự họp mặt tại trường cũ trong mỗi đầu năm mới để thầy gặp lại đồng nghiệp và học sinh toàn trường , thầy đắn đo một lúc, khi Quang Lộc ngỏ ý sẽ cùng chúng tôi tới rước thầy về Tây Ninh thầy chậm rãi cho biết để lúc đó nếu sức khỏe thầy ổn định thầy sẽ tháp tùng cùng các em ...

Sau đó nhớ lại lời hứa với thầy , kỳ họp mặt kế tiếp, chúng tôi có điện thoại mời thầy cùng về Tây Ninh , nhưng thầy cho biết sức khỏe thầy giờ suy yếu, hỏi thăm thì mới biết thầy đang bị một chứng bệnh quái ác

và đã điều trị nhiều năm , sau đó thầy được chuyển vào bệnh viện Đại học y dược, chúng tôi có đến thăm thầy , và đó cũng là lần sau cuối gặp mặt thầy , gia đình thầy sau đó đưa về nhà và thầy đã qua đời ngày 04/07/2011 .

Chúng tôi đại diện cho nhóm học sinh NLS Tây Ninh đang cư ngụ ở thành phố Hồ Chí Minh đã hẹn nhau đến nhà thầy chia buồn , căn nhà của thầy vẫn giữ nguyên nét cổ kính nhưng chung quanh giờ đã được thiết kế lại thật đẹp với nhà thủy tạ có dòng nước chảy quanh , những bãi cỏ xanh rờn nhưng mịn và những loài hoa khoe sắc , chung quanh vườn có hệ thống tưới tự động nên không khí mát rượi , linh cửu của thầy được quàng trong căn nhà thầy trưng dụng làm lớp học, vẫn còn chiếc bảng đen,tủ sách, bộ tràng kỷ in đậm bóng dáng của thầy ...

Khi cùng nhau đốt nén hương cầu nguyện cho thầy sớm siêu thoát nơi cõi vĩnh hằng, chúng tôi thật xúc động, có người rơi nước mắt khi nhớ tới hình ảnh một nhà giáo suốt đời tận tụy với nghề , đã đào tạo biết bao nhiêu nhân tài cho đất nước, giờ đáng lẽ được hưởng những phút thanh thản của tuổi già nhưng đã nằm xuống để lại nuối tiếc cho các thế hệ sau này...

Nguyễn Văn

Thầy Trần Minh Thấu, là một trong 4 vị giáo sư đầu tiên của trường NLS Tây Ninh. Trong kỳ Họp lần thứ 15 Thầy đã cảm xúc làm một bài thơ tại chỗ gửi tặng cho những học trò cũ :

GIÂY PHÚT CHẠNH LÒNG

*Trong giây phút tâm tình thầy nhắn gửi.
Những yêu thương thấm thiết của lòng tôi.
Rằng: Mai đây có vật đổi sao dời.
Tình " thầy y -Bạn " không đổi dời gang tấc.
Hãy cùng nhau tâm niệm để yêu thương.
Để hàng năm hãy về đây họp mặt.
Kể cho nhau những mưa nắng cuộc đời.
Để sống lại những phút giây niên thiếu...
Ôi ! Kỷ niệm đó là những điều kỳ diệu...*

TRẦN MINH THẤU

Thương tiếc Thầy Nguyễn Văn Kỷ

Phan Minh Đầu

Tin sét đánh. Thầy Nguyễn Văn Kỷ, người bạn thân của tôi đã ra đi một cách đột ngột. Nếu không nhờ Trang nhà Nông Lâm Súc Tây Ninh báo tin thì tôi cũng không biết. Tôi đã điện ra Huế và xác nhận tin trên là sự thật. Thầy đã mất vì bệnh tim cách đây 4 tháng.

Thầy Nguyễn Văn Kỷ sinh ra và ở lớn lên tại Phường An Hòa, thành phố Huế, tỉnh Thừa Thiên- Huế . Nhà thầy nằm cạnh con sông thơ mộng chảy từ cầu Bạch Hổ, qua An Hòa và đến Bao Vinh. Trong những ngày còn học tiểu học hàng ngày tôi phải đi qua nhà thầy trước khi đến trường.

Thầy Kỷ học chuyên nghiệp tại Trường Trung học Nông Lâm Súc Huế vào những năm 1965-1968 và sau đó học khóa 3 Sư phạm Nông Lâm Súc ngành Công thôn tại Saigon. Sau khi ra trường (1970) thầy được bổ nhiệm về dạy học tại Trường Trung học Nông Lâm Súc Tây Ninh cùng với thầy Dương Lưu Ba (thầy Dương Lưu Ba sau đó chuyển về Vĩnh Bình và hiện nay chưa biết tin tức).

Mặc dù nhà tôi và nhà thầy không xa nhau lắm, nhưng tôi chỉ biết thầy khi thầy về Tây Ninh. Tại đây hai chúng tôi rất thân nhau, vì cùng là đồng môn, đồng nghiệp lại là đồng hương. Thời đó thầy Kỷ và tôi cũng đi dạy bằng xe HONDA SS 68. Tại trường Trung học Nông Lâm Súc Tây Ninh thầy Kỷ dạy môn Công thôn và là giáo viên ngành công thôn đầu tiên của trường (cùng với thầy Dương Lưu Ba).

Năm 1972, tôi chuyển về Trường Trung học Nông Lâm Súc Huế, tôi lại gặp lại thầy Kỷ vì chúng tôi cùng dạy chung một trường. Hồi đó, tôi dạy Việt văn và thầy Kỷ dạy Công thôn.

Thầy Kỷ tính tình điềm đạm, ít nói, rất thương yêu học sinh nhưng cũng rất nghiêm khắc. Đối với bạn bè, thầy sống rất chân tình và hòa đồng với mọi người.

Sau năm 1975 thầy không còn đứng trên bục giảng nữa và chuyển về làm cán bộ lâm nghiệp tỉnh Bình Trị Thiên. Đây là giai đoạn mà thầy gặp phải rất nhiều khó khăn. Sau đó, thầy lại trở lại làm việc tại Trường Trung học Phổ thông Nguyễn Trường Tộ - Huế.

Cứ mỗi lần về Huế, chúng tôi lại có dịp gặp nhau. Tôi cũng báo tin cho thầy về Cựu học sinh Nông Lâm Súc Tây Ninh luôn nhớ đến thầy. Rất mừng là thầy đã ổn định công việc, sức khỏe tốt. Không ngờ chỉ xa nhau hơn một năm mà nay thầy đã trở thành người thiên cổ. Kỷ ơi! Sao vội ra đi không một lời từ biệt!.

Phan Minh Đầu (Cần Thơ)

Đinh Văn Thuận - Học viên khóa 1
Nhân kỳ họp lần 16/2015 học viên Đinh
Văn Thuận từ Long An về dự và cảm xúc
làm một bài thơ gửi tặng các anh em Cựu
học viên NLS

*Em 16, như trăng rằm thoáng hiện
Chợt nhận ra đâu phải lần đầu
Ôi đẹp sao! xinh quá do đâu
Nhiều năm tháng tình day lãng tự
Từ blog chuyển mình sang trang website
Em dang tay chào đón gọi mời*

*Thầy cô ơi! Hỡi các bạn tôi ơi!
Khoan chấp bút, hãy đắm nhìn thư thả
Thân trần trụi, tươi hồng đến lạ
16 xuân xanh, hơ hớ giữa mảng đời
Hãy lên máy - bao ân tình trời dầy
Kỷ niệm xưa, òa vỡ rủ nhau về
Em 16, 16 lần gặp mặt
Dung nhan em đâu phải của trời cho
Năm khóa thân, mời quân tử lần mò
Em thỏa thích cho người đời chiêm nghiệm
Nhót rất kín nổi niềm trong Trang chủ
Hồn khát khao mê mãi đến chạnh lòng
Lần họp này khách khứa sẽ về đông
Hót một mẽ, cho sinh thành nở mặt
Đầu xuân này, mừng vui là cái thật
Chúc cô thầy sức khỏe đến trăm năm
Riêng bạn bè được chữ nhân tâm
Đầy bản lĩnh, bước qua đời ô trợt*

40 Năm

Gặp lại thầy Đặng Lê Hùng

Nguyễn Quốc

Nhạc sỹ Trương Quang Lộc sau khi xong việc ở Long An đã gọi điện cho tôi hôm nay thứ bảy cuối tuần dù mặt trời đã lặn nhưng không sao chúng mình cứ tà tà về Tây Ninh thăm anh em và dự đám cưới con của một người bạn luôn nhé. Tôi đồng ý và hẹn gặp nhau tại Sài Gòn để cùng khởi hành.

Thế là chúng tôi cùng lên đường đến Trảng Bàng đã 20 giờ đêm nhưng cùng tranh thủ ghé quán thưởng thức món bánh trắng phơi sương và bánh canh Trảng Bàng rồi lại tiếp tục cuộc hành trình. Khi qua Gò Dầu đến cầu Đá Hàng thấy một khách sạn cheo leo giữa cánh đồng Trương Quang Lộc do buổi trưa làm việc ở Long An cũng có chút mệt mỏi với anh em nên đề nghị dừng lại đây lấy phòng tắm rửa và nghỉ ngơi tại nơi này vì không khí yên lành gió từ sông Vàm Cỏ Đông thổi qua những cánh đồng trông thật là mát mẽ làm trút bỏ hết cái không khí ngộp ngạt oi bức đầy bụi khói của thành phố.

Nghĩ là thực hiện ngay, cả hai vào nhận phòng tắm rửa xong đi dạo quanh khách sạn để tìm chút không khí gió mát thiên nhiên thì nhận được điện thoại của Hà Thế Mạnh báo tin có Thầy Đặng Lê Hùng ở Pháp về Tây Ninh để thăm lại các đồng nghiệp và học trò năm xưa. Cùng đi với Thầy Hùng còn có Thầy Phạm Văn Nê ở Thủ Đức, Thầy Huỳnh Văn Sên ở Long An và Thầy Nguyễn Văn Sơn ở Củ Chi nhưng do công việc Thầy Sơn đã về trước còn 3 thầy hiện đang ở khách sạn. Cả hai quyết định trả phòng và lên xe ngay tức khắc.

Trên đường đi chúng tôi gọi điện liên lạc với Thầy Nê và Thầy Sên vào báo khoảng 30 phút nữa các em sẽ đến. Trong đêm Tôi và Lộc gặp lại Thầy Đặng Lê Hùng là một cây văn nghệ của trường mình. Thời điểm năm 1969- 1970 thầy đã sáng tác nhạc và tham gia các hoạt động văn nghệ của nhà trường. Thầy rời trường trung học Nông Lâm Súc Tây Ninh năm 1972 về Long

Xuyên và sau đó sang Pháp cho đến nay chúng tôi mới có dịp gặp lại thì đã 40 năm rồi còn gì...!

Đến khách sạn tôi và Quang Lộc vào thang máy lên thẳng phòng của các Thầy đang nghỉ. Khi cửa thang máy vừa mở thật bất ngờ là Thầy Sên đã đứng đón sẵn và hướng dẫn vào phòng vừa lúc đó thì Hà Thế Mạnh cũng lù lù đến dù đã có chút hơi men nhưng cười tươi tắn và đầy khí thế. Không khí thật là vui vẻ tay bắt mặt mừng dù đã nửa đêm nhưng chúng tôi quên mất thời gian vì niềm vui đang tràn ngập tâm hồn. Tôi và Quang Lộc đề nghị đến một quán thân quen để chiêu đãi các Thầy nhưng Thầy Nê bảo không cần phải đi đâu cả vì tại chỗ đã có rượu và mời. Thế là Thầy mang ra chai Chivas và mời khô có sẵn Thầy trò cùng nâng ly chúc mừng ngày hội ngộ. Tình cảm thầy trò thắm thiết như xưa và vô cùng nồng ấm. Sau vài tuần rượu và thăm hỏi nhau Quang Lộc đề cập đến vấn đề âm nhạc thì Thầy Hùng như tươi tắn lại và say sưa nói về những sáng tác mới của Thầy. Thầy về Việt Nam và có mang theo 12 sáng tác mới, trong đó có 6 bài đã thu âm ra đĩa để tặng bạn bè và 6 tác phẩm chưa thu âm. Thầy kể có viết một bài nhạc về võ cổ truyền Việt Nam rất được yêu chuộng vì ngoài âm nhạc Thầy còn là một nhà võ với đai đen. Câu chuyện âm nhạc và võ thuật được Thầy Sên cắt ngang bằng cách mỗi người uống một ly cho nồng nàn hơn. Cứ thế những câu chuyện ngày xưa cứ dần dần sống dậy sau 40 năm xa cách. Thầy đã đến thăm các đồng nghiệp cũ, thăm cô hiệu trưởng Thân Thị Đồi đang điều trị bệnh tại gia, cứ thế những câu chuyện cứ dài ra và đã hơn 2 giờ sáng rồi mà thầy trò vẫn còn say

sua tâm sự. Cuối cùng Thầy Nê đề nghị chai rượu cũng đã cạn thôi thầy trò chúng ta tạm nghỉ ngơi để sáng mai còn gặp các Thầy Nhơn, Thầy Rõ, Bành Văn Sinh, Ngô Thiếu Sơn, Nguyễn Văn Nhân, Nguyễn Văn Sỹ và một số anh em v..v...

Sáng hôm sau chúng cùng đến một quán đã hẹn trước để ăn sáng do Thầy Nguyễn Văn Nhơn chiêu đãi. Tại đây gặp lại các Thầy Ngô Thiếu Sơn, Lý Văn Rõ, Nguyễn Văn Nhân, Bành Văn Sinh, Nguyễn Văn Sỹ... Thầy Nê thấy không khí vui vẻ với món bánh tráng cuốn rau sống thịt luộc và bánh canh nóng bắt mắt nên ra xe lấy vào chai rượu mà thầy tự pha chế mang theo và Kim Thương (khóa 4) rót mời mỗi Thầy một ly. Khi Tô Kim Lang (khóa 2) đến Thầy Đặng Lê Hùng nhớ ngay và đề nghị cô học trò nhỏ bé bỏng năm xưa (dù nay đã là bà ngoại) hát bài Ai ra xứ Huế. Nói thế để các bạn thấy giọng ca ngọt ngào truyền cảm của Tô Kim Lang đến giờ này các Thầy và chúng ta vẫn còn nhớ dư âm đầy ấn tượng.

Sau buổi ăn sáng như đã hẹn với Thầy Lý Văn Rõ và Nguyễn Ái Quốc (Khóa 1), Thầy trò chúng tôi đến quán cà phê Tình Trăm Năm. Đây là quán cà phê có không gian thoáng rộng và cất theo kiến trúc các ngôi nhà cổ. Tại đây vừa uống cà phê vừa tâm sự. Thầy Hùng hiện nay đang sinh sống ở Thành Phố Nice miền Nam nước Pháp gần biển. Đây là Thành Phố mà nước Pháp hay tổ chức liên hoan điện ảnh. Mặc dù đã ngoài 70 nhưng thầy vẫn còn khỏe mạnh có lẽ nhờ vào luyện tập võ thuật và vẫn còn sáng tác nhạc, cũng có thể nhờ vào sáng tạo âm nhạc và nghệ thuật mà thầy trông vẻ cường

trắng và mập hơn thời thanh niên. Giọng nói của Thầy cũng sắc Nam bộ không có gì thay đổi, những kỷ niệm thời ở Tây Ninh thầy vẫn nhớ và nhắc lại từng chi tiết. Thật là một buổi sáng trùng phùng vui vẻ, hạnh phúc và thắm tình Nông Lâm Súc sau 40 năm. Trước khi chia tay các Thầy trò cùng chụp vài tấm ảnh lưu niệm và Thầy Đặng Lê Hùng cho biết sau khi đi Huế về Sài Gòn thầy sẽ liên lạc với tôi và Trương Quang Lộc để trao đổi thêm về vấn đề âm nhạc.

Các Thầy chia tay với chúng tôi vào một buổi sáng trời trong và đẹp trước cái tên quán Tình Trăm Năm và tôi nghĩ dẫu không có cái tên quán đó thì tình Thầy Trò của chúng ta đã là trăm năm rồi.....

NGUYỄN QUỐC

(Ngày 23 tháng 07 năm 2012)

TÌNH ĐÃ MẤT

Dương Lê Hùng

BOLERO

Gặp người chi? Để rồi xa nhau muốn
đôi còn lưu luyến chi? Kỷ niệm tan theo làn khói
Đừng ôm nỗi hờn vào đáy mắt sầu. Đạo đời ngắn
đôi hai chúng mình xa tìm với! Còn thương tiếc gì? Xin chờ u
hoài để giọt sầu đọng trên môi
Mưa
Thương
rơi mưa ướt bờ vai mồn Tâm tư chưa trút cạn nỗi niềm. Thời giờ chia
em để mấy mùa xuân rồi. Xa em để mấy mùa thu rồi. Một lần yêu

KD 66/2095/BTCH/BCS/XB
ngày 23 - 8 - 1970

CẨM TRÍCH DỊCH, IN LẠI
TRÊN MỌI HÌNH THỨC

tay ta biết nói gì nữa đây! Em ơi! hãy sống cho nhau đêm
nhau cam chịu lấy nghìn đời ... đau! Em ơi! nếu biết duyên ta đau

này. Ngày mai xa cách rồi. Đường dài đôi đũa đôi nơi Ngày
buồn. Đừng quên nhau đời rồi. Đường dài đôi đũa đôi nơi Ngày

Sau có nhớ nhau trong đời xin nhớ cho rằng: Giấy phút ban
Sau có nhớ nhau trong đời xin nhớ cho rằng: Giấy phút ban

dầu như giấc ngủ chiêm bao! Còn gì đau! Những
dầu như giấc ngủ trên môi!

ngày yêu nhau trong đời! Tình như giấc mơ. chóng
tàn theo bao ngày tháng. Ngồi đây nhớ lại, ngày ấy xa

khỏi... Một lần gặp em trên con tàu đêm lạnh buốt. Trời cao đất
(giã)

lạ xui khiến hai ta chung đường về một xe đêm.

SẮP PHÁT HÀNH

— DÙ EM ĐI TRONG MƯA (ĐẶNG LÊ HÙNG) —

Thầy BÀNH VĂN SINH đã
gửi cho BBT một bài thơ nói về
cây cao su với phong cách rất
dĩ dỏm vui tươi và sinh động

NÀNG “HÉ VÉA”

*Quê em: miền bóng đá Ba Tây
Từ năm một tám bốn mươi sáu mà khai sanh
Tuyết băng không thích, lạnh lùng không ưa
Những miền nhiệt đới mới vừa lòng em
Malaisia, Indonesia, Ceylan, Brasil, Việt Nam
mặn nồng em yêu
Từ quả trứng em được nuông chiều trong nôi kín
Ngót mùa trăng em được chuyển ra ngôi
Nắng gió từ đây hưởng lấy mùi
Lòng em lo lắng chẳng được nguôi
Nắng mưa sương gió e linh rủi
Phận mỏng thân non đầy nhựa sống*

*Nhặt nguyệt trưởng thành lòng cảm mến
Bàn tay anh thợ, mãi ân nhân*

Lòng em tin tưởng vẫn đi lên
Sáng khoe nắng sớm, tối hòa sương đêm
Bán niên em được thợ lành
Chăm lo sắc đẹp, grafted liền “mắt xanh”
Mắt xanh da thắm để anh phải lòng
Đến khi mắt ghép đã lành
Em đây chuẩn bị đi – hành vùng cao
Sexy tên gọi stum trần là em
Có quần không áo nhũ danh stum bầu
Bàn tay thợ khéo đỡ đầu em đi
Đi ra xa mãi tận nông trường
Sắp cho em đứng thẳng đường sáu, ba
Dù cho nắng táp mưa sa
Tháng, năm chăm sóc mặn mà công nhân
Năm qua tháng đến em gần sáu thu
Hôm nay em đã trưởng thành
Hiến cho nhân loại lòng lành trắng trong
Dù cho thịt rách da bong
Tiết ra “vàng trắng” thật lòng em vui
Vui cho nước mạnh dân giàu
Vui cho đất Việt một màu xanh tươi

Bành Văn Sinh

* **Hevea brasiliensis**: tên khoa học của cây cao su

KỶ NIỆM VỚI CÔ HIỆU TRƯỞNG VỀ MỘT CHUYẾN THỰC TẬP

Nguyễn Minh Đạo - khóa I NLS TN

Đã hơn 40 năm rồi mà tôi không thể nào quên lớp Mục Súc khóa 1 chúng tôi được đi thực tập tại Trung Tâm thực nghiệm trại giống Tân Sơn Nhất - góc Lê Văn Duyệt- Bảy Hiền-Saigon. Nay là đường Cách Mạng Tháng 8 gần Ngã tư Bảy Hiền - Quận Tân Bình -Tp Hồ Chí Minh do cô giáo sư hướng dẫn - Hiệu

trưởng Thân Thị Đồi tổ chức. Hôm đó lớp chúng tôi tập trung tại trường trung học Nông Lâm Súc (Bến Kéo) rất sớm để đi thực tập chúng tôi mặc đồng phục áo nâu (màu áo NLS) đứng ngồi nói chuyện trong lúc chờ xe đến. Xe đến đó là chiếc xe tải có mui chúng tôi phải đưa những chiếc băng ngồi ghé rồi lần lượt lên xe. Xe chạy chở hơn 50 người và cô giáo. Trong chúng tôi không ai hình dung nổi điểm thực tập ngoài cô giáo. Xe lần lượt xa dần trường qua Bến Kéo - Giang Tân - Cẩm Giang - Trà Võ . Gò Dầu. Cái cảm giác ai nấy vui vui vì lần đầu tiên chúng tôi được đi đông như vậy về Saigon (mặc dù đã được đi xe đò về SaiGon đi Miền Tây) nói chuyện huyền thuyên uống nước ăn bánh

mang theo. Song cái cảm giác giác ấy mất dần vì trên xe có vài người bạn nữ nôn ói lẫn người mọi người xoa dầu...

Đường quốc lộ 22 về Sài Gòn hẹp nhiều ổ gà xe chạy bị xóc xe lắc lư cô giáo tôi ngồi trước mà chẳng sung sướng gì vì lo cho các em nữ ngồi sau mà phương tiện chuyên chở thực tập chỉ có thế. Các bạn trai thì khỏe hơn nhưng có vài bạn than đau đầu. Nặng lên xe chạy chậm đường xấu Saigon xa quá ai cũng trông mong mau đến chẳng mấy chốc đến cầu Tham Lương rồi qua nhà máy dệt Tái Thành (Thành Công) Vinatexco (Thắng Lợi) lại đến ngã ba Bà Quẹo đi thẳng xuống ngã tư Bảy Hiền xe từ từ về phía cổng Trung tâm thực nghiệm trại giống Tân Sơn Nhất. Trên xe ai nấy cũng vui vẻ khi xe đến chỗ. Hôm nay cô giáo tôi tay xách bóp mặc áo ngắn quần tây dáng nhỏ người gọn quá so với mặc áo dài lên lớp song với cặp kính trắng mắt sáng môi đỏ trong thanh tú. Cô đã tạo dấu ấn trong chúng tôi sau hơn 40 năm gặp lại không quên. Lần đi thực tập này

chúng tôi có chụp chung một tấm ảnh kỷ niệm mà tôi còn lưu giữ hình rõ còn nhận ra khá nhiều bạn bè và cô giáo yêu quý của chúng tôi. Cái cảm giác còn sống lại trong tôi như thuở nào khi nhận ra các bạn trong ảnh mừng mừng nhớ nhớ đời đi học có gắn bó với nhau nhờ học tập lao động thực tập khó quên như Chị Khuyến, Dung ,Mẫn ,Trãi, Kết ,Diệp ,Mỹ Ngọc, Sáng ,Trí ,Quốc ,Thành Tâm, Ngọc Ánh ,Lập ,Thuận.,Đức Kiên. .
.Đúng là sau 37 năm trong tiếng a lô của bạn nhờ tìm trên Trang Nhà anh em chúng tôi không ngại đường xa nhân ngày lễ đã được gặp lại Cô Kết (lái xe đi trong đêm từ Lái Thiêu - Bình Dương sang) tại nhà chị Mẫn vợ anh Thất ở Bến Cầu - Mộc Bài -Tây Ninh. Lần gặp gỡ này tôi nhắc nhiều kỷ niệm trường xưa bạn bè (các bạn giờ là ông bà nội ngoại) và mong cho cô giáo tôi sống mãi với anh em chúng tôi dầu biết quy luật thời gian là thế nhưng trong tôi không thể nào quên lần đi thực tập này

NGUYỄN MINH ĐẠO

Phan Minh Đầu

Thắp nén tâm hương
Tưởng nhớ
Thầy TRẦN VĂN GÒN

Trong những thầy cô của Nông Lâm Súc Tây Ninh đã về cõi vĩnh hằng đến nay tôi được biết đó là: thầy Nguyễn Thanh Vân, cô Trần Thị Hoàng và thầy Trần Văn Gòn (chồng cô Xuyên)

Không biết các em khóa I còn nhớ thầy Gòn của các em không?

Trong những thầy cô dạy các môn văn hóa đầu tiên của lớp 6, 7 Nông Lâm Súc Tây Ninh có thầy Trần Minh Thấu dạy Toán, thầy Nguyễn Văn Đồi dạy Lý Hóa cô Trần Thị Hòa dạy Anh Văn và thầy Trần Văn Gòn dạy Việt văn.

Thầy Gòn người gầy dáng không cao không thấp nhanh nhẹn tháo vát và có tài về văn nghệ báo chí. Trong những năm đầu của Nông Lâm Súc Tây Ninh thầy Gòn là người đầu tiên tổ chức viết báo tường với bút hiệu PHONG LAN. Năm 1966 (các em học lớp 7 Nông Lâm Súc) trường có ra một tờ báo tường với tên "TRẺ".

Biên tập là thầy Trần Văn Gòn và trang trí trình bày là thầy Phan Minh Đầu bài viết đa số là của học sinh trong đó có hai thành viên tích cực mà nay lại là những người đầu tiên viết về Nông Lâm Súc Tây Ninh là Quốc Nam (Mạc Hàn Vi Linh) và Điệp A . Ngoài bích báo thầy Gòn hay làm thơ viết văn chụp ảnh và tổ chức các buổi cắm trại. Thầy dạy hay thương yêu và rất gần gũi học sinh.

Riêng tôi và thầy Gòn lại còn có rất nhiều kỷ niệm vì tôi chơi thân với thầy Gòn. Khi chưa lập gia đình thầy hay đưa tôi về nhà thầy nằm trên đường từ cửa Hòa Viện đi Tây Ninh cạnh một vườn cao su bạt ngàn. Tôi còn nhớ rất rõ khi đi ngang qua đây ai cũng ngửi được mùi chua chua của những cơ sở chế biến khoai mì vì Tây Ninh là xứ "củ mì" (không biết bây giờ Tây Ninh còn củ mì không ?) . Khi lập gia đình với cô Xuyên thầy về ở gần cửa số 4 (?)

Hôm Mail cho Tô Kim Lang tôi có ghi: Trước đây thầy Gòn rất thân với gia đình Lang. Năm 1966 tôi và thầy Gòn

vào nhà Lang chơi thầy Gòn khuyên Lang vào học Nông Lâm Súc. Không biết Tô Kim Lang còn nhớ thầy Gòn không?

Thầy Gòn trước chạy chiếc Mobylette năm 1967 thầy sắm ngay chiếc xe SS 67 (thầy Thấu sắm Honda dame thầy Đồi có Suzuki đồ thầy Tài chạy Ducati (Đa-cô-ta) còn tôi đi xe gì các em biết không ? Mua lại của thầy Thấu chiếc Velo-Solex màu đen máy đặt phía trước xe. Vì sao tôi nhớ chuyện này? Năm 1967 khi xe Honda nhập về Việt Nam thầy Gòn là người đầu tiên trong trường mua SS67 và thầy tập cho tôi lái. " Ông bóp ăm-da vào số 1 nhả ăm-da từ từ chạy một đoạn thì sang số 2, 3 ". Thầy Gòn bảo thế . Tôi làm y như thế thay vì thả từ từ tôi thả luôn thế là xe nhảy vọt lên suýt gây tai nạn. Khi tôi lập gia đình thầy Gòn là người chụp ảnh cho tôi. Những tấm hình thầy chụp rất đẹp (và một người chụp ảnh nổi tiếng nữa là thầy Nguyễn Trọng Hiền hiện nay đang ở sát nhà tôi tại Cần Thơ)....

Sau này thầy lập gia đình với cô Xuyên cũng là giáo viên dạy tại trường Cộng đồng Long Hoa . Bao nhiêu năm không còn gặp lại thầy nhưng tôi lại nghe tin thầy đã qua đời mặc dù thầy còn rất trẻ cùng tuổi với tôi.

Gòn ơi! Bên kia thế giới mày còn nhớ tao không ?

Cần Thơ 11-01-2009

Phan Minh Đầu

Bống nhớ - Bống giết mình

Bùi Tho

- **MỘT**

Chân ướt chân ráo vừa lên đến đất Long Hoa Tây Ninh .thị nhằm đợt Đại Hội Thể dục thể

thao các trường Trung học. Tôi nhớ lần đó một số bộ môn được thi tại sân trường Lê Văn Trung , ngày ấy học sinh NLS Tây Ninh đã có đồng phục màu xanh dương, tôi còn nhớ có cô học sinh be bé đánh võ cầu có phải tên Hoa không? Hai bên người cổ động la hét um trời, tôi đứng bên cạnh chiếc xe Jeep xanh trên xe có tấm bạt phủ quần áo của các học sinh thi đấu, trong cái ồn ào cổ động của cả hai bên thì tôi nghe 2 học sinh ở trường bạn nói chuyện với nhau “ ê, coi chừng tụi NLS tụi nó dữ lắm nghe nói nó đánh lộn có truyền thống, tụi nó không sợ ai đâu,, không chừng trên xe chở đầy dao búa đó, tao biết mới đây có 6 thầy giáo trẻ mới chuyển về trường nghe nói chịu chơi lắm!

Tôi bỗng giật mình, thì ra đám học trò NLS mới gặp thấy rất dễ thương mà dữ dằn như thế sao?

Cho nên tôi bỗng Giật Mình sợ học sinh mình và sợ cả học sinh của người nữa!

***HAI**

-Tôi còn nhớ, ngày đầu lên trường TH Nông Lâm Súc Tây Ninh, lúc ấy trường là một dãy tiếp giáp với văn phòng quận Phú Khương, tiếp đó là các lớp của trường trung học Phú Khương hình như hai trường này cùng chung khuôn viên với trường Tiểu Học Cộng Đồng Long Hoa. Phải nói là Khuôn viên khá rộng có thảm cỏ và trồng cây. Đã có những cuộc trại cắm ở nơi đó. Trong quá trình giảng dạy nơi đây hình như tôi chưa đi hết khuôn viên này không phải vì nó quá rộng mà vì khi đến trường thì các dãy lớp đều đang học và bản thân mình cũng bận rộn với giờ dạy chỉ nhớ lơ mơ rằng có hai cổng đối diện nhau :một trên đường ra Ao Hồ và một trên đường vào cổng quận.

Hình như dãy phòng học của NLS mới được xây dựng dạng nhà tường gạch lợp tôn kẽm. Trong lúc các dãy lớp khác được xây dựng theo kiến trúc của Pháp với tường xây và mái ngói? Và tôi cũng nhớ là NLS cùng các lớp 6-7 thuộc Cộng Đồng dãy lớp này cùng với NLS Tây Ninh thành một góc vuông, Vì thế sân chơi của NLS phía trước mặt là một phần tư của khuôn viên. Và trên sân đó, các bạn chắc nhớ chứ? Là nơi tập thể dục của trường ta. Nơi đây có một hồ cát dùng làm nơi nhảy xa và nhảy cao. Đến đây tôi tiết lộ cho các bạn biết, tôi rất giỏi các môn leo dây, chạy bộ và nhảy cao...vì thế trong các buổi học thể dục của các em thỉnh

thoảng tôi thường ra nhảy biểu diễn ở độ cao 1m4- 1m5 được nhiều lời tán thưởng...và tôi đã thường xuyên như thế có lẽ lúc đó vừa khoe tài nhảy cũng như tập dợt hằng ngày? Cho đến khi chú Ba lao công gặp tôi, bảo rằng “ Thầy nhảy rất cao, rất hay. Nhưng thầy ơi, không phải trách nhiệm của thầy, với lại thầy thích thầy biểu diễn khi đang ăn mặc như thế này sui rủi nó té cái quần, hay ngã té trước đám học trò ..kỳ chết ! Từ đó tôi không còn biểu diễn nhảy cao nữa
Coi như Cú Giật Mình Đầu Tiên của tôi trên đất Tây Ninh đi.

***BA**

Rồi cũng loay hoay cái chuyện nhảy một tình huống khác đã xảy ra.
Số là các hoạt động hiệu đoàn của các trường thời bấy giờ rất sôi nổi, NLS Tây Ninh dù sanh sau đẻ muộn cũng vẫn cố gắng thể hiện mình nghĩa là người ta cắm trại mình cũng cắm trại về cắm trại thì chắc các bạn nhớ là tôi luôn là người trại trưởng của tiểu trại NLS cái đặt biệt nhất về xây dựng trại có một cấu trúc mà tôi vẫn thường bắt buộc phải làm cho được, ai đã từng đi những cuộc trại nhớ không?(rất mong một em nào đó nhớ được kể lại cho cái trí nhớ già này được vui lên, trẻ lên một chút gợi ý cho các bạn biết là cấu trúc đó các bạn đã thực hiện rất tốt ở Trại Nông Gia Tương Lai tại trường TH Nông Lâm Súc Phước Tuy ,nếu có hình minh họa nữa thì tuyệt vời),người ta đá bóng thì trường mình đá bóng,người ta có báo Xuân thì mình cũng có báo Xuân ...Và như thế đội bóng của nhà trường thành

hình dù rằng lúc ấy mới chỉ có hai lớp 8 và 9 ,Vì là mới thành lập nên có những trận tập dượt , Trận đấu tập dượt ngày ấy tôi không còn nhớ là ai ,nhưng tôi chắc chắn nhớ rất rõ có hai cầu thủ đặc biệt là tôi và thầy Sơn., được tổ chức tại sân Vận động Long Hoa bên cạnh Báo Quốc Từ trước sự theo dõi của rất nhiều học sinh Nam nữ và cả các thầy cô nữa.

Tôi nhớ rất rõ (không nhớ làm sao được!) Một tình huống xảy ra trên sân là bóng bay ra khỏi đường biên và lăn qua bên kia đường,tôi là người gần đó nên đã chạy theo để nhặt , các bạn còn nhớ lúc bấy giờ Sân vận động Long Hoa chỉ có cổng vào ở gần Báo Quốc Từ, có một khán đài bằng gỗ lợp tôn còn chung quanh được rào bằng kẽm gai cao cỡ 1 m...Như tôi đã nói ở trên ,vốn nhảy cao rất tốt, cho nên khi đã nhặt bóng tung vào sân tôi đã lấy đà nhảy qua hàng kẽm gai, rồi tiếp tục vào đá tiếp khi trận đấu còn đang dở.

Hết trận đấu,về đến nhà thay quần áo thì tôi mới phát hiện ra là chiếc quần đùi của tôi bị rách toạt, có nghĩa là lúc nhảy qua hàng rào quần tôi đã vướng vào kẽm gai .

- Hú ba hồn bảy vía , vì cái tội khoe nhảy giỏi nhảy cao, lúc ấy lúc ấy chỉ thấp một phân thôi , tôi không hiểu việc gì sẽ xảy ra ? tình huống sẽ như thế nào nhỉ ?

-Đây là lần giật mình thật sự đối với tôi.

BỐN

1* Ai cũng biết, chương trình học của NLS ngoài chính khóa học tại trường vừa lý thuyết vừa thực hành còn có một chương trình nữa đó là Thực Hành Nông Trại Tại Gia, học sinh sẽ làm dự án về chăn nuôi trồng

trọt....chuẩn bị là một nông gia tương lai ,phải lập dự án, giáo sư phụ trách nông tại hay trưởng ban xét duyệt dự án, được chấp nhận , học sinh phải thực hiện theo dự án đó

.Vì là nông trại tại gia cho nên thời gian chỉ gói gọn trong Độ nhất hay Độ nhị lục cá nguyệt thôi có nghĩa là chương trình sản xuất ngắn ngày.....

Và tôi nhớ Nguyễn Quốc Nam lúc ấy có tên văn nghệ là Mạc Hàn Vi Linh, đã mời tôi đi chấm kết quả Nông Trại Tại Gia của anh ta, Các thầy và anh chị em NLS có biết dự án của anh là gì không? (tôi chắc giờ này NQN quên rồi) đó là mấy lớp trồng dưa leo,..quí thầy cô và các bạn NLS Tây Ninh biết ở đâu không?

Ở Chà Là Suối Đá, gần chân núi Bà Đen .Tôi đã được Quốc Nam đưa đến đó để chấm điểm , chấm xong khi về đến nhà, trễ giờ cơm, Chú Tư chú nhà hỏi : “ *Thầy Hai đi đâu mà về trễ thế? Tôi bảo vào Chà Là Suối Đá. Chấm điểm cho Học sinh* , ông ta nhìn tôi la toáng lên “ *Ai bảo thầy đi, thầy biết chỗ đó là gì không? Vùng chiến sự nguy hiểm đó! Tui chịu thầy rồi, lần sau đi đâu nhớ hỏi ý kiến thằng già này một chút nhe ?* - Cũng có một chút Giật Mình Chứ!

2* Tôi nhớ lúc bấy giờ lớp 9 B có 2 em tên Nguyễn Văn Điệp cho nên để phân biệt danh sách lớp ghi là Điệp A và Điệp B.

Điệp A nhỏ nhẻ trắng trẻo mặt như con gái thích thơ văn mà bấy giờ ta thấy còn xuất hiện trong vai trò của Ban biên tập Trang Web NLS Tây Ninh.

Điệp B to con, mặt có nhiều mụn . là một thành viên nghịch có hạng của lớp Việc thực hành nông trại tại gia thì mức độ nhiệt tình có lẽ “sêm sêm “ với Quốc Nam thôi có nghĩa là qua quit cho xong chuyện, Và tích cũ lại lập lại, Điệp B mời tôi chấm điểm THNT tại gia nhà Điệp B ở Thanh Điền ? và tôi đã lên đường cùng với một số em khác khi đến nơi thì Điệp chỉ cho tôi xem mấy hàng hoa Vạn Thọ trước sân nhà. Lần đó tôi còn nhớ mẹ của Điệp bước ra sân lên tiếng: “ *Xin lỗi ở đây ai là thầy ,ai là trò sao tui thấy ai cũng trẻ măng hết vậy ? “*

Ông Điệp này cũng giống như ông Quốc Nam thôi. Mời tôi vào những chỗ hiểm nguy đây Có thể. trong ý nghĩ các vị ấy thời đó chắc nghĩ là tôi xuề xòa bảo xa quá ,nguy hiểm quá sẽ không đi , để có thể cho điểm mà không cần đến nơi....Ai dè tôi lên đường phải không?

*Tôi thì giật mình về 2 chuyện đi đó, khi tôi chấp nhận lên đường để tìm đến mấy lớp dừa leo dưới chân núi Bà Đen, mấy hàng Vạn Thọ ở Thanh Điền! của Nam của Điệp ???

***NĂM**

Tôi kể ra đây không biết có còn bạn nào nhớ không? Lần đó có khá nhiều anh em tham dự và bây giờ qua 40 mười năm rồi chỉ nhớ sự việc mà quên các thành viên tham dự mất rồi. ,tôi mang máng thế thôi ..hình như có

Hoàng Thái, Thắt, Nam, Ngọc Sương, Kim Lang, Điệp A,...nếu có ai từng tham dự cuộc đi này thì lên tiếng nhé!

-THA LA XÓM ĐẠO là một bản nhạc thịnh hành vào thập niên 1960 cùng thời với bài Màu Tím Hoa Sim, Đồi Thông Hai Mộ... Vì thế trong một lần rảnh rỗi thầy trò chúng tôi đã có một cuộc du ngoạn đến vùng đất này.. Nhớ rằng, sắp vào Trảng Bàng , ngay chỗ ngã ba vừa heo theo hướng đi Sài gòn ,rẽ tay phải theo đường đất đỏ,đi thẳng hình như đến gần bờ sông, giáp giới với Đức Hòa, Đức Huệ ngày xưa ? Tha La là một cái xóm nhỏ mà trọng tâm là Nhà Thờ của Dòng Nữ Tu Kín .Chúng tôi tập trung ở sân nhà thờ, khu nhà được kiến trúc theo lối Pháp, để rồi chúng tôi chỉ râm rì to nhỏ chuyện trò, không ca hát dù có mang theo đàn, không dám làm kinh động khung cảnh chung quanh bởi nhìn qua các khung kính vào bên trong thấy những sơ mặc đồ trắng lặng lẽ đi lại như những bóng ma . Tôi còn nhớ là trưa đó chúng tôi ăn bánh mì ...và nhớ không biết có những cuộc chơi nào? Mà tôi đã quên?..Chỉ nhớ lúc ra về trời đã xế chiều,cả đoàn chúng tôi ra về gần đến ngã ba gần quốc lộ ,đến một đồn lính nghĩa quân thì bị bắt lại với lý do là làm gì trong đó giờ này mới ra, nơi ấy là căn cứ của Cách mạng.

-Thì ra thế, nào tôi có biết,
Cuối cùng, sau một hồi năn nỉ, cũng được ra về....
Và lần này rút kinh nghiệm hai lần trước Tôi chỉ bảo là chơi ở Trường Lưu và Trí Huệ Cung cho chú Tư Chủ nhà khỏi trách là tìm vào nơi nguy hiểm mà chơi!

***SÁU**

Có một cuộc nhậu ở khu cư xá thuộc nhà máy cao su Vên Vên, không nhớ là cơ duyên nào mà tôi có mặt trong nhóm đi chơi đó gồm các thầy cô mà thôi, cũng không nhớ chính xác những ai cùng đi hình như có thầy Rỡ, thầy Tài, thầy Đầu,...? có một người không quên là cô Trần Thị Hoàng, Bởi vì chính tôi là người chở cô Hoàng đi bằng chiếc SS 67 mượn của Nguyễn Hoàng Thái....

Tàn tiệc đã quá trưa, khi chào ra về, thì khách chủ vẫn cò kè không chịu dứt, dù đã ngồi trên yên xe vẫn không khởi hành được, nhà chủ vẫn tiến chân hai ba ly bia con cọp nữa, gọi là “hồng uống thì hồng được dzê!

Thấy tôi chệnh choáng say , cô Hoàng mới lên tiếng bảo để cho cô lái , tôi bảo là không sao chị yên trí đi tôi chạy được mà! Bởi lẽ, anh bạn nào chắc cũng giống tôi khi đã vào vài ly lừng sừng rồi thường lái xe chạy mát lắm thêm vào đó mình là nam nhi nữa ai mà để cho đàn bà phụ nữ lái xe chở mình? Và như thế sau khi bức ra được khỏi khu vực nhậu nhẹt ấy chúng tôi lên đường trực chỉ Long Hoa. Nhớ rất rõ là con đường Tây Ninh – Gò Dầu lúc bấy giờ đang sửa chữa, mặt đường bị cày xới và trải đá và đặc biệt trong thời chiến những chiếc cầu bị phá phải làm cầu tạm thường cao hơn mặt cầu cũ nên bên này cầu không nhìn thấy được bên kia, khi xe tôi chồm lên một đầu cầu thì thấy đầu bên kia một chiếc Jeep lùn của Quân Cảnh Mỹ cũng chồm lên cầu. chớp đèn, tôi hiểu ngay rằng đằng sau nó là một đoàn “Công voa”(một đoàn xe) Tôi cố giữ vững tay lái cùng nghe lời nhắc nhở của cô Hoàng

Và đúng thật bên kia cầu một đoàn thiết vận xa M 113 đang âm ỉ tiến lên ,vì chạy đoàn nên những tay lái đều ngồi trên mui lái bằng cần lái phụ có nghĩa là việc dừng thắng rất khó khăn..dù rằng chiếc xe jeep vẫn né đường cho tôi qua cầu , nhưng nghe tiếng động cơ âm âm và cơn bốc của bia nổi lên, tôi đã loạng choạng tay lái, nhóm tài xế Thiết vận xa thấy thế đã dùng thanh sắt gõ lên inh ỏi và la hét may mắn là cô Hoàng đã ôm cứng vào tôi để tôi gượng lấy được thăng bằng trên khoảng đường lổm chổm đá vừa mới rải này..Rồi tôi chỉ nhớ xe nghiêng muốn chạy xuống ruộng lúa, tôi gượng kéo lại thì xe lại đâm ngang lộ, tiếng la hét càng to hơn...may mắn nhờ đồng đá giữa đường đã đẩy đầu xe tôi nghiêng ra phía lề , và tôi đã ngã xoài xuống, bất lực , nằm đó như chấp nhận, chờ đợi một cách thụ động...tiếng động cơ của thiết vận xa to dần với khoảng đất rung lên, người như chết lặng đi.... Cứ như thế tiếp tục, tiếp tục ... cho đến khi cô Hoàng kêu và kéo tôi dậy khi đoàn xe đã đi qua....tôi và chiếc xe đang nằm trên một bờ ruộng Không nói thì các bạn biết rồi, nếu không nằm ở chỗ đó mà nằm ngay trên đường thì mấy chiếc Thiết vận xa của Mỹ sẽ bị lật nhào hết và tôi bây giờ chắc chắn là lên tới Sao Hỏa rồi .

Và Bùi Tho – chuyện bây giờ mới kể không phải đông dài kể lẽ nữa phải không?

THƠ
Hà Khắc Dũng – Khóa II

NHƯ SÓNG BIỂN

Sóng vỗ rì rào
Chiều nay biển hát
Hát lời ru đã hát lời ru... cát.
Vỗ nhẹ êm đềm
Mơn trớn đá côi
Lướt mơn man trên má dãi cát mềm
Và gọi gió mang hương tình yêu tới...
Rồi em cười nụ
Cho một cuộc đời
Có lúc bênh bồng, có khi phẳng lặng
Cuộc đời ta như sóng biển ngàn khơi...
HÀ KHẮC DŨNG

Nhớ Long Hoa

Vừa phải - Tình cảm

Nhạc và lời: Nguyễn Quốc Đống

1.Nhớ Long Hoa tôi nhớ con đường dài mẹ ngược xuôi ra Giang
2.Nhớ Long Hoa tôi nhớ con đường về một chiều mưa qua Long

Tân Nhớ Long Hoa tôi nhớ dốc Ao Hổ tuổi thơ tôi rong
Trung Nhớ Long Hoa tôi nhớ những trưa hè cùng bên nhau c

chơi Nhớ những chiều Nội Ô mệnh mang lá me rơi
a Nhớ phố chợ vòng quanh xóm xao tiếng rao tiếng

dây Nhớ hai hàng dương xanh reo trong tiếng chuông
mời Nhớ bên rừng Thiên Nhiên bao nhiêu những kỉ

1. 2.
chùa (2.Nhớ Long..)

... niệm Tôi nhớ những chiều mưa Ngoại

ô lang thang ngoài góc phố Những bạn bè bên ly cà phê

đen Tôi nhớ ngày tháng qua xóm xao từng tiếng

nói Những tiếng cười của mẹ của người thân.

CÔ GIÁO CỦA TÔI

Viết kính tặng cô Hòa

Lê Quốc Sơn - khóa 3

Cô giáo dạy chúng tôi
dưới mái Trường Nông
Lâm Súc thì có nhiều
lắm...ô Hòa , cô Diên
dạy Lý, cô Sương dạy
Toán rồi cô Xuyên dạy
Văn, cô Phấn dạy Pháp
Văn...

Thời ấy ở Trường ,Thầy
Cô của chúng tôi là
những bậc đáng kính .
uyên bác trong cách
giảng dạy...thâm thúy
với những kiến thức của
người đi trước truyền
dạy lại cho các thế hệ
sau ..Trong lớp học,,
chúng tôi rất chăm chú

và lắng nghe từng lời giảng bài của Thầy Cô.. với
những giờ học lý thú làm say mê từng đứa , đôi lúc tiết
học dù hai tiếng mà bỗng thấy sao vô cùng ngắn ngủi!
Như những đứa con của từng gia đình, "Công Cha như
núi Thái Sơn - Nghĩa Mẹ như nước trong nguồn chảy
ra" nhưng lạ một điểm là khi nhắc và nhớ thì ai cũng

thường nhắc về..Mẹ nhiều hơn Cha! còn về Quê thì cũng hay nhắc đến Quê Mẹ, Quê Ngoại...rồi thơ, văn, ca khúc...thường thì cũng ngại ca biết bao chuyện về người Mẹ!!! Gia đình của mỗi người là thế, còn Đại gia đình thứ hai của mỗi người là ngôi trường của mình thì...đa số mỗi chúng ta lại hay nhắc về Cô Giáo của mình!

Tôi luôn nhớ về Cô Hòa, trong số các cô giáo dạy ở trường Nông Lâm Súc đạo ấy, thì Cô Hòa có tác người cao lớn nhất, cô vui vẻ hay cười và những bài giảng của cô rất dễ hiểu, lôi cuốn chúng tôi! Tôi còn nhớ như in lời cô thật chắc, gọn và giọng Nam Bộ thật đậm chất, gia đình cô có quán cà phê ” Tao Ngộ” ở gần cửa số 7 ngoại ô, dù thích uống cà phê nhưng hồi đó rất ”ngán” gặp Cô Thầy, nên ít đứa nào dám đến uống cà phê nghe nhạc Trịnh dù muốn ủng hộ quán của cô giáo mình!

Sau này, khoảng năm 1995...vô tình tôi gặp lại cô đang công tác tại một trường Sư Phạm Mẫu Giáo ở Quận 5 Sài Gòn, lúc ấy Cô Hòa đã luống tuổi, nhưng vẫn nụ cười đôn hậu như xưa và giọng nói không thay đổi chất Nam Bộ ”rất” khiến tôi rất vui khi được gặp lại cô, cảm xúc như gặp lại gia đình ruột thịt sau bao năm xa cách! Gặp tôi, cô cũng rất vui hỏi han rất nhiều điều...hỏi thăm bạn bè trong lớp học ngày xưa, hỏi thăm cuộc sống, công việc làm ăn, chân tình như người Mẹ luôn quan tâm tới những đứa con của mình!

Nay, dù đang ở một góc trời xa, tôi thật xúc động khi được nhìn thấy hình ảnh của cô trên Trang nhà gia đình Nông Lâm Súc Tây Ninh, có cả những gương mặt thân

yêu của cô Đồi, cô Xuyên...tất cả bây giờ đã bước vào tuổi”xưa nay hiếm” hết rồi!

Cái gì ra đi sẽ không bao giờ trở lại! nhưng tôi vẫn luôn mong ước sao sẽ có một ngày tôi được sống trong một không gian xa cũ...dù chỉ phù vân trong giấc mơ với ngôi trường . với hàng cây rợp bóng trước sân , với đông đủ các bạn bè năm nào...và gặp lại các Thầy Cô Giáo kính yêu của mình, nhất là sẽ được gặp cô Hòa với phong cách với nụ cười đôn hậu, giọng nói “rất” Nam Bộ luôn theo tôi đi khắp nơi trong cuộc sống!

Những kiến thức mà các Thầy Cô đã dạy dỗ chúng tôi chính là vốn sống thật quý báu để làm hành trang vào đời suốt mấy mươi năm qua...bạc thời gian như bạc theo mái tóc của mỗi Thầy Cô kính yêu!

Lúc này tôi mới hiểu sâu sắc ý nghĩa ”Quân Sư Phụ” hay câu ru con văng vẳng trong trưa hè nơi một miền quê “Muốn sang thì bắc cầu Kiều! Muốn con hay chữ hãy yêu lấy Thầy” rất thực tế, rất nhân văn!

Những chuyến bay vội vã, những chuyến xe ngược xuôi, giòng người tấp nập khắp nơi trên thế gian này...cuộc mưu sinh theo quy luật cuộc sống ...tất cả cuốn hút chúng ta vào một guồng máy khổng lồ ...nhưng trong những giây phút tĩnh lặng của mình, tâm tưởng tôi luôn nghĩ về những tháng ngày đã qua...hạnh phúc với thuở học sinh với bao kỷ niệm đẹp...trong đó có hình ảnh của cô giáo Hòa kính yêu của tôi!

LÊ QUỐC SƠN
Khóa 3 NLS Tây Ninh

BẠN CŨ

Bỗng dưng gặp lại nhau
Bạn bè thời trung học
Ngồi chụm bên quán cóc
Kể những chuyện ngày xưa

Vui vì bạn có sui
Mừng cho thằng thành đạt
Buồn đưa mới qua đời
Nhớ bạn bè phiêu bạt!
Chiều về nghe chơi vơi...
Chuyện dài xen chuyện vắn
Trường cũ đổi thay rồi ?

Tóc Thầy Cô bạc trắng !

Cà phê sắp cạn rồi...
Từ ngọt sang vị đắng
Chiều dần trôi...dần trôi
Cõi lòng nghe trống vắng...

Chia tay ,tạm biệt thôi!
Lòng mỗi người trĩu nặng
Xa vắng...nhưng bồi hồi!
Chuyện ngày xưa xa lắm
Mà tưởng mới đây thôi!!!

LÊ QUỐC SƠN
(Khóa 3 NLS.TN)

Nụ Hôn, Sau 30 năm gặp Lại

Trong
lần
họp
thứ
mười
cô
Khru
Kim
Liên
(dạy

Việt văn) từ Sài Gòn lên dự. Đây là lần đầu tiên cô dự họp mặt Cựu học sinh NLS Tây Ninh sau gần 40 năm xa cách cô rất vui và cảm động khi được gặp lại các đồng nghiệp và học trò cũ thân thương. Bất ngờ và thú vị khi chị Mai Hương - khóa 1 CN đến trò chuyện và tặng cô một nụ hôn thăm thiết sau ba mươi năm thầy trò hội ngộ.

HTM

TRƯỜNG XƯA BẠN CŨ

Lê Thị Kết – Khóa I

Một lần, tình cờ vào Google dò được Trang Nhà Nông Lâm Súc Tây Ninh bên cạnh Nông Lâm Súc Ninh Thuận và Nông Lâm Súc Bảo Lộc mình cảm động làm sao. Như một kẻ đi xa tìm về quê cũ

như một kẻ đánh rơi tìm được vật mất mát. Bao năm trôi qua nay nhìn lại bạn Gái bên cạnh Thầy Tho cũng như hình ảnh các bạn khoá 1 -Mục súc mình xin mừng bạn Gái nói riêng và các bạn nói chung đã vượt qua bao thác ghềnh cuộc sống.

Người ta nói tuổi già hay tìm về kỷ niệm cũ bọn mình tuy chưa già lắm nhưng cũng đã ngồi làm sui nhiều rồi như vậy là không còn trẻ nữa.

Nhớ về trường cũ ở Bến Kéo mình nhớ lại những gương mặt thân quen trong lớp như : Nguyễn Minh Trí , Minh Đạo, Quốc Nam, ĐiệpA, Mạnh, Quốc, Lập, Lễ, Thuận, Đỗ Ngọc Ánh Bên, Gái, Ngọc Điệp, Dung, Mẫn, Trãi ,Tuyết Huệ, Kim Khuyến, Mỹ Ngọc, Kim Khanh...những trò nghịch ngợm bốc đồng một thời tuổi

trẻ. Tiếc là hình ảnh kỷ niệm xưa không còn vì quê hương Dầu Tiếng của mình bị chiến tranh tàn phá nặng nề lắm. Cũng như Tây Ninh, Dầu Tiếng là một địa phương thuần nông những kiến thức trong trường ngày nào đã giúp mình một phần trong cuộc mưu sinh dù nghề chính thức của mình là gõ đầu

trẻ. Mong có ngày gặp lại các thầy cô các bạn để tha hồ hàn huyên tâm tình. Và nhìn lại những gương mặt "cố nhân" xem thời gian đô tô vẽ lại như thế nào.

Nhân dịp năm mới, Lê Thị Kết xin chúc quý thầy cô anh chị em cựu học sinh Nông Lâm Súc Tây Ninh được dồi dào sức khỏe và hưởng một mùa Xuân tràn đầy hạnh phúc an lành bên gia đình.

LÊ THỊ KẾT

Lời Trần Tình

*Kính thưa quý vị,
Đặc san TÂM TÌNH 50 NĂM NÔNG LÂM SÚC TÂY
NINH ra đời...*

*Thuận lợi là bài vở được trích từ Trang nhà
nonglamsuctayninh.com*

*Kính phí thì được quý thầy cô và một số anh chị em Học
viên hỗ trợ ban đầu.*

*Khó khăn nhất là việc biên tập vì mỗi người mỗi nơi,
thời gian xa cách nên khâu tập hợp tư liệu và bổ sung
thông tin gặp nhiều trở ngại...Nghĩ rằng khó lòng thực
hiện được trong lúc ngày hội lại gần kề. Được sự động
viên giúp đỡ của quý thầy Nguyễn Văn Nhơn, Nguyễn
Văn Sỹ, Lý Văn Rỡ, Bùi Tho.. Quý thầy đã dành khá
nhiều giờ lo lắng cho Tập san như thầy Nguyễn Văn
Nhơn, hiện nay khá bận bịu trong công tác trồng cây
rừng trong khuôn viên Tòa Thánh, như thầy Bùi Tho xa
xôi, đã phải làm việc qua điện thoại, qua email, biên
tập bài vở cho Đặc san.*

*Việc làm đó của quý thầy, là một khích lệ lớn lao cho
BBT chúng tôi thực hiện được Đặc san này.*

Ban Biên Tập.

Mục Lục nhờ nhà in

Tin Tức -Tâm Tình-Hình Ảnh
Xưa Và Nay
Trường TH Nông Lâm Súc
Tây Ninh

Hãy truy cập:
www.nonglamsuctayninh.com